മലബാറി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

കുന്നത്ത് ജനാർദ്ദനമേനോൻ

ഒന്നാംപതിപ്പ് കാപ്പി ൧൦൦

മലബാറി.

ജീവിതചരിതം

സ്വതന്ത്രാനുകരണം:

ഗ്രന്ഥകർത്താ

കന്നത്ത് ജനാർദ്ദനമേനോൻ

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ
തിരുവനന്തപുരം

"കമലാലയം" അച്ചുക്കൂടം
തിരുവനന്തപുരം
൧൦൮൭

അവതാരിക

ഇൻഡ്യയിൽ രാഷ്ട്രീയമായും സാമുദായികമായും
വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്താനായി വിഖ്യാതന്മാരാ
യ പലരും തങ്ങളുടെ ജീവകാലം മുഴുവൻ വിനിയോ
ഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യന്മാരുമായി ഇടപെടേണ്ട
അവസരം നേരിട്ടപ്പോൾ ഇൻഡ്യയിലെ പൂർവ്വസ്ഥി
തി പലവിഷയത്തിലും മാറേണ്ടതായി വന്നു. മത
ത്തിന്റെ പ്രത്യേകനിലയും അതിനു സാമുദായികാചാ
രങ്ങളിൽ ഉള്ള അധികാരവും സ്വാധീനവും ഭാരതസാ
മ്രാജ്യത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമായിത്തോ
ന്നി. രാജാരാമമോഹൻറായി, കേശവചന്ദ്രസേനൻ
മുതലായ മഹാന്മാർ മതപരിഷ്കാരത്തിനു ശ്രമിച്ചു. അ
വരുടെ അതിമാനുഷശ്രമഫലമായി ബ്രഹ്മമതം ഉള
വായി. സകലമതങ്ങളിൽനിന്നും യുക്തിക്കു അനുസര
ണമായവയും മനുഷ്യനു ഐഹികവിഷയങ്ങളിൽ സ്വാ
തന്ത്ര്യം നൽകുന്നവയുമാണ് ആ പുതിയമതത്തിലെ
സാരങ്ങൾ. എന്നാൽ മതങ്ങൾകൊണ്ടു നടത്തകളെ ഭ
രിക്കേണ്ട അത്യാവശ്യം നേരിടുന്നതു പാമരന്മാരായ
അധികപക്ഷക്കാർക്കാണല്ലോ. വിദ്വാന്മാർ അവരവ
രുടെ മതത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കളുമത്രേ. ബ്രഹ്മമതം യു

കതിക്ക പ്രാധാന്യം നൽകിയതോടുകൂടി അധികപക്ഷക്കാക്ക് ദുർഗ്രാഹ്യമായി. അതിൻെറ പ്രചാരംകുറഞ്ഞു. ഇൻഡ്യയിൽ അധികഭാഗവും പൂർവ്വാചാരശൃംഖലകൊണ്ടുതന്നെ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു.

വിദേശീയരേയും വിദ്വാന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കാതായിത്തുടങ്ങി. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ ഇൻഡ്യയെപ്പററി ഗാഢമായ രാജ്യസ്നേഹമില്ലെന്നും ഇൻഡ്യയിലെ സംഗതികൾ പൂർണ്ണമായി അറിവാൻ അവർ ഉത്സാഹിക്കുന്നതു പോരാ എന്നും ഇൻഡ്യ തങ്ങൾ ജയിച്ചുകീഴടക്കിയ രാജ്യമാണെന്ന അഹങ്കാരം ഉണ്ടെന്നും ഇൻഡ്യയിലെധനം കച്ചവടംവഴി വിദേശത്തിലേക്കുകൊണ്ടുപോകയാൽ ഇൻഡ്യ ദിനംപ്രതി ദാരിദ്ര്യതരമാകുന്നു എന്നും മററും ഇൻഡ്യയിലെ വിദ്വാന്മാർ വ്യസനിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിനു എന്താണു നിവൃത്തി?. ഇൻഡ്യയിലെ വിദ്വാന്മാർ ഒന്നൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമൊ?.

ഇവിടെയായിരുന്നു വലിയ ദുർഘടം. മഹമ്മദന്മാർ തങ്ങൾ ജേതാക്കളാണെന്നും തങ്ങളുടെ മതത്തെ എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കണമെന്നും ശഠിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾ രാജ്യം തങ്ങളുടേതാണെന്നും തങ്ങളുടെ മതം അന്യമതങ്ങളോടു എതിർക്കുകയില്ലെന്നും ശഠിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതം പ്രേരണമൂലം അതിലേക്കു ഹിന്ദുക്കളി

ലെ അധഃകൃതവർഗ്ഗങ്ങളെ ചേർത്തു സംഖ്യാബലം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നുമതങ്ങളുടെയും ഇവകൂടാതെ അനവധി ചില്ലറ മതങ്ങളുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളും കാര്യങ്ങളും വിദ്വാന്മാരെക്കൂടി യോജിപ്പിക്കാനാകാതായി.

ഈ അവസരത്തിലത്രേ പാർസിമതക്കാരനായി മലബാറി രാജ്യസ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി രാഷ്ട്രീയമായും സാമുദായികമായും ഉള്ള പരിഷ്കാരത്തിന്ന പുറപ്പെട്ടത്. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജനിച്ചു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വളർന്നു, വിചാരിക്കാൻകൂടി അസാദ്ധ്യമായവിധത്തിൽ പലരും സഹായിച്ചു. ബുദ്ധിക്കുവിനയവും വിശാലതയും വന്നു. വിദേശീയരോട്ട തന്റെ നാട്ടുകാരുടെ മനോഗതിയെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു അവരുമായി സൌഹാർദ്ദമുണ്ടാക്കണം. തന്മൂലം ഭരണവിഷയത്തിൽ ഭരണകർത്താക്കന്മാരുമായി ഒരു [illegible]യുണ്ടാക്കണം. നിഷ്കളങ്കഹൃദയനും വിശാലമനസ്സുമായ അദ്ദേഹത്തിന്ന ഇതുകുറെ ഏറെ സാധിച്ചു. നാട്ടുകാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നാട്ടിലെ ഭീമമായ ദുരാചാര പരമ്പരകളെ മതങ്ങളുടെ രക്ഷയിൽ നിന്നും അകററി ഹനിക്കണം. ശിശുവിവാഹം നിവൃത്തൽ, പുനർവ്വിവാഹ ഏർപ്പാട് ഇത്യാദി [illegible]സ്യയോഗ്യമായ പല ദുരാചാരങ്ങളോടും അദ്ദേഹം മല്ലിട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമശത്രുക്കൾക്കു കൂടി (അങ്ങിനെ

ചിലരുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ) അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സാധാരണന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അന്യമതത്തിലുള്ള ഒരാൾ ഈ ചക പ്രവൃത്തിക്കു മുതിരുകയില്ലെന്നല്ലേ കാണുക. പിന്നെ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഒരു മഹാൻ ഇതിനായി ഉദ്യമിക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഇൻഡ്യയെപ്പററി പൊതുവെ ഒരു സ്നേഹമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്ക തന്നെ. ഈ വിധമായിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിചാരഗതി ഇദ്ദേഹം ജനിപ്പിച്ചു.

ബോംബെ ഹൈക്കോർട്ടുജഡ്ജിയായിരുന്ന തിലാംഗൻ എന്ന മഹാൻ തൻെറ പുത്രിയെ ശൈശവകാലത്തിൽ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ദുരാചാരബഹിഷ്കരണത്തിൽ ഉദ്യുക്തനായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം തൻെറ പ്രവൃത്തി വാക്കിനനുരൂപമാക്കിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സമുദായപരിഷ്കാരികളുടെ ഇടയിൽ വലുതായ ബഹളമുണ്ടായി. അന്നു ആ മഹാനെ നിഷ്ഠുരമായി ഹസിച്ചു ദൂഷിക്കാൻ ഈ മഹാനാണു ധൈര്യസമേതം പുറപ്പെട്ടതു്.

ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവചരിത്രത്തിൽ നിന്നും നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായ ചില തത്വങ്ങളെ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

൮. ഉത്സാഹവും ശക്തിയും ലോകത്തിൽ സകല കാൎയ്യങ്ങൾക്കും ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ അവയെ വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ കാൎയ്യസാദ്ധ്യമാൎഗ്ഗങ്ങളായ ഇവ കാൎയ്യവിഘാതങ്ങളായി പരിണമിക്കും. ഭരണകൎത്താക്കന്മാരെ മുഷിപ്പിക്കാതെ ഭരണത്തിന്റെ ന്യൂനതകളെ അവരെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പ്രസിദ്ധനായ ഗോഖലയുടെയും നയം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. തനിക്കു തോന്നിയ രാജ്യസ്നേഹവും രാജ്യത്തിനു വേണമെന്നു തോന്നുന്ന നന്മയും കൊണ്ടു ലഹളകൂട്ടുകയാണു തിലകൻ ചെയ്തതു്. ഇ രണ്ടുതരക്കാരുടേയും പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം പ്രത്യക്ഷമാണല്ലൊ. മുൻപറഞ്ഞവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾകേട്ടു അവയെ പരിഹരിക്കാൻ ഭരണകൎത്താക്കന്മാർ ശ്രമിച്ചു. രണ്ടാമത്തവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾ കൊണ്ടു അവരെ ഹിംസിക്കുവാനും ശ്രമിച്ചു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ മഹത്തായ ശക്തികൾ പാഴായി ചിലവാക്കാതെ തരംനോക്കി ചിലവിടുകയായിരിക്കും ഉത്തമം. അത്യുച്ചസ്വരത്തിൽ രാഗം ആലാപിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന ഭാഗവതരുടെ കഥയെന്തു്? തന്റെ കയ്യിലുള്ള മരുന്നും ഉണ്ടയും ശത്രുവിനെക്കണ്ടെപ്പോൾ തന്നെ ഒന്നായി ചിലവാക്കുന്ന സേനാനിയുടെ നിലയെന്തു്? ഏതു കാൎയ്യവും ഒരു നിലയോടും കരുതലോടും പ്രവൎത്തിക്കയാണു് ജയത്തിനുത്തമം.

൫. ജാതിമതാചാരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം ചുരുക്കാൻ അനുവദിക്കരുത്. ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരാളെ സ്നേഹിക്കുന്നതു ഈ കൃത്രിമനിബന്ധനകൾ കൊണ്ടല്ല. ഈ വഴിയിൽ സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രം ഒരുമ്പെടുന്നവർക്ക് വളരെ കുറച്ചാളുകളെ സ്നേഹിക്കാനേ തരമാകൂ. മലബാറിയെ സ്നേഹിച്ചു സഹായിച്ചവരായിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഇനക്കാരങ്ങളായിരുന്നു? അദ്ദേഹം ആരെയെല്ലാം സ്നേഹിച്ചു? സാത്വികമായ ഒരു സ്നേഹബുദ്ധി മേല്പറഞ്ഞ കൃത്രിമശക്തികളെ ലംഘിക്കുന്നതാണ്.

൬. ഇന്ന് ലോകമൊക്കെ ഒന്നാണെന്നും ഒരു രാജ്യക്കാർക്കും പ്രത്യേകനില അവലംബിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കെ മലബാറി ഉദ്ഘോഷിച്ച പോലെ ഹിന്ദുസമുദായം മതാചാരാദികളുടെ കെട്ടുപാടിൽനിന്നും മോചിക്കാൻ ഉത്സാഹത്തോടെ തുടങ്ങേണ്ടതാണ്. ഹിന്ദുമുസ്ലിം ഐക്യമോ, നമ്മുടെ പ്രത്യേക നിലവിട്ടു, മതം ഓരോരുത്തരുടെയും പ്രത്യേക മനോഗതിയെ ആശ്രയിക്കയല്ലാതെ തമ്മിലില്ലെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം വന്നാലേ സാദ്ധ്യമാകൂ. ഖിലാഫത്തിനു ഹിന്ദുക്കളും ഗോഹിംസാനിരോധനത്തിനു മുസൽമാന്മാരും അനുകൂലിച്ചു എന്നുവച്ചു മാത്രം ഐക്യം പൂർത്തിയാകയില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലും രാജ്യസ്നേഹം സ്ഥി

രമായ ഒരു ബന്ധമാകാതെയിരിക്കുന്നതു മതാചാരാദികളുടെ ദുസ്സ്വാധീനം കൊണ്ടല്ലേ? മലബാറി ഹിന്ദുക്കളുടെയും മഹമ്മദരുടെയും മനസ്സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി സമുദായപരിഷ്കാരം വേണമെന്നുപദേശിച്ചതു എത്ര സാരമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇങ്ങനെ നമുക്കു ഏററവും പ്രയോജനകരമായ ഉപദേശങ്ങൾ തന്നു് ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പുണ്യശ്ലോകന്റെ കഥ നാം ഏവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇക്കഥയത്രെ ശ്രീമാൻ കണ്ണത്തു് ജനാർദ്ദനമേനവനവർകൾ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവപരിഷ്കരണത്തിനു ഉത്തമന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളാണു ഏററവും പ്രയോജനമാണല്ലോ. ഈ പുസ്തകവും, ഇതുപോലെ മററനേക കൃതികളും നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കു നിധിയായിരിക്കും.

എന്റെ ഈ ചെറിയ അവതാരികകൊണ്ടു ഈ സ്തുത്യർഹമായ കൃതി വായിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു സ്വല്പമെങ്കിലും ഒരഭിരുചി മുൻകൂട്ടി തോന്നുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

തിരുവനന്തപുരം
കന്നി ൧൭-ാം ൧൦൯൯.

എം. രാമവർമ്മൻതമ്പാൻ
ബി. എ., എൽ. റി.
ആക്ടിംഗ് പ്രിൻസിപ്പാൾ,
ട്രെയിനിംഗ് കാളേജ്.

മലബാറി

പ്രാരംഭം

ഭാരതീയ ജനനേതാക്കന്മാരിൽ പ്രഖ്യാതനായി ശോഭിച്ച ബീറാംജി മലബാറി ൧൮൫൩-ൽ ബറോഡാപട്ടണത്തിലെ ഒരു എളിയ കുടുംബത്തിലാണ് ജനിച്ചതു്. ബീറാംജിയുടെ അച്ഛന്നു് ധനജിഭായിമേത്താ എന്നും അമ്മയ്ക്കു് ഭിക്കിബായിയെന്നുമാണ് പേർ. ചുരുങ്ങിയ സമ്പാദ്യംകൊണ്ടു് ഒതുങ്ങിയ മട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നതിൽ പരിതൃപ്തിയും, ഭൎത്തൃശുശ്രൂഷയിൽ ഭക്തിശ്രദ്ധായുതമായ ദൃഢനിഷ്ഠയും തികഞ്ഞവൾതന്നെയായിരുന്നു ഭിക്കിബായി എങ്കിലും, ഭൎത്തൃസഹോദരികളിൽ നിന്നു് നിരന്തരമായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദുസ്സഹ ദ്രോഹങ്ങളാൽ, ആ സാധ്വിക്കു് അവിടെ ഒരിക്കലും മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകാതെയായി. ധനജിഭായിയാവട്ടെ, സഹോദരീസ്നേഹത്തിൽ പൂൎണ്ണമായി ലയിച്ചു കിടന്നിരുന്നതിനാൽ, തന്റെ ഭാൎയ്യയ്ക്കുള്ള സങ്കടങ്ങളിലൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ, ആ പാവത്തിനുള്ള

ദീനതയിൽ അനാഥത്വും കലർത്തി വിടുകയാണ് ചെയ്തത്. ബീറാംജിക്ക് വയസ്സു രണ്ടു തികഞ്ഞു. തന്റെ ജീവിതമാം, ദുഃഖോല്പത്തിയായിപ്പോയിയെങ്കിലും, തന്റെ ഏകസന്താനത്തെ സുഖോന്മുഖമായ ജീവിതപഥത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുവാൻ തനിക്കുള്ള ധർമ്മം യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ബോധത്തോടുകൂടി, അതിനുചേർന്ന സ്ഥാനം ഭർത്തൃകുടുംബമല്ലായ്കയാൽ, ബികിബായി മകനോടും മറ്റാരും തുണയില്ലാതെ തന്നെ സ്വമാതൃഗൃഹത്തിലേക്ക് യാത്രയായി. ബറോഡയിൽ നിന്ന് സൂറത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം, അക്കാലത്ത്, സബലന്മാർക്ക് കൂടിയും സഞ്ചാരയോഗ്യമായിരുന്നില്ല. ഘോരാപന്മധ്യത്തിൽ നിന്ന് വിമുക്തനാകുവാനല്ല, ഗതിമറ്റൊരു പുതിയ വിപത്തിലേക്കായാലും മനുഷ്യൻ അതിൽ അധീരനാകാറില്ലല്ലോ. ആ പരിത്യക്തയായ അബലാമണി തന്റെ മാറണിപ്പൈതലോടുകൂടി ക്രൂരമൃഗവക്ത്രത്തിലോ, ചോരജനസംഘത്തിലോ, അഥവാ, മാതൃഗൃഹരക്ഷയിൽ തന്നെയോ എവിടെയാണ് കലാശമെന്നറിയാതെ ഏകയായിനടന്നുചെന്നു. മാർഗ്ഗമധ്യേ ഒരു കൂട്ടം കള്ളന്മാർ ബികിബായിയെ തടഞ്ഞു നിർത്തുക തന്നെയുണ്ടായി. ഈശാപ്പിതദീനജീവിതം ഏതൊരു ക്രൂരമനുഷ്യനും അടുത്തണയുക്കൂടാത്ത അഗ്നിഗോളമല്ലയോ! ബികിബാ

യി നവംനവമായി മേന്മേൽ കണ്ടിരുന്ന ബാഷ്പമുക്താഹാരം വിഷമപ്രാന്തംപോലെ പാഞ്ഞുചെന്ന് ആ കളങ്കന്മാർക്കുള്ള ദൌഷ്ട്യത്തെ നിർജ്ജീവമാക്കയും, ആ കൊച്ചുകിടാവ് അനർഗ്ഗളം തൂകുന്ന മുഗ്ദ്ധസ്മിതപൂരം അവരുടെ ഹൃദയത്തെ ദ്രവിപ്പിക്കയും ചെയ്കയാൽ ആ സാധ്വിയിൽ തികവായുള്ള ചാരിത്ര്യധനം അതിന്റെ പരിശുദ്ധിപൂർത്തിയോടുകൂടിത്തന്നെ സംരക്ഷിതമാകുവാൻ കഴിഞ്ഞു. സഹോദരി നിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹമാണ്, ആ ചോരന്മാർക്ക് ബികാബായിയിലുണ്ടായതു്. ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം കഴിയുന്നതുവരെക്കും അവർ അവർക്ക തുണയായിരിക്കുകയും, സ്വദേശത്തു് സസുഖം ചെന്നെത്തുന്നതിന് അവർക്ക വേണ്ടുന്ന വഴിച്ചെലവു കൊടുത്തയയ്ക്കുകകൂടിയും ചെയ്തു. അജ്ഞാതവും, അചിന്ത്യവുമായ ഈശ്വരമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ ഒരു ചെറുകിരണം തനിക്ക് ഈ വിധം അനുഭവവിഷയമായ അത്ഭുത സംഭവം ബികാബായി അന്ത്യശ്വാസംവരെയും അനുസ്മരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ബീറാംജിക്ക് മനസ്സിനോ ദേഹത്തിനോ അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാകുമ്പോഴൊക്കെയും ഈ ഈശ്വരകാരുണ്യത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ബികാബായി സമാശ്വസിപ്പിക്കുക. ശൈശവത്തിലുണ്ടായ ഈ അനുഭവംതന്നെയാണ് ബീറാംജിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢമൂലവും സംപൂർണ്ണവുമായ ഈശ്വരവിശ്വാസം വി

ജ്ജ്വലമായി ശോഭിക്കുന്നതിന് ഹേതുവായത്. ഇത്തരം ഈശ്വരാർപ്പിത ജീവിതത്തിൽ സുസ്ഥിരം സ്ഥിതിചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ്, മലബാറിയുടെ ഏതൊരു കർമ്മവും സൽകീർത്തി ഫലഗർഭമാധുര്യമായ സുരഭിലകുസുമമായി ആകർഷകമായ കാന്തിപൂരം സർവ്വത്ര ചൊരിഞ്ഞു വിളങ്ങിയത്.

ഭിക്കിബായിയുടെ ജീവിതത്തെ തുടർച്ചയായി ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം അവളുടെ മനോഗുണത്തിന് സംസ്കാരനൈർമ്മല്യം വളർത്തുവാനാണുതകിയത്. അമ്മയിൽ വർദ്ധമാനമായുണ്ടായ ഈ മനഃസ്സാരം ബീറാംജിയുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ എന്നും കെടാത്ത വഴികാട്ടിവിളക്കായി ശോഭിക്കയുംചെയ്തു. ചെളിക്കുളത്തിൽ താമരയെന്നപോലെയല്ലാ, വാഴയിൽ കുലയെന്നപോലെയാണ് ഭിക്കിബായിയിൽ ബീറാംജി സംജാതനായിവളർന്നതു. ആ മഹതിയുടെ അപ്രസിദ്ധ ജീവിതത്തിന്റെ കീർത്തനീയ വ്യാഖ്യാനം മാത്രമാണ് ബീറാംജിയുടെ ജീവിതം. മാതൃഭക്തിയാലുണ്ടായ ഈ ബോധം മലബാറിയിൽ എന്നുമെന്നും ഉയർന്നുനിന്നിരുന്നു.

ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കിടന്ന് ചാകാതെ ചാകുന്ന പിതൃജനത്തെയും തന്റെ ഏകസന്താനത്തെയും സം

രക്ഷിക്കുവാനായി മിറവാൺജി മലബാറി എന്നുപേരായ ഒരു കച്ചവടക്കാരനെ ബിക്കിബായിക്കു പുനർവിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. മലബാർ കരയുമായി കച്ചവടം നടത്തിവന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് മിറവാൺജിക്കു തന്റെ നാമത്തോടുകൂടി മലബാറി എന്ന പേർകൂടി സംഘടിതമാകുവാൻ ഇടയായി. ധർമ്മപിതാവായിത്തീർന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർകൂടി തനിക്കു ധരിക്കേണ്ടിവരികയാലാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ നാമം ബീറാംജി മിറവാൺജി മലബാറി എന്നായത്. ധർമ്മപിതാവിൽനിന്ന് ഈ നീണ്ടപേരുമാത്രമല്ലാതെ സ്വയജീവിതാധാരത്തിനാവശ്യമായ വക യാതൊന്നും തന്നെ മലബാറിക്കു കിട്ടിയില്ല. മിറവാൺജി തന്റെ വക ഒരു കപ്പൽ നശിച്ചുപോയതോടുകൂടി ദാരിദ്ര്യത്തിൽ അകപ്പെട്ടു; മരിക്കുംവരെക്കും അതിൽനിന്നു കരകയറുവാൻ ശക്തനാവാതെതന്നെ കഴിഞ്ഞു. അമ്മ മരിച്ചു പോയതിൽപിന്നെയും ഈ ധർമ്മപിതാവ് പലകാലം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നിരിക്കിലും ആ ജീവിതം മലബാറിക്കു ഇടയ്ക്കൊന്നു വിശ്രമിപ്പാൻ ചെറിയൊരു തണലേകുന്നതിനുപോലും ഉതകിയില്ല.

ബിക്കിബായിക്ക് തന്റെ മകനെ വിദ്യാസമ്പന്നനാക്കേണമെന്ന ആഗ്രഹം കലശലായുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ട് അത് വേണ്ട

പോരായ്മ നിവൎത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുൻകാലത്തു് ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സുന്ദരഫലമായി വിളഞ്ഞു വിളങ്ങിയ വിദ്യപോലും ഇക്കാലത്ത് വിത്തത്തിന്നധീനപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ. പല പല പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലും മാറി മാറിച്ചെന്നതുകൊണ്ടു് ഒന്നിലും സ്ഥിരമായി നില്ക്കാതെയും, പാഠം വഴിക്കുവഴിയായി ഉറക്കാതെയും, അങ്ങിനെയാണ് മലബാറിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസാരംഭം. അന്ന് ആ ബാലനെ ആ നിലയിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവരാരും, അവനെ സ്വയം വരിക്കുവാനായി ഭാവിജീവിതം അനഘകൃത്യങ്ങളാലലംകൃതയായി, ശരദാഭ്രശുഭ്രാംബരധാരിണിയായി സാനന്ദം അവന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന തിട്ടമായും കരുതിയിരിക്കയില്ല. അക്കാലത്തു തന്നിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉപാദ്ധ്യായന്മാരെയും സഹപാഠികളെയും കുറിച്ചാൎത്തിച്ചുകൊണ്ടു മലബാറി എഴുതീട്ടുള്ളതിൽ, അത്രയും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ചുറ്റുമുള്ളവരെപ്പറ്റി ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന സാമൎത്ഥ്യം ശരിയായി അങ്കുരിച്ചു തുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ബാഹ്യകൎമ്മങ്ങളെ വിട്ട് ആ കുട്ടിയുടെ അന്തർവികാരങ്ങളെ നിരീക്ഷണം ചെയ്യാൻ അക്കാലത്തു് ആൎക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, പിന്നീട് മലബാറിയിൽ നിന്നു

ങ്ങളായ മഹാകർമ്മങ്ങളുടെയെല്ലാം സൂക്ഷ്മ ബീജങ്ങൾ ആ ബാലിക ഹൃദയത്തിൽ നിരനിരയായി കിടക്കുന്നതു സകൗതുകം കാണാമായിരുന്നു.

ദരിദ്രകുടുംബജാതനായി അനിയന്ത്രിത ജീവിതം കൈക്കൊള്ളുന്ന അനാഥബാലൻ പല പല ദുഷ്ക്രിയകൾക്ക് വിളനിലമായ് ചമഞ്ഞുകാണുക സാധാരണമാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ മലബാറിബാലനിൽ അസാധാരണത്വമൊട്ടുംതന്നെ കണ്ടിരുന്നില്ല. വീടുതോറും പാട്ടുപാടി നടന്ന് യാചിച്ചു കിട്ടുന്ന വകകൊണ്ട് കഷ്ടിപിഷ്ടിയായി ഉപജീവിക്കുന്ന ഭിക്ഷുവർഗ്ഗമായിരുന്നു മലബാറിയുടെ ചങ്ങാതികൾ. ഇവരോടൊന്നിച്ച് ഉഴന്നു നടക്കുന്നതിനേക്കാൾ സന്തോഷകരമായി ആ കുട്ടിക്ക് മറ്റൊരു കൃത്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാവിയിൽ തന്റെ കവനകുസുമങ്ങളിൽ സുരഭിലത ചേർക്കുമാറു് മലബാറിക്കു് സംഗീതത്തിൽ അഭിരുചിയുണ്ടായതു് ഈ ഘട്ടത്തിലാണു്. മകന്റെ ദുർജ്ജന സഹവാസവും താന്തോന്നിത്തങ്ങളും കണ്ടു് ആ പാവപ്പെട്ട മാതാവു ഏറ്റവും ദുഃഖിച്ചു. തന്റെ മകനിൽ നിന്ദ്യങ്ങളായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി വളർന്നു വരുന്നതു കണ്ടു്, ഒടുക്കം, ഒരു ദുസ്സന്താനത്തിന്റെ മാതാവായിരിക്കേണ്ട ദുർഭാഗ്യം കൂടിയും തനിക്കനുഭവപ്പെടുമോ എന്നു് ആ മനസ്വിനി ഭയ

ഇപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആ യാചകവൎഗ്ഗവുമായുള്ള സ
ഹവാസത്തിൽ നിന്നു് വിരമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു
ൽ, മകനിൽ വളൎന്നുവരുന്ന ദുൎഗ്ഗുണങ്ങൾ, വി
റകില്ലാത്ത അഗ്നി പോലെ, ക്രമത്തിൽ കെട്ടുപോ
കുമെന്നറിഞ്ഞു് ബീക്കിബായി അതിലേക്കായി ക്ര
മം തുടങ്ങി. പ്രിയ വാക്കുകളും, സദുപദേശങ്ങളും
വാത്സല്യപൂൎവ്വം വൎഷിച്ചുകൊണ്ടു് മലബാറിയുടെ
ഹൃദയത്തെ കുളിൎപ്പിക്കയാൽ, മാലിന്യം നീങ്ങിയ
ആ ബാല മനസ്സു് ആ മാതാവിനു് അധീനമാകുത
ന്നെ ചെയ്തു. യാചക വൎഗ്ഗവുമായി ഇനിമേൽ ഒരി
ക്കലും സഹവസിക്കയില്ലെന്നും പരഗൃഹത്തിൽ ചെ
ന്നു് പാട്ടു പാടുകയില്ലെന്നും മലബാറിയെക്കൊണ്ടു
ബീക്കിബായി സത്യം ചെയ്യിപ്പിക്കുകയുമുണ്ടായി.
പിന്നീടൊരുനാളും സത്യസന്ധനായ തന്റെ മക
നോടു ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ആ അമ്മയ്ക്കു ഉപദേശിക്കേ
ണ്ടതായി വന്നിട്ടേയില്ല. സംസൎഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടു മ
ലബാറിയിൽ കണ്ട മറെറാരു ദുൎഗ്ഗുണം മദ്യപാനാ
സക്തിയാണു്. മാതൃവശഗാന്തരംഗനായിത്തീൎന്ന ആ
കുട്ടിയുടെ ആ ദുശ്ശീലത്തെ ആയാസമൊട്ടുമില്ലാതെത
ന്നെ മാററിക്കളയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അമിതമായി
മദ്യം സേവിച്ചു ബോധം വിടുകയാൽ റോഡിൽ വ
കൃതമായി വീണുകിടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെച്ചൂണ്ടിക്കാണി
ച്ചുകൊണ്ടു്, അവളെക്കുറിച്ചു ആ വഴി നടക്കുന്നവരെ

ല്ലാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവനും ഒരു നാൾ ബിക്കിബായി അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തപ്പോൾ, ബുദ്ധിമാനായ മലബാറി ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ മദ്യസേവയിൽ നിന്നു എന്നന്നേക്കുമായി വിരമിച്ചുപോയി. ഇങ്ങിനെ, മലബാറിയുടെ ഉത്തമ ഫലോല്പാദ്യമായ ജീവിതതരുവിൽ ഇക്കാലത്തു വളൎന്നു പിടിച്ച ഇത്തിക്കണ്ണിയെല്ലാം നിശ്ശേഷം അകറ്റിക്കളഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ആ ഭാഗ്യഹീനയായ — അല്ലാ, പരമഭാഗ്യവതിയായ ബിക്കിബായി ഇഹലോകവാസം വെടിയുകയും ചെയ്തു.

മാതൃവിയോഗത്താൽ കേവലം അനാഥനായിത്തീൎന്ന ആ ദരിദ്രബാലൻ ജീവിതയുദ്ധത്തിലേക്കായി കോപ്പുന്നിയേണ്ടതിലേക്ക വിദ്യാമാൎഗ്ഗത്തിൽ സധീരനായി പ്രവേശിച്ചു. അമ്മയിൽ നിന്നു് തനിക്കു കിട്ടിയ സമ്പാദ്യം വിദ്യാവിഷയകമായ ചില പ്രാരംഭപാഠങ്ങൾ മാത്രമാണു്. അത്രയും അറിവു്, പുറമെയുള്ള വീടുകളിൽ കടന്നു് അവിടങ്ങളിലെ കൊച്ചു കുട്ടികളിൽ പകൎന്നുകൊടുത്തു് അതിൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലം കൊണ്ടു് വിദ്യാദേവിയെ സേവിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനാണു് മലബാറി ഉദ്യമിച്ചതു്. ഈ ശ്രമം അക്കാലത്തെന്നല്ലാ, ഇക്കാലത്തും ഒരു ബാലനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്ഭുതകരമെന്നല്ലാ

തെ മറിച്ചു കരുതുവാൻ വയ്യ. രാവിലെയും വൈകുന്നേരത്തും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുക, അതിനിടയ്ക്കു് പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചെന്നു് താൻ പഠിക്കുക. എന്നിവ രണ്ടും മലബാറി മുടക്കംകൂടാതെ നടത്തിവന്നു. ക്രൈസ്തവമിഷ്യൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലൊന്നിലായിരുന്നു മലബാറി പഠിച്ചിരുന്നതു്. അതിലെ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന റെവറൻഡ് ഡിക്സൻ എം. എ. ശവർകൾക്കു് സമർത്ഥനും ബുദ്ധിമാനുമായ ഈ അനാഥബാലനിൽ ഒട്ടല്ലാത്ത ദയയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം മലബാറിയെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തന്റെ പത്നിയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്നേഹാർദ്രരായ ദമ്പതികൾക്കു് തന്നിലുണ്ടായ ദയ തന്റെ ക്രിസ്തുജീവിതത്തിനു് കുളിരരുളുന്ന തണലായിത്തന്നെ മലബാറിക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടു. അക്കാലത്തു് ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിലെ ബാലനു് ഈ സംഭവം ദൈവാനുഗ്രമെന്ന പോലെ അത്ര മഹത്തരമായിട്ടാണിരുന്നതു്. സാന്മാർഗ്ഗികബോധം മലബാറിയിൽ സവിശേഷം വളർന്നു തുടങ്ങിയതു് ഈ ഉത്തമകുടുംബവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം മൂലമാണു്. ഡിക്സൺ കുടുംബത്തിലെ വിശുദ്ധമായ ദാമ്പത്യജീവിതം മലബാറിക്കു് സർവ്വോപരി സ്പൃഹണീയമായി തോന്നുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ, പഠിപ്പിച്ചും പഠിച്ചുംകൊണ്ടു് ഡിക്സൺ കുടുംബഛായയിൽ സുരക്ഷിതനായിത്തന്നെ

മലബാറി മട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സിലെത്തി. അക്കാലത്തു് ആ പരീക്ഷ ബോമ്പയിൽ വെച്ചായിരുന്നതിനാൽ, അവിടേയ്ക്കു പോകുന്നതിനും പരീക്ഷയിൽ ചേരുന്നതിനും വേണ്ടുന്ന പണം സ്വന്തം ശ്രമം കൊണ്ടു നേടുന്നതിനു മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ദരിദ്രനെങ്കിലും കുലീനനായ മലബാറി, തന്റെ സങ്കടങ്ങൾ അന്യന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നതിൽ തികച്ചും സലജ്ജനായിരുന്നു. തന്നെ എല്ലാ വിധത്തിലും സ്നേഹപൂർവ്വം സഹായിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായ ഡിക്സൻ കുടുംബത്തെപ്പോലും മലബാറി ഇക്കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ചില്ല. പരീക്ഷയിൽ ചേരുവാനാവാതെ, തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസഗതി ഈ വിധം പ്രതിബന്ധമാകുമല്ലോ എന്നോർത്തു് ആ യുവാവു് വിഷാദമഗ്നനായിരിക്കവേ, അപ്പോഴും അവിചാരിതമായ സഹായം തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നുവീണു. ഉണ്ടിയൽ കച്ചവടക്കാരനായ ഒരു പാർസി, ലോഭികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നിട്ടും മലബാറിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന വിഷമാവസ്ഥ മറ്റുകുട്ടികളിൽ നിന്നു കേട്ടപ്പോൾ നിഷ്കാമകർമ്മം ഒന്നെങ്കിലും ചെയ്യാൻതക്ക കാരുണ്യോദ്രേകം എങ്ങിനെയോ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. ആ പാർസി പ്രഭുവിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണു് മലബാറി ബോമ്പെയിൽ ചെന്നു് മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ ചേന്നതു്. തന്റെ സ്ഥിതിക്കു് ഏററവും നിസ്സാരമായ

ഈ സഹായം നിഷ്കാമബുദ്ധ്യാ ചെയ്കകൊണ്ടു ആ പാർസിക്ക് ഭാവിജീവിതത്തിൽ അനുഭവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ കൃതാൎത്ഥത എത്ര മഹത്തരമായിരുന്നിരിക്കാം!

മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ മലബാറി പരാജിതനാകയാണുണ്ടായത്. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ പ്രശസ്തവിജയം നേടിയെങ്കിലും, ഗണിതവിജ്ഞാനീയത്തിലുണ്ടായ അപജയം, പരീക്ഷാക്രമത്തിന്റെ വൈകല്യത്താൽ മറ്റെല്ലാവിജയത്തെയും ഇടിച്ചുമറിക്കളഞ്ഞു. സൂരത്തിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുചെന്ന് വീണ്ടും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കയും ആവഴിക്ക് താൻ പഠിക്കയും ചെയ്യാമെന്നാണ് സർവ്വകലാശാലാദ്വാരം തുറന്ന് കിട്ടാതെ നിരാശനായിത്തീൎന്ന മലബാറി നിശ്ചയിച്ചതെങ്കിലും, ബൊംബേയിൽ പരീക്ഷാകാലത്ത് തനിക്കു സിദ്ധിച്ച ഒരു സ്നേഹിതൻ, സൂരത്തിലെപ്പോലെ അവിടെയും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഉപജീവനത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വേണ്ടുന്ന വക നേടുവാൻ കഴിയുമെന്ന് പറകയാൽ ആ സുഹൃത്തിന്റെ അഭീഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് അവിടത്തന്നെ പാർപ്പുറപ്പിച്ചു. ആ സ്നേഹിതൻതന്നെ ഒരു പാർസിവിദ്യാശാലയിലെ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനുമായി മലബാറിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുകകൂടിയും ചെയ്കയാൽ ആ അനാഥന് വിദ്യാ

ഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ബുദ്ധിമാനായ ഒരുപദേഷ്ടാവിനെയും ദയാർദ്രനായ ഒരു സഹായിയെയും ഒരേസമയത്തു ഒരേരൂപത്തിൽ സിദ്ധിക്കയുമുണ്ടായി. മൌനപരനും ലജ്ജാവാനുമായ മലബാറി കാഴ്ചയിലെന്നപോലെ ഉദാസീനനല്ല, ആന്തരികമായി ഊർജ്ജസ്വലനും ബുദ്ധിശക്തിസമ്പന്നനുമാണെന്ന ആ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകന് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുപാർശകൊണ്ടും, തന്റെ സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടും മലബാറിക്ക് സൂറത്തിലെക്കാളധികം ശിഷ്യന്മാർ ബോംബെയിലുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ മലബാറിയുടെ ജീവിതം ക്ലേശഗ്രഹണത്തിൽ നിന്ന് ഒട്ടൊട്ടായി വിമുക്തമായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

പരീക്ഷയിൽ ആദ്യമുണ്ടായ അപജയത്താൽ മനസ്സിടിയാതെ, ഗണിതവിജ്ഞാനീയം നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചുകൊണ്ട് മലബാറി അടുത്തവർഷത്തിലും പരീക്ഷയിൽ ചേർന്നു. അപ്പോഴും തോറ്റുപോകയാൽ, രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും ചേർന്നു ശ്രമിച്ചു, ഒടുവിൽ വിജയിയാകതന്നെ ചെയ്തു. പിന്നീട് സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, അത്രയും കൊണ്ടു. മലബാറി പാഠശാലാജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വിരമിച്ചു. അഥവാ, തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ സർവ്വകലാശാലയുടെ കർക്കശമായ മർദ്ദനക്രിയക്ക് വിഷയമാക്കുക

യാണ് ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, കലാകാരന്മാരായി ചമഞ്ഞിറങ്ങുന്ന മററുള്ളവരെപ്പോലെ മലബാറിയും ഒരു സൎക്കാർ സേവനായി തന്റെ ജീവിതത്തെ നിഷ്പ്രഭം കലാശിപ്പിച്ചുവെന്നുവരാം. അദ്ദേഹം വിദ്യാവിഷയകമായി തന്നെ വഴിമാറിച്ചെല്ലുകയാലല്ലയോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം, നേർവഴികാണാതെ വിഷമിക്കുന്ന ഇതരന്മാർക്കെല്ലാം ഇന്നും ഉജ്ജ്വലത്തായ മഹാദീപമായി ഉയൎന്നുശോഭിക്കുന്നതു!

രണ്ടാമദ്ധ്യായം

കവി.

പരാധീനത കൂടാതെ സ്വപരിശ്രമത്താൽത്തന്നെ ക്ലേശരഹിതം ജീവിതയാപനത്തിന് ശക്തനായപ്പോഴും--പഠിപ്പിച്ചു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മലബാറിക്ക് കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായുള്ള സഹവാസം കഴിച്ചു വെക്കുവാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം അതിൽ അത്രവളരെ അഭിരുചിയുണ്ടായി. ജന്മാന്തരവാസന കൊണ്ടെന്നുതോന്നും വിധം ആ കുട്ടിക്ക് സ്വഭാഷയെന്നപോലെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ വശപ്പെട്ടിരുന്നത്. കവിതയാവട്ടെ, മലബാറിയുടെ കൂടെപ്പിറപ്പുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. സമയം കഴിഞ്ഞു കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിലും സ്വഭാഷയിലുമുള്ള കാവ്യങ്ങൾ സശ്രദ്ധം വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിലായിരുന്നു ആ കുട്ടിക്കുള്ള അഭിനിവേശം. അക്കാലത്ത് ഇടവിടാതെയുള്ള ഈ കാവ്യഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ തനിക്ക് ഉദ്ദേശ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഊണും ഉറക്കവുമെന്നപോലെ കഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ദിനകൃത്യമായിട്ടാണ് താൻ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി സഹവസിച്ചു വന്നതെന്നും മലബാറി മറ്റൊരിക്ക

ൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വെറും നേരംപോക്കിനു വേണ്ടി കുറെ സരസ പദ്യങ്ങൾ വായിച്ചുതള്ളുകയല്ലാ മലബാറി ആ കുട്ടിക്കാലത്തും ചെയ്തിരുന്നതു്. ഓരോ കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോഴും അതോരോന്നും തന്റെ മനസ്സിനെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നു് നിരീക്ഷണം ചെയ്തു് അതെല്ലാം അങ്ങിനെ തന്നെ ആ കുട്ടി സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഷേക്സ്പിയർ കൃതിയാണു് തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരംഗം പോലെ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോഴും അതിനുശേഷവും മലബാറിക്കു് പ്രിയതമമായിരുന്നതു്. ലോകാനുഭവങ്ങളിൽ പരിചിതനാകുവാൻ തക്കവണ്ണം സ്വഹൃദയത്തെ പരിപാകമാക്കിയതു് ഷേക്സ്പിയറാണെന്നു് മലബാറി കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. മിൽട്ടൻ ഒരു ഭയങ്കര കവിയാണെന്നത്രെ മലബാറിക്കു തോന്നിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "പറുദീസാനഷ്ടം" വായിക്കുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത അസ്വാസ്ഥ്യമാണത്രെ സംഭവിച്ചതു്. ടെന്നിസൻ പ്രിയ സുഹൃത്തെന്നപോലെ രസിപ്പിക്കയും, കൌപ്പർ, ഗോൾഡ് സ്മിത്ത് എന്നിവർ വൃദ്ധരായ അദ്ധ്യാപകന്മാരെപ്പോലെ വാത്സല്യപൂർവ്വം ശാസിക്കയും, ഷെല്ലി, കീററ്സ് എന്നിവർ സ്വപ്നലോകത്തിലെ ആശ്ചര്യകരമായ പദാർത്ഥങ്ങളെ സകൌതുകം തേടിച്ചെല്ലുന്നവ

നെന്നപോലെ സമ്മോഹിതനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് മലബാറിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം.

നിരന്തരമായുണ്ടായ കവിതാ പരിചയത്താൽ, കവിയെന്നപേർ നേടുന്നതിന് മലബാറിക്ക് ബാല്യത്തിൽതന്നെ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യകൃതികൾ പലതും വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോഴാണ് രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാട്ടുകാർക്ക് ഈ കുട്ടിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു തന്നെയും ഈ കൃതികളാണ്. അതപ്പോഴപ്പോൾ കുറിച്ചിട്ടിരുന്ന പദ്യശകലങ്ങളെല്ലാം ചേർത്ത് "ജീവിതാനുഭവം" എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ് മലബാറിയുടെ ആദ്യത്തെ കൃതി. കോമളശിശുവിൽനിന്ന് അധരോഷ്ഠകം പുറപ്പെടുന്ന പുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചലെന്നപോലെയാണ് ഈ കൃതി പണ്ഡിതവർഗ്ഗത്തെ രസിപ്പിച്ചത്. പ്രകൃതിയുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ മോഹനവിലാസങ്ങളെയും മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ വിവിധങ്ങളായ ഭാവവൈചിത്ര്യങ്ങളെയും തൊട്ടറിയുവാൻ ബാല്യത്തിൽതന്നെ മലബാറിക്ക് കഴിവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല, മലബാറിശിശു മുററത്ത് മണ്ണാറാടിക്കളിച്ചപ്പോഴും നിരർത്ഥകമായ അവ്യക്ത മധുരാക്ഷരങ്ങൾ ചൊരിയുന്നതിൽ ക്രീഡിച്ചും കവിതാദേവി നൃത്തം ചെയ്തിരുന്നവെന്ന

പറഞ്ഞാൽ, അതു് അതിശയോക്തിയാകയില്ല. ബാല്യത്തിലുണ്ടായവയാണു് മലബാറിയുടെ കവിതകളിലധികവും. പിന്നീടു് ഓർമ്മയിൽ പെടാതെ, അതിൽ പലതും നശിച്ചുപോയിട്ടുമുണ്ടു്. സ്വദേശത്തു് ജീവിതക്ലേശങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞെരുങ്ങിക്കൊണ്ടു് അനാഥനായി പാർത്തു്, പഠിപ്പിക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അതിനുമുമ്പു് ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വയമേവാഗതമായ പദ്യങ്ങളിൽ പലതും ശേഖരിക്കയും, ചിലതു് പുതിയതായി ചേർക്കയും ചെയ്തു് ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥം ആ ബാലൻ തയ്യാറാക്കി വെച്ചിരുന്നു. ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ പ്രഖ്യാതനായ ജാൺസൺ തന്റെ ബാല്യത്തിൽ സ്വദേശമായ ലിച്ച്ഫീൽഡിൽനിന്നു് ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലേക്കു്, അന്നു് താൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള "സാവേജ്" എന്ന ജീവിതചരിത്രവും "ഐറിൻ" എന്ന നാടകവും കീശയിലിട്ടുകൊണ്ടു് ഏകനായി യാത്രചെയ്ത സംഭവത്തെ, മലബാറി തന്റെ പതിനഞ്ചാം വയസ്സിൽ ആ പുസ്തകവുമെടുത്തുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം സൂറത്തിൽനിന്നു് ബോംബെയിലേക്കു ചെല്ലുകയുണ്ടായതു് ഏതൊരു സാഹിത്യാഗമജ്ഞനെയും ഓർമ്മിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഈ കയ്യെഴുത്തു പുസ്തകമാണു് മലബാറിയുടെ ലൗകിക ജീവിത ഗതിയെ അത്യത്ഭുതകരമാംവണ്ണം

മാററി വിട്ടു്. ''പരസഹായമേതൊന്നും തൻെറ മുമ്പിൽ വരട്ടെ എന്ന അന്യാദൃശമായ ധീരനിശ്ചയമല്ലാതെ, സഹായത്തിനായി പരസമക്ഷം ചെല്ലുകയെന്ന സാധാരണസ്വഭാവം മലബാറിക്കില്ല. എന്നിട്ടും, ബോംബെയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തൻെറ ഈ കൃതി മറെറാരാൾക്കു കാണിക്കേണമെന്നു് മലബാറിക്കു തോന്നിയതു് ഭാഗ്യത്തിൻെറ എത്ര ശക്തിമത്തായ പ്രേരണകൊണ്ടാണെന്നതു് ഗണനാതീതമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തി ഭാഷാപണ്ഡിതനായ റെവറൻറ് ജെ. വാൻ സോമറൻ ടെയിലർ എന്ന പാതിരിയെ ചെന്നുകണ്ടു്, മലബാറി ആ കൃതി അദ്ദേഹത്തിനു് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഗുണജ്ഞനായ ആ പാതിരി പുസ്തകം മുഴുവൻ വായിച്ചപ്പോൾ, തൻെറ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ബാലൻെറ അസാധാരണ ബുദ്ധിഗുണമോർത്തു് അത്ഭുതപരതന്ത്രനാകതന്നെ ചെയ്തു. വെള്ളവും വളവും ശരിക്കു കൊടുക്കുന്നതായാൽ, തളിർത്തുവളൎന്നു് സൽഫലസമൃദ്ധമാകാവുന്ന ഒരു വിശിഷ്ട ബീജമാണു് തൻെറ കൈയിൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു് ആ ബുദ്ധിമാൻ ഗ്രഹിച്ചു്, ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് തന്നേക്കാൾ സൌകര്യവും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ള ഒരു യോഗ്യനെത്തന്നെ ഏല്പിക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതിന്മണ്ണം, റെവറൻറ് ടെയിലർ മലബാറിയെ ഡാക്ടർ

ജാൺവിൽസൺ എന്ന പാതിരിക്കു് പരിചിതനാക്കികൊടുക്കയും ചെയ്തു.

മാന്യവര്യയോഗ്യനായ ഡാക്ടർ വിൽസൻ മലബാറിയുടെ ജീവിതത്തെ ഐശ്വൎയ്യനിധിയെന്നപോലെയാണു് സൂക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ആ പുസ്തകം തന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാരെ കാണിക്കയും, അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അതു് അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു് മലബാറിയെ അറിയിക്കയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, അകന്നു നിൽക്കുന്ന ആ സഹായത്തെ അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുവാൻ ആ കുട്ടി ആഗ്രഹിച്ചില്ല. വിദ്വാന്റെ പരിവ്യാപ്തമായ ബുദ്ധിഛായയിൽ സസുഖം വിശ്രമിക്കുവാനെത്തുന്ന മാന്യന്മാരെല്ലാം, ക്രമേണ, മലബാറിയുടെ പരിചിതന്മാരായിത്തീൎന്നു. സമ്പന്നരും, സനാഥന്മാരായിത്തന്നെയിരുന്നാലും ഒരു സാധാരണന്നു് സ്വപ്നാനുഭവത്തിനുപോലും വിഷയമാവാൻ വയ്യാത്ത അത്ര വലുതായ മിത്രസമ്പത്താണു് മലബാറിക്കു് ആ യൌവനാരംഭത്തിൽത്തന്നെ സിദ്ധിച്ചതു്. ആ മിത്രങ്ങളെല്ലാവരും വിദ്യകൊണ്ടും വിത്തംകൊണ്ടും ബഹുജനസമ്മതി നേടിയവരുമാണു്. മഹത്തരമായ ശ്രേയോഗുണം ആ മിത്രങ്ങളുടെ സൌഹാൎദ്ദത്തിൽ നിന്നു് അനായാസേന നേടുവാൻ തനിക്കു കഴിയുമെന്നിരു

ന്നിട്ടും, ചുറ്റും വന്നു നിരന്നു നിന്ന ആ ഭാഗ്യത്തെ ത്തന്നെയും മലബാറിയുടെ ആത്മാഭിമാനം ക്രൂര ലെണ്ണിയെ പരിത്യജിക്കയാണുണ്ടായത്. തന്റെ ഭാവിക്ഷേമമായാലും പര ദാക്ഷിണ്യത്തിലായാൽ, ആ ക്ഷേമം പരിഹാസ്യം തന്നെയാണെന്നും സ്വവിചാരകർമ്മങ്ങളിൽ നിന്ന് അനന്യാധീനം മുളച്ചുവരുന്ന ഉണ്ണം മാത്രമേ സ്വകീയമായിരിക്കയുള്ളുവെന്നും മലബാറിക്ക് ആ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ദൃഢബോധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരാൾക്ക് എത്ര തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളുണ്ടായിരുന്നാലും, ഇത്രയും മനഃസ്ഥൈര്യമുണ്ടാകുക മനുഷ്യസാധാരണമല്ല.

അക്കാലത്ത് ഇന്ത്യയിലെന്നപോലെ ഇംഗ്ലണ്ടിലും പ്രസിദ്ധ ധർമ്മിഷ്ഠനെന്ന് വിശ്രുതനായിരുന്ന റവ സ്ജി ജിഫാംഗർ എന്നീ മാന്യന് ഡാക്ടർ വിത്സൻ മലബാറിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേഹമാവട്ടെ, ആ യുവാവിൽ വിളഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാഹിതീവൈഭവം കണ്ട്, അതിനെ പരിപോഷിപ്പിച്ച്, രാജ്യത്തിനു സ്വലമാനമവയോഗ്യമാക്കുവാൻ സമർത്ഥൻ, തന്നെക്കാൾ ജനസമ്മതനായ ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനാണെന്നറിഞ്ഞു, മലബാറിയെ, അന്നു ടൈംസ് ആഫ് ഇൻഡ്യാ പത്രത്തിന്റെ അധിപരായിരുന്ന മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ വുഡ്ഡിന്റെ ദൃഷ്ടിപഥ

അവിവേക് ആനായികയാണ് ചെയ്തതു്. / മിസ്റ്റർ വുഡ്സ് മലബാറിയുടെ മനോഗതിയെ പരീക്ഷിച്ചതിൽ, പത്ര പ്രവർത്തനത്തിൽ അസാമാന്യം ശോഭിക്കത്തക്ക കെൽപ്പും കോപ്പുമുണ്ടെന്നു കണ്ടു്, ആ ജോലിയിൽ നമ്മുടെ കഥാനായകനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം മലബാറിയുടെ കൃതിയെ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെയും ചില ധനികന്മാരുടെയു സഹായമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടും, മലബാറി ആ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിയുവാൻ മടിക്കുകയാൽ, ഒടുക്കം, ആ കൃതി പുറത്തു വിടുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് ൧൮൭൫-ലാണു്. "നീതിവിനോദ" മെന്നാണു് ആ പുസ്തകത്തിനു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. യാചകന്മാരുടെ കൂടെ പാട്ടുപാടി ഉഴന്നു നടന്നിരുന്ന കാലത്തു് അവരിൽ നിന്നു് പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ പാട്ടുകളുടെ മട്ടിലാണു് ഈ കൃതിയിലെ വൃത്ത നിബന്ധനയെങ്കിലും, അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള നീതിപരമായ ആശയങ്ങളെല്ലാം സ്വാനുഭവപരമ്പരയിൽ നിന്നു സിദ്ധിച്ചവതന്നെ. വൃത്തബന്ധം ചിലേടത്തെല്ലാം വികലമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കാവ്യനിർമ്മാണവ്യവസ്ഥ പലേടത്തും അതിലംഘിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ കൃതിയിൽ അനർഗ്ഗളം ആകലിതമായ മധുര പദാവലി സമാകർഷകമാകയാലും, അതിൽ സ്വതന്ത്രതത്വം ശൈശവ

ക്രീഡചെയ്തിരുന്ന ആശയകിരണങ്ങളും സമ്മോഹനീയമാകയാലും പണ്ഡിതവൎഗ്ഗം അതിനെ സവിശേഷം ആദരിക്കതന്നെ ചെയ്തു. അതിൽ നിന്നു് തന്റെ കീൎത്തി ആ നാട്ടിലെങ്ങും വിളങ്ങുകയാൽ പല കുടുംബങ്ങളുടെയും തൃപ്തിക്കും വിശ്വാസത്തിനും പാത്രമായിട്ടു് അദ്ധ്യാപനകൃത്യം കൊണ്ടു് സുഖജീവിതം നയിക്കുവാൻ മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞു. ആ വിദ്യാൎത്ഥിയുടെ അടുക്കൽ അദ്ധ്യയനത്തിനായി വളരെ വളരെ കുട്ടികൾ വന്നു തിരക്കുകയും, അതിൽ നിന്നു സമ്പാദ്യം വൎദ്ധിക്കയുമുണ്ടായി.

ദുൎജ്ജന സംസൎഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു് ധാരാളമായി നേടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദുരാചാരങ്ങളാൽ സ്വജീവിതത്തെ മലിനമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു്, മലബാറിയെ ആ ദുഷ്കൃത്യത്തിൽനിന്നു് പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം സദുപദേശങ്ങളെക്കാൾ അധികം ഫലോന്മുഖമായി പ്രവൎത്തിച്ചതു് മറെറാരു ശക്തിയായിരുന്നു. അയൽ വീട്ടിലെ ഒരു കോമള ബാലികയുടെ സ്നേഹാൎദ്രമായ മനോജ്ഞഭാവമാണതു്. മലബാറിയുടെ ദുൎന്നടത്താദുരാചാരവും അടിയോടററു പോകുവാൻ ആ ബാലികയുടെ മാമുഖചന്ദ്രനിൽ ഒട്ടൊന്നു കാറിളകിയാൽ മതി. അവൾക്കു് തന്നിൽ സ്ഥിരമുണ്ടാകുന്ന സുപ്രസാദം തന്നെയാണു് തന്റെ

ജീവിതത്തിൽ സർവ്വസൗഭാഗ്യ സന്ദായകമെന്നു് മലബാറി വിശ്വസിച്ചു. ജീവിതക്ലേശമൊന്നൊന്നിലും മലബാറിക്കു സമാശ്വാസം നൽകിയതും, അഭിവൃദ്ധിപഥത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു് സത്വരഗമനം ചെയ്യാൻ പ്രേരകമായിനിന്നതും ആ സുകുമാരിയുടെ മദോല്ലസിതമായ ഹൃദ്ഭാവം മാത്രമാണ്, ആ ഹൃദയം താൻ ഒട്ടുദൂരം ചെല്ലുമ്പോഴും കഷ്ടതകളിലെ തണലേകിക്കൊണ്ടു് തന്നോടൊപ്പം ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് മലബാറി കരുതി. യൗവനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും പരാശ്രയംകൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ പ്രാപ്തനാകയും ചെയ്തപ്പോൾ തന്റെ ഹൃദയസ്ഥിതയായ കാമിനിയെത്തന്നെ കുടുംബനായികയാക്കി മലബാറി ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. മിതവ്യയശീലം, കൃത്യനിഷ്ഠ എന്നീ ഗുണങ്ങൾ സ്വപത്നിയിൽ തികവായുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ തനിക്കു കിട്ടിയ ഈ പത്നീരത്നത്തെ മഹത്തായ ഈശ്വരാനുഗ്രഹംപോലെയാണ് മലബാറി മാനിച്ചതു്. പൊതുജനകാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കു് അതിൽ ഉത്സാഹം വളർത്തുന്നതിനും, ക്ലേശങ്ങളിൽ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും സമർത്ഥകളായ സഹധർമ്മചാരിണികൾ തീരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇന്നു അന്തഃകരണശക്തികളായി പ്രശോഭിക്കുന്ന വീരദേശാഭിമാനികളുടെ വിവിധ സംഭവാകരമായ ജീ

വിതചരിത്രത്തിലെ നിഗൂഢമായ അന്തർഭാഗത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവേശിക്കുവാൻ നാം ശക്തരാണെങ്കിൽ, അവരിൽനിന്നു് ലോകത്തിന്നു് സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിരുന്ന വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളിൽ വളരെ വലിയഭാഗം അവക്കുള്ള ഗൃഹിണികളുടെ കറിനാഴ്ഴിലും നിശ്ശേഷം ഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് കാണാവുന്നതാണു്. കാന്താവിഷയത്തിൽ മലബാറി അനുഗ്രഹീതപുരുഷൻ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. തനിക്കു സിദ്ധിച്ച ഈ മഹാഭാഗ്യത്തിൽ കൃതജ്ഞതാവിവശനായി അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഈശ്വരനെ പ്രത്യേകം നമസ്കരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

“നീതിവിനോദം” പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു് ഒരുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടു്, ആംഗ്ലേയ ഭാഷയിൽ മറെറാരു കാവ്യഗ്രന്ഥം രചിച്ചു് ലോകസമക്ഷം സമപ്പിച്ചു. ഇതിലെ ചിലഭാഗങ്ങളും മലബാറി ബൊംബായിലേക്കു് വരും മുമ്പു തന്നെ തയ്യാറാക്കീട്ടുള്ളതാണു്. അതെല്ലാം ഡാക്ടർ വിത്സനെ കാണിച്ചപ്പോഴം, മലബാറിയിൽ സുപ്തമായുള്ള പ്രതിഭാ വിലാസത്തെയും അസാമാന്യമായുള്ള ആംഗ്ലേയഭാഷാ പരിജ്ഞാനത്തെയും ഉള്ളഴിഞ്ഞു് അഭിനന്ദിക്കയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രോത്സാഹനം കൊണ്ടുതന്നെ മലബാറി

ആ കാവ്യത്തെ പൂർത്തീകരിച്ചു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഭാരതീയ വിചാരകർമ്മങ്ങളുടെ സൌന്ദര്യത്തെ ആംഗ്ലേയ ഭാഷയിൽ പകർന്നിട്ടുള്ളതാണു് ആ കൃതി. ഇന്ത്യയിലെ അനാഥസ്ത്രീകളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി അക്ഷീണം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യശസ്വിനിയായ മിസ്സ് മേരി കാർപ്പെൻറർ എന്ന ദയാവതിക്കാണു് ആ പുസ്തകം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അന്നു് മലബാറിക്കു് ഇരുപത്തിമൂന്നുവയസ്സുമാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മനനശീലന്മാരും കർമ്മകുശലന്മാരുമായ വയോവൃദ്ധന്മാർക്കുപോലും ദുഷ്പ്രാപമായിരിക്കുന്ന ഭാരതമാതൃവക്ഷസ്സിൽ സാഹിത്യസ്തന്യം നുകർന്നുകൊണ്ടു് ആഹ്ലാദപരവശനായി ക്രീഡിക്കുന്നതിനു് മലബാറിക്കു് ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഭാഗ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അപരിചിതയായ ഒരു വിദേശീയമഹിളയ്ക്കു് തൻെറ പുസ്തകം സമർപ്പിക്കുവാൻ ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് രാജ്യക്ഷേമ പരമാ പരോപകൃതി പ്രാഭവത്തെ യഥോചിതം മാനിക്കുവാൻ തക്ക ദേശാഭിമാനമുൾക്കൊണ്ട മനോവികസം തന്നെയല്ലയോ? മലബാറിയുടെ ഈ ആദ്യത്തെ ആംഗ്ലേയകൃതി, ലോകരംഗത്തിൽ തനിക്കുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നറിഞ്ഞു് അതു് വെട്ടിപ്പിടിച്ചുറപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാക്കി വിട്ട സന്ദേശവാഹി തന്നെയായിരുന്നു. മലബാറിയുടെ കാലത്തിനു മുമ്പു് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ

യിൽ കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്ന ഭാരതീയർ ദുർല്ലഭമത്രെ. അങ്ങിങ്ങുമായി ചില പദ്യകൃതികൾ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആംഗ്ലേയരുടെയും ഭാരതീയരുടെയും സവിശേഷമായ ആദരത്തിനു വിഷയമായ ആദ്യത്തെ കൃതി മലബാറിയുടേതാണ്.

പ്രസ്തുത കാവ്യത്തെ ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ മുക്തകണ്ഠം ശ്ലാഘിക്കയുണ്ടായതിനെക്കാളും ഏറ്റവും അധികം ഔദാര്യവും സന്തോഷകരവുമായത് ആംഗ്ലേയകവികളിൽ നിന്ന് മലബാറിക്ക് കിട്ടിയ അഭിനന്ദന പത്രങ്ങളാണ്. ഇത്രയും സ്ഖലിതമായ ഭാഷയിൽ പദ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു കണ്ട് മഹാകവിയായ ടെനിസൺ സന്തോഷിക്ക മാത്രമല്ല, ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലബാറി മാതൃഭാഷയിലെഴുതീട്ടുള്ള കൃതികൾ വായിക്കുന്നതിന് ഈ ഇംഗ്ലീഷ് കാവ്യം നിമിത്തം ടെനിസൺ ഉൽകണ്ഠിതനായി. മലബാറിക്കെഴുതിയ കത്തിൽ 'വിദൂരവാസിയായ താങ്കളുടെ ആപ്തമിത്രം" എന്ന വിശേഷണം ചാർത്തിയാണ് ടെനിസൺ കയ്യൊപ്പിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഷാഫ്റ്റ്സ്ബറി പ്രഭു, ജാൺബ്രൈറ്റ് എന്നീ പ്രഖ്യാത മഹാശയന്മാരും മലബാറിയുടെ ഈ കൃതി രചനാരീതികൊണ്ടും ആശയമാധുര്യം കൊണ്ടും സ്തുത്യർഹമാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടു

ക്കുവരാണ്. ജർമ്മനിയിലെ പണ്ഡിതാഗ്രേസരനാ
യിരുന്ന പ്രൊഫസ്സർ മാക്സ്മുള്ളർ നമ്മുടെ കവിയെ അ
ഭിനന്ദിച്ചതു് പ്രത്യേകമൊരു രീതിയിലാണ്. തനി
ക്ക് അന്ന് ഇന്ത്യയിലുള്ള അഞ്ചോ, ആറോ സ്നേഹി
തന്മാരിൽ ഒരാളായിട്ട് അദ്ദേഹം മലബാറിയെ ഗ
ണിച്ചു. പിന്നീട് മലബാറി മാക്സ്മുള്ളരുടെ ഉററ ച
ങ്ങാതി തന്നെ ആയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ജർമ്മൻകാര
നാകയാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ സാമാന്യപരിജ്ഞാ
നം മാത്രമേ നേടിയിരുന്നുള്ളു. അതിനുതന്നെയും ത
നിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രയത്നം ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ലാഞ്ഞു
യാൽ, ഒരു ഭാരതീയന്ന അതിലേക്കായി സ്വമസ്തി
ഷ്കത്തെ എത്ര വളരെ മർദ്ദിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേ
ഹം സ്വാനുഭവം കൊണ്ടുതന്നെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാ
ക്സ്മുള്ളർ മലബാറിക്കെഴുതിയ കത്ത് ഇങ്ങിനെയാ
ണ്:— "എന്റെ മാതൃഭാഷയല്ലാ ഇംഗ്ലീഷ്. ഞാ
ൻ അഭ്യസിച്ചു നേടിയ ഫലമാണ് എനിക്കുള്ള
ആംഗ്ലേയ ഭാഷാജ്ഞാനം. അതിലെ ഗദ്യവിഭാഗത്തി
ലല്ലാതെ, പദ്യവിഭാഗത്തിൽ കതൃത്വം നേടുവാൻ
ഞാൻ ഇതുവരെയും ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല. ഗദ്യരൂപത്തി
ലാവട്ടെ, പദ്യരൂപത്തിലാവട്ടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ
നമുക്കുള്ള കർത്തവ്യകർമ്മം, നമ്മുടെ ഭാഷകളിൽ പൂർവ്വി
കമായി തിളങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പരമാർത്ഥങ്ങളെ ഇംഗ്ല
ണ്ടിലേക്കയച്ചു കൊടുത്ത് നമ്മുടെ രണ്ടു രാജ്യങ്ങ

ളും ആ രാജ്യവുമായുള്ള ബന്ധത്തെയും, പരസ്പര ബോധത്തെയും പ്രബലപ്പെടുത്തുകയെന്നതാകുന്നു. ഒന്നു് പ്രത്യേകം ഓൎത്തുകൊള്ളണം; ഇംഗ്ലീഷുകാർ, മുഴുവനുമല്ലാ, ദുർല്ലഭം ചില വിശിഷ്ടാശയന്മാർ അന്യ സൽകൃതിയെ യഥോചിതം മാനിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്കു് ഇത്രയേറെ പ്രചാരവും പ്രശസ്തിയുമുണ്ടായതിനുള്ള സൂക്ഷ്മഹേതു, ആ ഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കുള്ള അനിബദ്ധമായ സ്വാതന്ത്ര്യം, ആകൎഷകമായ രചനാചാതുരി, സത്യപരമായ ആശയശുദ്ധി എന്നിവയിലാണു് അന്തർല്ലീനമായിരിക്കുന്നതു്." മാക്സ് മുള്ളരുടെ ഈ ഉപദേശം മലബാറി ശിരസാവഹിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു. ആംഗ്ലേയഭാഷാസംബന്ധമായ ഭാവികൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. അനന്താപപൂൎവകമായ പരോപകൃതിയിൽ അഭിരീയ പ്രഖ്യാതയായ മിസ്സ് ഫ്ലോറൻസ് നൈററിംഗേയിൽ എന്ന മഹതിയും മലബാറിയെ ഈ കാവ്യനിൎമ്മിതിയിൽ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "സൎവ്വേശ്വരൻ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ താങ്കളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ആ ആദ്യന്തരഹിതൻ ഭാരതഭൂമിയെ സംരക്ഷിക്കട്ടെ; ഇംഗ്ലണ്ടിനെയും അങ്ങിനെ തന്നെ. ആംഗ്ലേയരും ഭാരതീയരും ഒരേ കുടുംബക്കാരെപ്പോലെ പരസ്പരസ്നേഹഗുണത്താൽ ബദ്ധരാവട്ടെ. ആ മഹാശക്തിയുടെ ധാ

ഐശ്വര്യവർഷംകൊണ്ടു് നാമെല്ലാം അനുഗ്രഹീതരും ഉത്സാഹഭരിതരുമാവട്ടെ" എന്നിങ്ങനെയാണു് ആ മഹാമനസ്വിനി മലബാറിക്കെഴുതിയ ലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മലബാറിയുടെ ഈ കൃതി ബഹുജനമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി തന്നെ; തന്റെ ഗുരുഭൂതനും പണ്ഡിതവര്യനുമായ ഡാക്ടർ വിത്സൻ ഐഹികവാസം വെടിഞ്ഞുപോയി. ഈ വിയോഗത്തിൽ പരിതപിക്കാത്തവർ അന്നു് അവിടങ്ങളിൽ ദുർല്ലഭമായിരുന്നു. മലബാറിക്കാവട്ടെ, തന്റെ ആജീവിതത്തിൽ അത്യുഗ്രപ്രഹരമേററതുപോലെ തോന്നി. ഡാക്ടർ വിത്സനുമായി പരിചയിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ നാൾമുതൽക്കാണു് ബഹുജനങ്ങളെ ദൂരദൂരെ നിന്നും ആകർഷിച്ചടുപ്പിക്കുമാറു് രമണീയമായ ലോകാനുഭവസൌരഭ്യം പ്രവഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മലബാറിയുടെ കവിതാസമ്മിളിതവും അനുഭവസമ്പന്നവുമായ ഒരു കുസുമം വികസിച്ചു തുടങ്ങിയതു്. പരോപകൃതിയിൽ ദൃഢാസക്തനായതും വിത്സന്റെ ആജീവിതസമ്പർക്കം കൊണ്ടുതന്നെ. ഡാക്ടർ വിത്സനു് മലബാറിയെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരേ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ നൈരാശ്യപ്പെടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടാകയുള്ളു. തന്റെ ശിഷ്യനെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്ക

ണമെന്നു് അദ്ദേഹം കലശലായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ബാഹ്യമായി ഇതു് സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും, മതപരിവൎത്തനം കൊണ്ടു് മനോഗുണത്തികവിനെയാണു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, ആന്തരികമായി, ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതന്മാർപോലും അസൂയാജനകമാകത്തക്ക സ്വാതന്ത്ര്യാഗതിയിലും മലബാറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുകണ്ടു് അദ്ദേഹം കൃതാൎത്ഥനായിരിക്കണം. ക്രിസ്തുമതാചാരപ്രകാരം വേഷം മാറിയില്ലെങ്കിലും, ആ മത തത്വങ്ങൾ തന്റെ ജീവിതത്തോടു് നല്ലവണ്ണം ഇണക്കിച്ചേൎക്കുവാൻ മലബാറി ശ്രമിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഡാക്ടർ വിത്സൻ ചിലനാൾ കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നിരിക്കിൽ, ഈ ശിഷ്യൻ മതസംബന്ധമായി അപ്പോഴും തന്റെ അനുയായിയാകയില്ലെങ്കിലും, വൈദിക ലൌകിക കാൎയ്യങ്ങളിൽ തന്റെ ശിഷ്യക്കുട്ടിയും അപ്രാപ്യമാകത്തക്ക ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനത്തേക്കു് അതിവേഗം കയറിച്ചെല്ലുന്നതു കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് ആ ഹൎഷാശ്രു പ്രവാഹത്തിൽ നീന്തി നീന്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ പരലോകയാത്ര ചെയ്യാമായിരുന്നു. മലബാറി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതു് എന്തു കൊണ്ടു് എന്ന ചോദ്യത്തിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെത്തന്നെയും മറുപടി പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

വിത്സന്റെ ദേഹവിയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു മലബാറി ഒരു വിലാപ കൃതി രചിച്ചു. "വിത്സൻ വീരൻ" എന്നാണിതിന്റെ പേർ. "ജീവിതാന്തരവ" ത്തിലെ രീതിയിലുള്ള വൃത്തങ്ങളാണു് ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രചനാഗുണം പൂർവ്വകൃതികളിലേക്കാൾ മികച്ചു നില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും രസ സമ്മിശ്രിതമായ ലോകതത്വവിവരം കൊണ്ടു് പണ്ഡിതന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഇതു് ശക്തമായിട്ടില്ല. അഥവാ, മുക്തകണ്ഠമായ ആക്രന്ദനത്തിൽ തത്വാന്വേഷണം ചെയ്തു രസിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നതു് മൂർഖഭാവമാണല്ലോ. മിൽട്ടന്റെ "ലിസിഡസ്" എന്നും, മാത്യു ആർണോൾഡിന്റെ "തൈർസിസ്" എന്നുമുള്ള കൃതികളുടെ ഛായയിൽ കൂടിയാണു് "വിത്സൻവീര" ന്റെ ഗതി. ഇതു് ടെനിസന്റെ "ഇൻമെമ്മോറിയം" എന്ന കൃതിയോടാണു് അധികം സദൃശമായിരിക്കുന്നതു്. വിത്സൻ മരിച്ചിട്ടു് മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടു മാത്രമേ ഈ കാവ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളു. അക്കാലത്തേക്കു്, അതായതു ൧൮൮൭-ൽ മലബാറിയുടെ ജീവിതസ്ഥിതി ഒട്ടല്ലാതെ ഉയൎന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു.

———(੦)———

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

പത്രപ്രവർത്തകൻ

ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാഭ്യസനം ഒട്ടൊട്ടു പരക്കുകയും, ഇന്ത്യക്കാർ ഇംഗ്ലീഷുകാരോടു അടുത്തിടപെടുന്നതിൽ സന്നദ്ധരാകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട അംഗമെന്നു് പാശ്ചാത്യരാൽ അംഗീകൃതമായിരിക്കുന്ന വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം ഇന്ത്യയിലേക്കും സംക്രമിച്ചു. ഇവിടെ ആദ്യമായി ഒരു വൃത്താന്തപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതു് കൽക്കത്തായിലാണു്. ഈ കഥ നടക്കുന്നതിനു് ഒരു ശതവർഷം മുമ്പാണു് അതിന്റെ ആരംഭം. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ലേഖകന്മാരുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിലാണു് ആ പത്രം നടന്നിരുന്നതു്. തൽപ്രവർത്തകന്മാരാവട്ടെ, അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ലാത്തവരായിരുന്നതിനാൽ ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ കൃത്യങ്ങളെ നിർദ്ദയം അതിൽ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നിരുന്നു. അന്നു് ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രയും സുസ്ഥിരമോ പരിവ്യാപ്തമോ ആയിരുന്നില്ല. അ

ഘട്ടത്തിൽ ഗവൎമ്മെണ്ടിനെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് ദ്വേഷോദയമുണ്ടാകുന്നതു് സുഖതരമായ ഭരണഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമാകാവുന്നതിനാൽ സൎക്കാർ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ആക്ഷേപപൂരമായ സ്വാതന്ത്ര്യാഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളെ തൽക്കാലം നിരോധിക്കതന്നെ വേണമെന്ന് അന്നത്തെ അധികാരികൾ തീർമാനിച്ച് ആ പത്രത്തിന്റെ പ്രവൎത്തകന്മാരെ സ്വദേശമായ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കുതന്നെ ശാസിച്ചയച്ചുകളഞ്ഞു.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ സുസ്ഥിരമായിത്തീൎന്നപ്പോൾ, സ്വാതന്ത്ര്യഭക്തകളിൽ അഗ്രഗണ്യനും ഇംഗ്ലീഷ്കാരാൽജ്ഞാനംസിദ്ധിച്ച ഏതൊരിന്ത്യക്കാരന്റെയും കൃതജ്ഞതാപൂൎവ്വമായ സ്മരണയ്ക്കു എല്ലാക്കാലത്തും പാത്രവുമായ മെക്കാളെ പ്രഭുവിന്റെ ശ്രമത്താൽ, പൊതുകാൎയ്യങ്ങളിലേതിലും സ്വാതന്ത്ര്യമായി അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾക്കു് സിദ്ധിച്ചുകൊടുത്തു. ഈ അവകാശസിദ്ധിക്കുമുമ്പായിത്തന്നെ ദേശഭാഷകളിൽക്കൂടിയും വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ സ്ഥലം പിടിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയെല്ലാം ഗവൎമ്മെണ്ടിനെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഭരണവിഷയത്തിൽ ഒട്ടും ഉൽക്കടം ഉണൎച്ചയുമില്ലാതെയാണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ദേശഭാഷയിൽ ആദ്യമായി പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതു് ബോംബേയിലാണ്. ഒരു പാൎസിപ്രമാണി സ്വഭാഷയിൽ തുടങ്ങിയ

ആ വൃത്താന്തപത്രത്തിന്നു എട്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞതിൽ പ്പിന്നെയായിരുന്നു അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം ഇന്ത്യയിലെ പത്രങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചുകിട്ടിയതു്. പിന്നെയും, പല കാലത്തേക്ക് ദേശഭാഷാപത്രങ്ങൾക്ക പുഷ്ടിയും ശക്തിയുമില്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചുതന്നെയാണ് കഴിയേണ്ടിവന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാജ്ഞാനം വഴിയായി ലോകകാര്യങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ തെളിഞ്ഞ പരിചയം നേടിയ ജനസമ്മതന്മാർ ദേശഭാഷാപത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെക്കും അവയ്ക്ക് അഭിവൃദ്ധിയൊട്ടുമുണ്ടായില്ല. ദേശാഭിമാനം പരിഷ്കൃതരൂപത്തിൽ വർദ്ധിക്കയും, ബഹുജനങ്ങളെ ഭരണവിഷയത്തിൽ ഇടപെടുത്തേണ്ട ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു ബോധമുണ്ടാകയും ചെയ്തപ്പോൾ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിചയത്താൽ ജനതന്ത്രം പരിശീലിച്ച ജനപ്രമാണികൾ ദേശഭാഷാപത്രങ്ങളിൽ സ്വകീയജ്ഞാനം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ നിർബന്ധരായി. ഇങ്ങനെ, പത്രങ്ങളുടെ നിലയും വിലയുമുയർന്നപ്പോൾ, ജനസാമാന്യത്തെ അവ അധികമധികമായി ആകർഷിച്ചുതുടങ്ങിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. ഉത്സാഹശീലന്മാരും ദേശാഭിമാനികളുമായ യുവജനങ്ങളാണ് ഏതു രാജ്യത്തും വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ കൂടുതലായി പ്രവർത്തിച്ചു കാണാറുള്ളതു്. ബഹുജനകാര്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് ജീവകാലമത്രയും പരാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് വഴിനോ

കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു യുവാവിനെ പത്രപ്രവൎത്തനത്തിന്നു് സ്വാധീനപ്പെടുത്തുവാൻ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രയാസമില്ല. നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ഈ മാൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതും പ്രവൎത്തിച്ചതും എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നു് നോക്കുക.

ബോംബെയിൽ, ഉൽകൃഷ്ടേച്ഛുക്കളായ ചില ചെറുപ്പക്കാർ പാഠശാലാ ജീവിതം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഒരു പ്രതിവാരപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിൽ അവൎക്കു വേണ്ടുന്ന മൂലധനത്തെക്കുറിച്ചു് അവർ ഒട്ടുംതന്നെ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. നല്ല നല്ല കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി രസകരമായി എഴുതുവാൻ തക്ക അറിവും കഴിവുമുണ്ടെന്ന അഭിമാനത്താൽ, വരിക്കാരെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു്, പത്രത്തിന്റെ ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നു് മററുപകരണവും ആവശ്യമില്ലെന്നായിരിക്കാം അവർ കരുതിയതു്. മുൻസിപ്പാൽ കൌൺസിലിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഈ പ്രവൎത്തകസംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ആയാൾ കൌൺസിൽ വക പരസ്യങ്ങൾ ഈ പത്രത്തിലേക്കു കൊടുക്കാമെന്നു് ആശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, പ്രാരംഭച്ചെലവുകൾ നിൎവ്വഹിക്കുവാൻ അതു് ധാരാളം മതിയാകുമെന്നാണു് അവർ സംഭ്രമിച്ചുപോയതു്. ലണ്ടൻ സ്പെക്ടേററർ എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും, പ്രകൃതിയിലും ആ പേരിനെത്തന്നെ അവ

കരിച്ചുകൊണ്ടും ഞായറാഴ്ചതോറും ഇവർ പത്രമൊന്ന് അച്ചടിച്ചുവിടുകതന്നെചെയ്തുതുടങ്ങി. പിൻകാലത്തിൽ പ്രഖ്യാതമായി ശോഭിച്ച "ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്റ്റേറ്റർ" പത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഇങ്ങനെയാണ്. ഈ പത്രം ലണ്ടൻസഹജീവിയെ അനുസരിച്ചു നാനാദേശവൃത്താന്തങ്ങളും, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗുണദോഷനിരൂപണങ്ങളും ജനങ്ങളെ രസിപ്പിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യാനുതകുന്ന വിവിധവിഷയങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടു മുറയ്ക്കു നടന്നുവന്നു. അന്ന് അതിൽ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്നതു് മിസ്റ്റർ ഫിറോസിഷാ ബെഹ്റാംജി തലിയാർഖാൻ ആണ്. അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം മലബാറി ആ പത്രത്തിന്റെ ലേഖകവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാളായി നിന്ന് ഉത്സാഹപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചു.

അല്പം തരവുമൊന്നും നോക്കാതെ, ഏതുകാര്യത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൽ ഈ പത്രത്തിനു ഒട്ടുംതന്നെ ക്ലേശമുണ്ടായില്ല. പ്രവർത്തകന്മാർ ധീരന്മാർ തന്നെയെങ്കിലും അപക്വാശയന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ബാലകന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടിയ കത്തിപോലെ, ഈ പത്രം പല അപകടങ്ങളുമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. വയോവൃദ്ധന്മാരെങ്കിലും ജനപ്രമാണികളായ പരിപക്വാശയന്മാർ ഈ അക്ഷമന്മാരായ ചെറുപ്പക്കാരുടെ വകതിരിവില്ലാതെയുള്ള ധീര

തയിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയുണ്ടായില്ല. രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ നിർഭയം പ്രവൎത്തിച്ചു് ജനസമ്മതന്മാരായി ശോഭിക്കുന്ന ആ നേതാക്കന്മാരെത്തന്നെ ഇവർ കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചു. ഇങ്ങിനെ സ്വാഭിപ്രായം വൃദ്ധമതത്തെക്കാൾ തീക്ഷ്ണം തന്നെയായിരിക്കുമെങ്കിലും ശ്രമസാദ്ധ്യമായ പൊതുകാൎയ്യത്തിൽ സാമാന്യ വൃദ്ധജനത്തെ പിണക്കിയകററിക്കൊണ്ടു് യുവജനങ്ങൾ സ്വേച്ഛാധീനം സ്വതന്ത്രസംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു്, അസ്ഥിവാരമുറപ്പിക്കാതെ ഗൃഹനിൎമ്മാണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആപൽക്കരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് യ്യ ക്ലേററർ പ്രവൎത്തകന്മാർ ഓൎത്തില്ല. സ്ഥിതിബോധം കൂടാത്ത ധീരതയും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രിയവും ഫലോന്മുഖമാകുന്നതല്ലല്ലോ. ഡിക്ലേററർ പത്രം വൃദ്ധജനത്താൽ അനാദൃതമായപ്പോൾ, വരിക്കാർ മുമ്പുതന്നെ അധികമില്ലാതിരുന്ന അതിനു് ജീവിതം ദുർഭരമായിത്തീൎന്നു. നഗരപ്രമാണികളുടെ വിരോധത്താൽ, മുൻസിപ്പാൽ കൌൺസിലിൽനിന്നു് ആശിച്ചപോലെ പരസ്യമൊന്നും കിട്ടിയതുമില്ല. ഇങ്ങിനെ വിഷമിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കുതന്നെ, പ്രവൎത്തകന്മാരിൽ ഒരാൾ തൽബന്ധത്തിൽ നിന്നു് പിരിഞ്ഞു് തൻ്റെ ഭാഗം തിരിച്ചു കിട്ടേണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടതു് പുണ്ണിലൊരമ്പു തറച്ചതു പോലെ ആ പത്രത്തിനു ദുസ്സഹമായി. എന്നു തന്നെയല്ലാ, ഇതുനിമിത്തം പ്രവൎത്തകന്മാർ ത

ത്തിൽ പിണങ്ങുകയും, പത്രത്തെ മറ്റൊരാൾക്ക ഏ
റ്റവും ചുരുങ്ങിയ തുകക്ക് വിററു കളയുന്നതിന് നി
ർബ്ബന്ധനാകയും ചെയ്തു. 'സ്പെക്ടേറ്റർ' പത്രം അന്ന്
വിലയ്ക്കു മേടിച്ചത് ബോറാ എന്നൊരാളാണ്. ഇ
യാൾക്ക പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ ഒട്ടും താല്പര്യമില്ലായി
രുന്നുവെങ്കിലും ഒട്ടുകാലം പ്രക്ഷോഭജനകമായ രീ
തിയിൽ നടന്ന് ജനങ്ങൾക്ക് പരിചിതമായിത്തീർന്ന
ഇന്ത്യൻ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രം ഇനിശേഷമൊന്നുമില്ലാതെ
തീരെ നശിച്ചു പോകുന്നതിൽ സങ്കടം തോന്നിയിരുന്നു.
സന്മനസ്സും വിശ്വസ്തമായ ഒരു ഉത്സാഹശീലനെ ഏ
ൽപ്പിച്ച് മുറയ്ക്കു നടത്തിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു നോക്കാ
മെന്ന കരുതിമാത്രമാണ് മിസ്റ്റർ ബോറാ ആ പ
ത്രം വിലയ്ക്കു മേടിച്ചത്. തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ശരിയാ
യി നിവർത്തിക്കുവാൻ സമർത്ഥൻ മലബാറിയാണെന്ന
റിഞ്ഞ് അയാൾ ആ പത്രത്തിന്റെ സർവാവകാശ
വും ഇരുപത്തയ്യായിരം പ്രതിഫലം കിട്ടിയാൽ
ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാമെന്ന് മലബാറിയെ കണ്ടു പറ
ഞ്ഞു. പത്രസ്വാമിയോ, പത്രാധിപരോ ആകേണ
മെന്ന ആഗ്രഹം അതുവരെയും മലബാറിക്കുണ്ടായിരു
ന്നില്ല. എങ്കിലും, തന്നെ അന്വേഷിച്ചുതന്നെ വന്നി
രിക്കുന്ന തന്റെ പൂർവമിത്രത്തെ അദ്ദേഹം എങ്ങി
നെ നിരാകരിക്കുവാൻ ശക്തനാകും. ബഹുജനകാ
ര്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ഇതുതന്നെ നല്ല മാർഗ്ഗ

മെന്ന് മലബാറി അപ്പോൾ കരുതിട്ടുണ്ടുമുണ്ടാകാം. ഏതായാലും മലബാറി ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രം തന്റേതായി ഏറ്റെടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ബൊറയുടെ വഴിക്ക് ഒരു ധനികൻ മലബാറിയുടെ കൂട്ടികാരനായി ചേരുകയുമുണ്ടായി. തനിക്കു പേരും പണവുമുണ്ടാകേണമെന്ന സ്വാൎത്ഥപരമായ ഒരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ വിത്തവാൻ കൂട്ടുചേൎന്നു നിൽക്കുന്നതെന്ന് മലബാറി ആദ്യമറിഞ്ഞില്ല. ഏതാനും വാരത്തേക്ക് ആ ധനികന്റെ ചെലവിൽത്തന്നെയാണ് പത്രം നടത്തപ്പെട്ടതു്. അപ്പോഴേക്കും അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മലബാറി മനസ്സിലാക്കുകയാൽ ആ ശ്രേഷ്ഠിയുമായുള്ള ഇടപാടിൽ നിന്ന് ഒഴിയുവാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും, സ്വപത്നിയുടെ സഹായത്താൽ കടം തീൎത്ത് അയാളെ പിരിച്ചു വിടുകയും ചെയ്തു.

സർ കവാസ്ജി ജിഹാംഗർ ചെയ്ത ശുപാൎശ പ്രകാരം മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻവുഡ് മലബാറിയെ പത്രപ്രവൎത്തനത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച വസ്തുത ഇതിനുമുമ്പു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം "ടൈംസ് ഓഫ് ഇൻഡ്യ"യുടെ പത്രാധിപരായിരിക്കവെ തന്നെ, നാട്ടുകാരുടേയും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടേയും ഗുണത്തിനുവേണ്ടി "ബോംബേ റവ്യൂ" എന്നൊരു പുതിയപത്രം

സ്വന്തമായി നടത്തിത്തുടങ്ങി. ഇതിലാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം ഏററവും യോഗ്യമായ രീതിയിൽ പ്രകാശിച്ചുവന്ന ആ പത്രം, പണമില്ലായ്കയാൽ ആ കാലത്തിൽ അസ്തമിക്കയാണ് ചെയ്തത്. മലബാറിക്ക് ഈ ചുരുങ്ങിയകാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ടുതന്നെ, പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രശസ്തമായ വൈദഗ്ധ്യം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പ്രത്യേകിച്ച് ഈ പത്രത്തിൽ ഗുജറാത്തിനെ സംബന്ധിച്ചെഴുതിയിരുന്ന പ്രൗഢസരസോപന്യാസങ്ങളാണ്, പിന്നീട് പുസ്തകാകൃതിയിൽ പുറപ്പെട്ട് ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽത്തന്നെ മലബാറിക്ക് ഒരു മാന്യസ്ഥാനം നൽകിയത്.

“ബോംബെ റവ്യൂ” ദീർഘനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, “ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേറ്റർ” പത്രത്തിന്റെ അധിപതിയിൽത്തന്നെ തന്റെ ബുദ്ധിയും ശക്തിയും മുഴുവൻ ഏകാഗ്രമായി ചെലുത്തുന്നതിന് മലബാറിക്ക് കഴിഞ്ഞു. ലോകത്തിന് സുഖാസ്വാദ്യമായ മധുരഫലങ്ങൾ നിറച്ചു വഹിച്ചുകൊണ്ട് സകൗതുകം വിളഞ്ഞുനിൽക്കാവുന്നതാണ് മലബാറിയുടെ ഉൽക്കർഷോന്മുഖമായ ജീവിതമെന്ന് മിസ്റ്റർ വുഡ് ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം മലബാറിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഇങ്ങിനെയാണ്:—

"ഇന്ത്യയിൽ പൂർവ്വികമായി നിവസിക്കുന്നവരും, ഇടയ്ക്കു വന്നുചേൎന്നവരുമായ പലപല ഉപവൎഗ്ഗങ്ങളുടങ്ങിയ ആൎയ്യ മഹാസമുദായത്തിൽ ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റേയും ഭരണീയരുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വിശ്വാസയോഗ്യമായി പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ ഈ പത്രാധിപർ അസാമാന്യ സാമൎത്ഥ്യം തികഞ്ഞ യോഗ്യനാകുന്നു. ഭാരതീയരുടെ ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ആചാരോപചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഇദ്ദേഹത്തിനു നല്ലവണ്ണമറിയാമെന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകാം. ഈ പത്രാധിപരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തിലും സത്യസന്ധതയിലും ഞങ്ങൾക്കു നല്ലവിശ്വാസമുണ്ടു്." കീൎത്തിമാനായ മിസ്റ്റർ പുസ്സിന്റെ ഈ അഭിനന്ദനത്താൽ മലബാറിയുടെ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രം ബഹുജനശ്രദ്ധയ്ക്കു അവിളംബം വിഷയമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻവുഡ്ഡ് പത്രാധിപത്യമൊഴിഞ്ഞു ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കുപോയപ്പോൾ ബുദ്ധിമാനായ ഒരുപദേഷ്ടാവുമാത്രമല്ല, ജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽ സമാധാനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സുഹൃന്മണി കൂടിയും മലബാറിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ധനസമ്പാദനത്തിൽ പ്രകൃത്യാ, സാമൎത്ഥ്യമില്ലാത്ത ഒരാളാണു് മലബാറി. പൊതുക്കാ

ത്ഥങ്ങളിൽ പൂൎണ്ണമായുള്ള അഭിനിവേശത്താൽ, പണം നേടുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു സമയമുണ്ടാകാറെയില്ല. പത്രമിടപെട്ട ചെലവുകൾ നടത്തുന്നതിന്നും, ഭാൎയ്യയെയും കുട്ടികളെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു അത്യധികം ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇങ്ങിനെ അത്യാവശ്യത്തിലേക്കുള്ള സമ്പാദ്യംതന്നെയും ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഔദാൎയ്യത്തിന്നു പലപ്പോഴും ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. പണസമ്പാദനത്തിന്, മലബാറിലുള്ള അന്യരും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാർ അനായാസം പണം നേടുവാൻ നല്ലൊരുമാൎഗ്ഗമാക്കി. ചിലരുടെ വിധി കടങ്ങൾക്കു ജാമ്യം നിന്ന് ആ സംഖ്യകൾ അദ്ദേഹം തന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള ദുൎഘടങ്ങളാൽ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം എത്ര വളരെയാണ് കഷ്ടപ്പെട്ടതെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ദാരിദ്ര്യത്താൽ, പത്രത്തൊഴിൽ മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ഏകനായിത്തന്നെ നടത്തിയിരുന്നു. പത്രത്തിലെഴുതിക്കൊടുക്കുക, ആപ്പീസ്സ് ജോലികൾ നിൎവ്വഹിക്കുക, പ്രൂഫ് നോക്കുക, പത്രം മടക്കിക്കെട്ടുക, മേൽവിലാസമെഴുതുക, തപാലാപ്പീസ്സിലേക്കെടുത്തുകൊണ്ടുപോകുക, ചിലപ്പോൾ പട്ടണത്തിലെ വരിക്കാൎക്ക്

ല്ലാം എതിച്ചു കൊടുക്കുക ഇതത്രയും മലബാറി ഒരു ഒരാൾ തന്നെ അക്ഷീണം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ക്ലേശം കാവ്യഗുണത്തിനാധാരമാണെന്ന ദൃഢവിശ്വാസം മലബാറിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ക്ലേശങ്ങളെയെല്ലാം ലംഘിച്ചുകൊണ്ടു ഉൽക്കൎഷപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവന്റേതാണല്ലോ പ്രശസ്തജീവിതം. ധൈൎയ്യവും ഔദാൎയ്യവും തികഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം എല്ലായ്പ്പോഴും ഉത്സാഹോല്ലസിതമായിട്ടേ കണ്ടിട്ടുള്ളു. പലപല ദുൎഘടങ്ങളും നിൎഭയം വഹിച്ചുകൊണ്ടു, ഇടയ്ക്കിടെ തുടൎന്നു വരുന്ന ഘോരതരങ്ങളായ ക്ലേശങ്ങളെ എതിൎത്തുനിന്നു വെല്ലുന്നതിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹം കവിതയുമായി പ്രേമസല്ലാപം ചെയ്തതു് എങ്ങിനെയെന്നോൎക്കുമ്പോൾ ആൎക്കും അത്ഭുതപ്പെടാതെ കഴികയില്ല. ബഹുജനവിഷയങ്ങളാൽ സദാ പൎയ്യാകുലമായിരിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽ കവിതയ്ക്കിടം കിട്ടുക സാധാരണമല്ല. തന്നെ ഏകാഗ്രമനസ്സോടെ പലകാലം ഭജിക്കുന്നവനെ മാത്രമേ കവിതാദേവി അനുഗ്രഹിക്കാറുള്ളു. എന്നാൽ മലബാറിയെയാവട്ടെ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പ്രേമപൂൎവ്വം സ്വയംവരിച്ച കവിതാകാമിനി ഏതവസ്ഥയിലും പിന്തുടൎന്നുചെല്ലുകയാണു് ചെയ്തതു്. ജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽ സമാശ്വാസകാരിണിയായി സഹചരിക്കുന്നതിന്നു് കവിതാദേവി സന്നദ്ധയാണെങ്കിൽ, അതിന്മീതെ എന്ത

നുഗ്രഹമാണ് ഒരു മനുഷ്യന് വേണ്ടതു്! കർത്തവ്യകർമ്മബോധമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളും സൌന്ദര്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതോ, കർത്തവ്യകർമ്മോപദേശമല്ലാതെ മറ്റൊന്നല്ല. അദ്ദേഹം ഇതിനിടക്ക് രചിച്ച ഒരു കാവ്യത്തിൽ ഇങ്ങിനെ കുറിച്ചിരിക്കുന്നു:— "ക്ഷേത്രജ്ഞോവിരപാസപൂർവ്വം നാം സദാ ചെക്കേണ്ടതു് കർത്തവ്യകർമ്മത്തെയാണ്. കർത്തവ്യകർമ്മമാണ് മോക്ഷം; കർത്തവ്യകർമ്മമാണ് പ്രാപ്യസ്ഥാനമായ സ്വർഗ്ഗം."

കർത്തവ്യകർമ്മബോധത്താൽ തന്നെ മലബാറി പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാം കടന്ന്, ഒടുവിൽ, പ്രകാശമയമായ സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചു. തന്റെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പലേടത്തു നിന്നും പല സഹായങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ തേടിത്തേടിക്കൊണ്ട് വന്നെത്തിത്തുടങ്ങി. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം പത്രങ്ങൾക്കു പൂർവ്വവൽസിദ്ധിക്കയാൽ, മലബാറിക്ക് വിജയലാഭത്തിന് അതും ഉപകരിച്ചു. ലിറ്റൻ പ്രഭു വൈസ്രായിയായിരുന്നകാലത്തു് ഇന്ത്യയിലെങ്ങും ജനസംബന്ധമായി വർദ്ധിപ്പിച്ചു വിട്ട തിന്മകളെയെല്ലാം പരിഹരിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ൧൮൮൦-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രിയായി വന്ന ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൻ സൽഗുണനിധി

യായ റിപ്പൺപ്രഭുവിനെ വൈസ്രായിയായി നിയമിച്ചു ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചതു്. ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ നടപടികളെ ആക്ഷേപിക്കാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ലിററൻ പ്രഭു ഇവിടത്തെ പത്രങ്ങളെ നിയമപാശത്താൽ ക്രൂരമായി ബന്ധിച്ചിരുന്നു. റിപ്പൺപ്രഭു വന്ന ഉടനെ ആ പാശത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞു് പത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം മോചനം കൊടുത്തു. തന്റെ കൃത്യങ്ങളെപ്പററി യുക്തിയും ന്യായവും വിടാതെ നിൎമ്മത്സരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെയെല്ലാം സ്വീകരിക്കയും, അത്തരം വിമൎശനങ്ങൾക്കായി ആവശ്യപ്പെടുകതന്നെയും, അവയെ സസന്തോഷം ആദരിക്കയും അങ്ങിനെ ചെയ്യുവാൻ പത്രങ്ങൾക്കുണ്ടായ ശക്തിയും പുഷ്ടിയും ആൎക്കും ആശ്ചൎയ്യജനകം തന്നെയായിരുന്നു. രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ പൊതുയോഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഇടവിടാതെയുണ്ടാകുവാൻ വഴിതുറന്നുകൊടുത്തു്, അത്തരം കൃത്യങ്ങളെ സ്നേഹപൂൎവ്വം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും റിപ്പൺപ്രഭു ചെയ്തപ്പോൾ പൊതുജനാഭിപ്രായം ഉണൎന്നതു്, അതും പത്രപ്രതാപത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഹേതുകമായി. അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും വിമൎശനങ്ങൾക്കും വിലയുണ്ടായതോടു കൂടി പണ്ഡിതന്മാർ ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു അവിടെ പ്രാമാണ്യം നേടുവാൻ ശ്ര

മിച്ചുതുടങ്ങിയതും പത്രങ്ങൾക്കു തന്നെയാണു് വലിയ നന്മയായിത്തീൎന്നതു്.

ഇങ്ങിനെയായുള്ള സൽക്കാലത്താണു് ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണം. അക്കാലത്തെ വിദ്വാന്മാരും വിജ്ഞന്മാരും ഓരോരോ വഴിക്കു രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു പുകഴും പൊരുളും നേടുവാൻ ഉൽസുകരായി പുറപ്പെട്ടു. പിന്നീടു ഇന്ത്യയിൽ കീൎത്തനീയന്മാരായ ജനനേതാക്കന്മാരായി ശോഭിച്ചു—ഇന്നും അങ്ങിനെ ശോഭിച്ചുവരുന്ന—പലരും ആ സൽക്കാലത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളാണു്. മലബാറിയും ഇക്കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെട്ടതന്നെയാണു് നിന്നിരുന്നതെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗതി മററുള്ളവരുടേതിൽ നിന്നു് വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണിരുന്നതു്. തന്റെ ജോലിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഏകാഗ്രമായ ശ്രദ്ധാശീലം പ്രത്യേകം ശ്ലാഘ്യമായിരുന്നു. രാജ്യകാൎയ്യത്തിൽ വൎഗ്ഗീയപക്ഷപാതം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിട്ടേയില്ല. ജനസംബന്ധമായി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഏതൊരഭിപ്രായവും എപ്പോഴും പൊതുഗുണത്തെയാണു് ലാക്കാക്കിയിരുന്നതു്. ഏതു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു വാദിക്കുമ്പോഴും അതിൽ തികവായ പരിജ്ഞാനം അദ്ദേഹം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. സത്യം ഏതിലും നിഗൂഢമായിട്ടാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നറിഞ്ഞു്, കഴിയുന്നിടത്തോളം അതു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു മു

ന്നു് വിഷയത്തിന്റെ ബാഹ്യചേഷ്ടകളിൽ അദ്ദേഹം സംഭ്രമിച്ചുപോകാറില്ല. ഈ രീതിയിലുള്ള പത്രപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു പൊതുജനങ്ങൾ ഒട്ടല്ലാത്ത നന്മകൾ പലതും സംതൃപ്തരായി അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജനസാമാന്യത്തെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അനുകമ്പ എത്ര വിശിഷ്ടമായിരുന്നു എന്നു വർണ്ണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെക്കാൾ, ആ ജനസാമാന്യത്തിൽ സുഖജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു ജന്മസിദ്ധമായി ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന ആവശ്യാവകാശങ്ങളുടെ നിവൃത്തിലാഭയുക്തമായ മൂർത്തീകരണം തന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ പത്രപ്രവർത്തനജീവിതമെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞൊഴിയുകയാണുചിതം.

തന്റെയോ, അഥവാ പ്രത്യേകം ചിലരുടെയോ ഗുണത്തിനു വേണ്ടി പത്രാധിപത്യത്തെ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വില കെടുത്തിട്ടില്ല. ബഹുജനസേവനത്തെ വിസ്തൃതവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയാണു് പത്രപ്രവർത്തനം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. തിന്മയെ നോക്കി ഘോരഘോരം ആക്ഷേപിച്ചു ബഹളം കൂട്ടുകയല്ല, തിന്മയെ അകററി നന്മ നേടുവാനായി ക്ഷമാപൂർവ്വം തീവ്രമായി ശ്രമിക്കയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്രസംബന്ധമായ നയം. സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും പ്രത്യേകിച്ചു ഇംഗ്ലീഷുകാരെയും വൃഥാ ശകാരിച്ചുകൊണ്ടായി

ന്നു മററു പല പത്രങ്ങളും പേർ പരത്തിവന്നതു്. സാധാരണന്മാർ ആ പ്രകാരത്തിൽ രസിച്ചു് പത്രപ്രചാരം കൂട്ടിയേക്കാമെങ്കിലും, ഗുണസിദ്ധിക്കു വഴിയില്ലാത്ത ഇത്തരം അധിക്ഷേപങ്ങളിൽ നിന്നു് മലബാറി അകന്നു നില്ക്കയേ ചെയ്തുള്ളു. പൊതുഗുണത്തിനോ പൊതുസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനോ വിരോധമായുള്ള ഏതൊരു കൃത്യത്തെയും അദ്ദേഹം നിർഭയം എതിർത്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം നിർമ്മത്സരഭാവമാണു് അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രകടമായി വിളങ്ങിക്കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. നീതിബോധവും സത്യനിഷ്ഠയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം വഹിച്ച പത്രാധിപത്യത്തിന്റെ ഉടലും ഉയിരും. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് സ്പെക്റ്റേറർ പത്രം സർവ്വസമ്മതമായി പ്രശോഭിച്ചതു്. ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ഓരോ കൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് വിമർശനം ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ, അധികൃതന്മാരുമായി അതിനെപ്പററി നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചു് അവരുടെ പക്ഷം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുമാത്രമേ അദ്ദേഹം സ്വമതത്തെ സ്ഥാപിക്കയുള്ളു. അകന്നു നിന്നുനോക്കി ആ നിലയിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായത്തെ അങ്ങിനെതന്നെ ജനഹൃദയത്തിൽ പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനു സാഹസം മലബാറിക്കു് ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. നിയമനിർമ്മാണത്തിലോ, നീതിനിർമ്മാണത്തിലോ ഗവർമെ

ണ്ടും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുമ്പോഴും മലബാറിയു
ടെ മാധ്യസ്ഥ്യം നിമിത്തം ഇരുകക്ഷികളും ഗുണം നേ
ടീട്ടുള്ളതു് ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലല്ല. ഇങ്ങിനെയു
ള്ള സന്ദർഭത്തിൽ തങ്ങളുടെ വാദം മുഴുവൻ മലബാറി
യെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ അധികൃതന്മാർ സന്തുഷ്ടരാ
യിട്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. അന്നുള്ള മററല്ലാ പത്രങ്ങളെ
യുംപോലെയല്ലാതെ, മധ്യസ്ഥഭാവത്തിൽ അപത്രസാ
ധാരണമായ ഈ ഗതി കണ്ടു് സ്പെക്ടേറർ പത്രം
ഇന്ത്യയിലെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും പരിപാകപ്രശോഭിമാ
നികളുടെയെല്ലാം കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീർന്നു. അന്നു്
ഇന്ത്യയിൽ ധനകാര്യമന്ത്രിയായിരുന്ന ക്രോമർ പ്ര
ഭു മലബാറിക്കെഴുതിയിരിക്കുന്നതു് കാണുക.—"ഞാൻ
താങ്കളുടെ പത്രം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കാറുണ്ടു്. അ
ങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനു് രണ്ടു കാരണങ്ങളാണുള്ളതു്.
ഒന്നാമതു്, താങ്കളുടെ പത്രം പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളു
ടെ ഉത്തമബന്ധുവായി നില്ക്കുന്നതാണു്; രണ്ടാമ
ത്തേതു, വർഗ്ഗീയ പക്ഷപാതംകൂടാതെ, എല്ലായ്പ്പോഴും പൊ
തുകാര്യത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി വാദിക്കുന്നതാ
കുന്നു. ഈ ഒടുവിൽപറഞ്ഞ കാര്യം ഇന്നത്തെ സ്ഥി
തിക്കു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണു്." ക്രോമർ പ്രഭു
വിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ഏററവും ശരിയായിരിക്കു
ന്നതാണു്. ജാതിസ്പർദ്ധ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇ

ന്ത്യയിൽ നിഷ്പക്ഷം പ്രവൎത്തിക്കുന്ന പത്രങ്ങൾക്കെന്നപോലെ അത്ര മഹത്തായ ഗുണം മറെറാന്നിനും ചെയ്യാൻ വയ്യ. നേരെമറിച്ച് വൎഗ്ഗീയവാദങ്ങൾക്കായി കാപ്പുകെട്ടിയിറങ്ങുന്ന പത്രങ്ങളെപ്പോലെ അത്ര ഭയങ്കരങ്ങളായ പിശാചകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവയിൽപ്പോലുമില്ലതന്നെ.

പാവങ്ങളുടെ കണ്ണീരു് ഒപ്പുന്നില്ലെങ്കിലും വൎഗ്ഗീയവാദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധനായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആ കൃത്യത്തെന്നെയും, ബഹുജനങ്ങളുടെ സമാധാനസൈര്യത്തെ ലക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ടു കാണുകയുള്ളു. നീതിന്യായങ്ങൾക്കുൾപ്പെട്ട, വിവേകത്തെ ആധാരപ്പെടുത്തി, ചിന്താമണിയെക്കാണുമായിരുന്ന സ്പെക്റ്റേറ്റർ പത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതി. ഇതുതന്നെയാണു് ഗാന്ധിജിയുടെ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം. അനീതി എത്ര സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നായാലും, അതിനെ പുറത്തുവലിച്ചിട്ട് ആക്ഷേപപാരുഷ്യംകൊണ്ടു നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആ പത്രത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ശക്തിയും സാമൎത്ഥ്യവും ഒന്നു വേറെതന്നെയായിരുന്നു. മേലാധികാരികളെ ശകാരിക്കുക പതിവില്ലെങ്കിലും, അവരിലാരാനും ന്യായംവിട്ടു വല്ലതും പ്രവൎത്തിച്ചുവെന്നുകണ്ടാൽ, അവർ മേലിൽ അങ്ങിനെ പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ തോന്നാത്തവിധം അത്ര ദുസ്സഹമായിരിക്കും

സ്വേച്ഛക്കാരറിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആക്ഷേപം. ലോകത്തിലെ എല്ലാ ഗവൎമ്മെണ്ടിനുമുള്ളതുപോലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെണ്ടിനും ചില കുററങ്ങളും കുറവുകളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. അതിൽ ചിലതു രാജ്യരക്ഷണനയത്താൽ അംഗീകൃതവും, മററുചിലതു ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അന്യായപാപവുമായിരിക്കാം. ഈ അന്യായങ്ങൾ ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ ശ്രദ്ധേയ്ക്കു വിഷയങ്ങളാകുമ്പോൾ ഉടനടി പരിഹൃതമാകുമെന്നു ദൃഢവിശ്വാസമുള്ള മലബാറി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അതുദോഷം ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടി ജനങ്ങളിൽ ദുൎബോധം വളൎത്തുവാൻ ഒരിക്കലും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങിനെയായുള്ള ദുൎമ്മനസ്സന്മാരായ ഏതാനും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മലബാറിയുടെ ആക്ഷേപമററ ക്രുദ്ധരായ്ചമഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ, മലബാറിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇന്ത്യാഗവൎമ്മെണ്ടു സബഹുമാനം ആദരിച്ചു വന്നതിനാൽ, ഈ ക്രുദ്ധന്മാർ സ്വന്തം ദോഷത്തിനല്ലാതെ, ആ പത്രാധിപരുടെ ആക്ഷേപത്തിനല്ല പ്രതിവിധി ചെയ്യാൻ പ്രേരിതരായതു്. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷധികാരികൾ വിദേശീയരാകയാൽ ഈ നാട്ടിലെ ആചാരോപചാരങ്ങളൊന്നും അവൎക്കു വശമില്ല. നാട്ടുകാരുമായി ഇടപെട്ടു് അവരുടെ മനോഭാവം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഭാഷാഭേദനിമിത്തം സാധിക്കുന്നതുമില്ല. ഈ അകൽ

ച്ചുകൊണ്ടു പലകാൎയ്യങ്ങളിലും പരസ്പരം ദുൎദ്ധാരണ യുണ്ടാകാറുണ്ടു്. ബഹുജനങ്ങളെത്തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചു നിൎമ്മി തമാകുന്ന നിയമങ്ങൾ, ബ്രിട്ടീഷധികാരികൾക്കു വിസ്മ യജനകമാംവണ്ണം, നാട്ടുകാരുടെ അവിശ്വാസത്തിനും ആക്ഷേപത്തിനും വിഷയമാകാറുള്ളതു് അസാധാര ണമല്ല. ജനങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളും കൎമ്മങ്ങളും എ ങ്ങിനെയെല്ലാമെന്നറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അധി കൃതന്മാർ ഗുണമെന്നു കരുതി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു ദോഷ മായി അനുഭവപ്പെടുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനെ ന്താണു്? ഈ സ്ഥിതിക്കു ഭരണാധികാരികളുടെയും ഭ രണീയന്മാരുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു പരസ്പരവിശ്വാ സത്തെ ഉറപ്പുവരുത്തത്തക്കവണ്ണം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതി നു ചില നിഷ്പക്ഷഹൃദയന്മാർ അത്യാവശ്യമാണു്. ഈ മദ്ധ്യസ്ഥതയെന്നോണം മലബാറി ലേഖിനിമണംപൂ ൎവ്വം ഭംഗിയോടെ ഒരു പ്രശംസ്യമായി നിൎവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വരാജ്യ ത്തെയും സ്വരാജ്യവാസികളെയും കുറിച്ചു താൻ വിവേക പൂൎവ്വം സമ്പാദിച്ച ജ്ഞാനസമ്പത്തു് അധികാരിവൎഗ്ഗ ത്തിനു നൽകി, ഗുണകൎമ്മബോധത്തിൽ അവരെ ബോ ധിപ്പിച്ചുവന്ന കഷ്ടത്തെ പരിഹരിക്കുകയാണു മലബാറി ചെയ്ത മഹാകൃത്യം.

ഒരു പത്രാധിപരുടെ നിലയിൽ സ്വരാജ്യത്തിനു വേണ്ടി മലബാറി ചെയ്തിട്ടുള്ള അനന്തരമായ ഗുണം

കരേറേണ്ടതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഇന്ത്യയിലുമുള്ള ഭരണാധികാരികൾക്ക ഇന്ത്യാഭരണത്തിൽ നേരിടാവുന്ന വീഴ്ചകൾ ഇന്നയിന്നവയാണെന്നു് സസൂക്ഷ്മം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും അവരെ ഇന്ത്യാക്കാരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളും ആവശ്യാവകാശങ്ങളും ഗ്രഹിക്കേണമെന്നു് പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് തുടർച്ചയായി നടത്തിയ കത്തിടപാടുകളാകുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥം. ഈ കത്തുകളിൽ നിന്നു ബ്രിട്ടീഷധികാരികൾക്കു് ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവത്തിനും, അവരുടെ ഇന്ത്യാഭരണനയത്തിനും ഗണനീയമായ മാറ്റമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഭരണീയരെ അധികാരികളാക്കാനായിരുന്ന ഉത്തരവാദഭരണക്രമം ഉളവാക്കത്തക്ക രീതിയിൽ ജനസ്വാതന്ത്ര്യരൂപമായുള്ള മലബാറിയുടെ ശ്രമത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ അത്ഭുതകരമായ ഫലമാണു്.

മലബാറി സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രാധിപരായിരിക്കുമ്പോഴാണു മഹാശയപ്രവരനായ ഡി. ഇ. വാച്ചയുമായി പരിചയപ്പെട്ടതു്. ഈ ഉദാരശീലനിൽ നിന്നു തനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായങ്ങളെക്കുറിച്ചു മലബാറി പലേടത്തും കൃതജ്ഞതാപൂർവം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അന്നു ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രത്തിലേക്കു മിസ്റ്റർ വാച്ചാ ക്രമമായി എഴുതാറുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ഡിത

പെട്ട കാൎയ്യങ്ങളിലാണു്, വാച്ചയുടെ സഹായം മഹ
ത്തായിരുന്നതു്. സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രത്തിന്റെ സ്വ
തന്ത്രവും പ്രത്യേകവുമായ സ്ഥിതിവിശേഷംകൊണ്ടു
ഭരണാധികാരികളും, ഭരണീയന്മാരെന്ന തരക്കാരെ
യും ഒരേ സമയത്തു യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ
പലപ്പോഴും കഴിയാതെയായിട്ടുണ്ടു. അതിന്റെ സൌ
ഭാഗ്യത്തോടൊപ്പം നിർഭാഗ്യവും ജീവാവസാനംവരെ
ഇക്കേലന്റ നടന്നിരുന്നു. രാജ്യക്ഷേമത്തിനു ഏററവും
ഉപകരിക്കുന്ന ഈ ഉത്തമപത്രം ശരിക്കൊന്നു കഷിക്കി
ക്കയോ ചെയ്യപ്പോകത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു മിസ്റ്റർ ഡി.
ഇ. വാച്ച അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽത്തന്നെ എ
പ്പോഴും കണ്ണും കരളും ചെലുത്തിവന്നു. തന്റെ സ
ഹജന്മാരായ ജെ. ആർ. മോഡി, ജെ. എൻ. വാ
ച്ചാ എന്നീ പ്രമുഖന്മാരെക്കൊണ്ടു് ആ പത്രത്തിലേ
ക്ക വേണ്ടുന്ന ഓരോ കെട്ടുതരം ചെലവു് നിർവഹി
പ്പിക്കയും ചെയ്തു. അതുമാത്രമല്ല, മിസ്റ്റർ മോഡി
പത്രപ്രവർത്തനം നിമിത്തം മലബാറിക്കു് അതുവരെയു
ണ്ടായിരുന്ന കടമെല്ലാം തീർത്തുകൊടുക്കയുമുണ്ടായി.
ബുദ്ധികൊണ്ടും വിത്തംകൊണ്ടും മലബാറിയെ സഹാ
യിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാരാശയന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ ഹ്യൂം, ദാ
ദാഭായിനവറോജി അർഡാസി ഫ്രാംജി, വെഡ്ഡർ
ബേൺ എന്നീ പേരുകൾ കൂടിയും കാണാം. പല

കാൎയ്യത്തിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളവരായിരുന്നിട്ടും തന്നെ ഏറെപ്പൂൎവ്വം സ്നേഹിച്ചു് തന്റെ ഉദ്യമത്തിൽ അവ്യാജം സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ മാന്യനെയും കുറിച്ചു് ഓരോ വലിയ പുസ്തകം തന്നെ എഴുതാമെന്നാണു് കൃതജ്ഞതാപൂൎണ്ണനായ മലബാറി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്, "എന്നെ സഹായിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷുകാരിൽ പലരും സന്നദ്ധരായിരുന്നുവെങ്കിലും, വെഡ്ഡർബേണിൽ നിന്നു മാത്രമേ പാത്രനിരപേക്ഷമായുള്ള ദ്രവ്യസഹായം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുതന്നെയും ഞാൻ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ചെയ്തുപോയതാണു് താൻ ചെയ്യുന്ന സഹായത്തെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ വെഡ്ഡർബേൺ അത്രം പല യുക്തികളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. അതിലൊന്നിലും ഞാൻ വഴിപ്പെട്ടില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, തന്റെ ഈ സഹായം നിരാകരിക്കുന്നതായാൽ, സഹോദരനിർവ്വിശേഷം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് എന്റെ ഭാവം വെറും കൃത്രിമമാണെന്നു് തനിക്കു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് അദ്ദേഹം ഭാവം പകൎന്നു പറകയും ചെയ്തു. അതങ്ങു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായപോലെയുള്ള മനോവ്യാകുലത മറെറാരവസരത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല"— എന്നിങ്ങനെ മലബാറി തെളിച്ചു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം പരസഹായത്തെ കൈക്കൊണ്ടതു് എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ഉദ്യ

മാണല്ലോ. പത്രത്തിന് നല്ലൊരു നില കിട്ടിയ കാലത്ത്, അതിലേക്ക അന്യന്മാർ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള പണമെല്ലാം മലബാറി തിരിച്ചുകൊടുത്തു. ചിലർ സഹായമെന്ന മടക്കിയെടുക്കുവാൻ മടിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ വക സംഖ്യ അവരുടെ പേരിൽത്തന്നെ പൊതുകാൎയ്യത്തിലേക്ക കൊടുക്കുകയാണ് ആ സത്യസന്ധനായ മഹാശയൻ ചെയ്തതു്.

—:o:—

നാലാം അദ്ധ്യായം

ഗ്രന്ഥകാരൻ

നാനാദേശങ്ങളിലുംസോത്സാഹംസഞ്ചരിച്ചുനാനാസമുദായങ്ങളിലുംസസ്നേഹം ഇടപെട്ടുംരാജ്യത്തെയും രാജ്യനിവാസികളെയും കുറിച്ച് മലബാറിക്ക് അനുഭവികമായിത്തന്നെ സിദ്ധിച്ച അറിവ് അന്യാദൃശമായിരുന്നു. മറ്റുപല പത്രാധിപന്മാരെയും പോലെ പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നോ പത്രങ്ങളിൽ നിന്നോ കിട്ടുന്ന അറിവുകൊണ്ടുമാത്രം മലബാറി തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കുബേരൻ മുതൽ കുചേലൻ വരെയും, രാജാവു മുതൽ അടിമവരെയും എല്ലാത്തരക്കാരുടെയും ഇടയിൽ അനാതിമനോന്നതനിലയിൽ പെരുമാറി അവരുടെ സ്ഥിതിഗം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം സശ്രമം ഉത്സാഹിച്ചു

കൊണ്ടിരുന്നു. ഭരണാധികാരികളെ ചെന്നുകണ്ടു് അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തു്, അവരുടെ കൃത്യങ്ങളിൽ ഔദ്ധത്യമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം അവരുടെ മനോഭാവം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചുവെക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ഉത്സുകൻ തന്നെ. ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങളുടെയും ഉൽകൃഷ്ടകർമ്മങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ ജനപ്രമാണികൾ, ഭരണാധികാരികൾ എന്നിവരുമായി ഇടപെട്ടുകൊണ്ടാണു് തന്റെ ജീവിതമെങ്കിലും, സാധാരണക്കാരായ നാട്ടുകാരെയാണു് അദ്ദേഹം അധികമായി സ്നേഹിക്കയും സഹായിക്കയും ചെയ്തുവന്നതു്. ഇവരുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു് അദ്ദേഹം ഉയർന്ന നിലകളിൽ കടന്നു് പെരുമാറിയതു്. ആംഗ്ലേയവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ജീവിതത്തിൽ ഒട്ടെങ്കിലുമുയർച്ച കിട്ടിപ്പോയാൽ, അങ്ങിനെയുള്ളവർ സ്വന്തം നാട്ടുകാരിൽ സാധാരണന്മാരുമായി ഇടപെടുന്നതിൽ തീരെ വിമുഖരായിരിക്കുന്നതു് ഇന്നും നാം കണ്ടുവരുന്നതുതന്നെ. ഈ സ്വഭാവം മലബാറിയെ ഒരിക്കലും തീണ്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ലോകപരിചയം നേടിയവർ ആ അറിവും അനുഭവവും സ്വദേശീയരായ സാധാരണന്മാർക്കിടയിൽ പകർത്തുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവരാണെന്നും, നാട്ടുകാർ വിഡ്ഢികളാണെന്നു പുഛിച്ചുതള്ളി അവരിൽനിന്നു് ഈ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർ അകന്നു നിൽക്കയാലാണ് ഭാരതീയരുടെ

അഭിവൃദ്ധി ഇത്രയേറെ ശിഥിലമായിരിക്കുന്നതെന്നും മലബാറി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ സ്വദേശീയരുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും അത്ര സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ച ഒരു പത്രാധിപർ അക്കാലത്തു് വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മററാർക്കാനും അത്രയും ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെ, അധികൃതന്മാരെ അറിയിച്ചു് നിവൃത്തിനേടുവാൻ അവർ ശക്തരല്ലായിരുന്നു. മലബാറി ദേശംപ്രതി സഞ്ചരിച്ചു് ദേശീയാചാരവിചാരക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അപ്പൊഴപ്പോഴും കിട്ടുന്ന വൈജ്ഞാനിക സമ്പാദ്യങ്ങളെല്ലാം പത്രപംക്തികളിൽ മുറയ്ക്കു് പ്രകാശിപ്പിച്ചുവന്നു. ബോംബെ റെവ്യൂ, ഇൻഡ്യൻസ്പെക്ടേറ്റർ എന്നീ പത്രങ്ങളിലുണ്ടു് ഇത്തരം വിശിഷ്ടലേഖനങ്ങൾ അധികമായി ഉള്ളതു്. കാലദേശാചാരങ്ങളാൽ പലവു പലതായി പിരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നാനാജനവർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഭിന്നഭിന്നരായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനോഭാവ വൈചിത്ര്യത്തെ ശരിയായിത്തന്നെ ഗ്രഹിച്ചുവെക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല, സ്വാനുഭവങ്ങളെ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പ്രകാശിപ്പിച്ചു് പരഹൃദയത്തിൽ പകർത്തുന്നതിനും മലബാറിക്കുള്ള ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം ഈ ലേഖനപരമ്പരയിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു് അഭിജ്ഞന്മാർ സന്തോഷപൂർണ്ണരായി അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്നേഹിതന്മാരിൽ പലരുടെയും നിർബ്ബന്ധപ്രകാരമാണു് ആ ലേഖനങ്ങളിൽ പലതും

കുട്ടിച്ചേർത്തു് "ഉഷാറാത്തും ഉഷാറാത്തികളും" എന്ന പേരിൽ, ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലെ അല്ലൻ കമ്പനിക്കാരെക്കൊണ്ടു, മലബാറി ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു്. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പംക്തിയിൽ മലബാറിക്കു് നല്ലൊരു സ്ഥാനം നൽകിയതു് ഈ പുസ്തകമാണ്. സാഹിത്യകലാവിഭാഗത്തിൽ വേണ്ടപോലെ ഒന്നും അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരാൾ ഇത്രയും ഹൃദയംഗമമായ രീതിയിൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്തതുകണ്ടു് പണ്ഡിതന്മാർക്കു് അത്ഭുതപ്പെടാതെ കഴിഞ്ഞില്ല. അഥവാ, വിദേശഭാഷയാണ് ഇംഗ്ലീഷെന്നിരുന്നിട്ടും തൽസാഹിത്യത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാർ സുലഭമായി നേടുന്ന വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഇംഗ്ലീഷുകാരെത്തന്നെ അസൂയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീരുന്ന ഈ ഭാരതീയർ മാതൃഭാഷയെ തീരെ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നതാണ് വിഷാദകരം. സ്വ കുടുംബത്തെ അനാഥമാക്കി ഉഴലുവാൻ വിട്ടു് പരകുടുംബത്തിൽ കടന്നു് ഭരണപാടവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവർ എങ്ങിനെയാണ് അഭിനന്ദനീയന്മാരാകുന്നതെന്നു് ഈയുള്ളവക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മലബാറിയാവട്ടെ മാതൃഭാഷയെ സബഹുമാനം ആദരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു്, പരഭാഷാപോഷണത്തിൽക്കൂടി തനിക്കുള്ള കുസലില്ലായ്മയെ ലോകസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ചെയ്തതു്. ഉൽകൃഷ്ടപരീക്ഷാ വിജയിയോ, അഥ

വാ, പരിശ്രമപൂർണ്ണമായ വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതത്താൽ കലാവിദവശാലിയോ അല്ലാ മലബാറി. ഗ്രന്ഥലോകത്തിൽത്തന്നെയും അദ്ദേഹം അങ്ങുമിങ്ങുമായി ഒട്ടൊട്ടു മാത്രമേ സഞ്ചരിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളു. അളവും അററവുമില്ലാതെ ഗംഭീരമായി പരന്നുകിടക്കുന്ന സാഹിത്യപാരാവാരത്തിൽ മുങ്ങിയും നീന്തിയും മിടുക്കു കാണിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്ന് പരിചയമൊട്ടുമില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ പലനാളിരുന്ന് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു പഠിക്കുന്ന മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ അദ്ദേഹം സ്ഥൂലമായൊന്നു നോക്കിക്കൊണ്ട് ഏടുകൾ മറിച്ചുതള്ളുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ദുർല്ലഭമായി കിട്ടുന്ന വിശ്രമസമയം മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം മാതൃഭാഷാപോഷണത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത്രയുംകൊണ്ടുതന്നെ ഗുജറാത്തി ഭാഷയ്ക്ക് ജീവകാലമത്രയും ആകർഷകമായി ശോഭിക്കാവുന്ന ഉജ്ജ്വലതരമായ മണിഭൂഷണങ്ങൾ ധാരാളമായി സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. പൊതുകാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായും, ഒട്ടൊഴിവുകിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം മാതൃഭാഷാപോഷണത്തിൽ ജാഗരൂകനായുമിരിക്കവേ അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ ഇത്രയും പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്വാൻ ശക്തിയുണ്ടായത്ത് ആ മഹാപുരുഷനിൽ അജ്ഞാതമായി കുടികൊള്ളുന്ന ഏതോ ദിവ്യ പ്രഭാവം കൊണ്ടാണെന്ന്, പരാർത്ഥപരമായ വിചാരകർമ്മങ്ങ

ളിൽ മഹത്തരം വിളങ്ങുന്ന ശക്തിവിശേഷത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും തന്നെ അറിയാത്തവർ വിശ്വസിച്ചേക്കാം. ബഹുജനകാര്യാർത്ഥം സദാ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് വിശ്രമസുഖം കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് അധികം പുസ്തകങ്ങളെഴുതുന്നതിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചേടത്തോളം കൃതികളിൽ നിന്ന് ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് എത്രമാത്രം കീർത്തനീയനാകുവാൻ കഴിയുമെന്ന് വെളിവായിട്ടുണ്ട്.

"ഗുജറാത്തും ഗുജറാത്തികളും" എന്ന കൃതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ വെച്ച് പ്രചാരവും പ്രസിദ്ധിയും കൂടുതലായി നേടിയത്. ഗുജറാത്തികളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിച്ച് അതിൽ രസകരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകളെയോ പുരുഷന്മാരെയോ ഓരോ ജനവിഭാഗങ്ങളെയോ കുറിച്ച് എഴുതീട്ടുള്ളതിലെല്ലാം മലബാറിയുടെ ഹൃദയം അതാതിൽ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ സാധാരണമായി ഇത്തരക്കാരെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നത് സ്വന്തം നിലയിലല്ലാതെ അവരുടെ നിലയിലായിരിക്കയില്ല. മനസ്സ് അതി വിപുലമായി വികസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് മാത്രമേ മറെറാരാളെയോ

മറ്റൊരു വസ്തുതയെയോ കുറിച്ചു പറയുമ്പോ
ഴും തദവസ്ഥയിൽ തൽഭാവത്തിൽത്തന്നെ നി
ൽക്കുവാൻ കഴികയുള്ളു. ഈ ഗുണം സവിശേഷം
പ്രകാശിക്കുന്നതാണ് മലബാറിയുടെ കൃതികളുടെ മി
കച്ച മെച്ചം. സ്വന്തം മനസ്സിൽ തറച്ചു ചെന്നി
ട്ടില്ലാത്ത വികാരങ്ങളെ പച്ചയായിത്തന്നെ ഛ
ർദ്ദിച്ചു വിടുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ ആ
സ്വാദ്യമാകാത്തതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.
സ്വാനുഭവസന്താനങ്ങളാകയാലാണ് മലബാറിയു
ടെ കൃതികൾ വശ്യങ്ങളായി ഭവിച്ചത്. സ്വഹൃദയ
ത്തിന്റെ സുവ്യക്തപ്രതിബിംബമായിരിക്കണം സ്വ
കൃതികളെന്നു മലബാറി നിശ്ചയിക്കയും, അങ്ങി
നെ സാധിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തും ഗു
ജറാത്തികളും എന്ന കൃതിയിൽ ഫലിതരസം ധാ
രാളമായി കാണാം. അദ്ദേഹം സാധാരണമായി
ചെയ്യുന്നസംഭാഷണങ്ങളിൽത്തന്നെ ഫലിതത്തിനു കു
റവില്ല. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുതരങ്ങ
ളായ കർമ്മങ്ങൾ അകലെ നിന്നു നോക്കുന്നവർ അ
ദ്ദേഹത്തിൽ ഈ വിനോദഗുണം കൂടിയുണ്ടെന്ന് തീ
ർച്ചയായും വിശ്വസിക്കയില്ല. ഉള്ളഴിഞ്ഞിണങ്ങി
അടുത്തു ചെന്ന് സഹവസിച്ചവർക്ക് മാത്രമേ അ
ദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ഈ ഫലിതരസം അനുഭവി
ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. മലബാറിയുടെ പ്രസ്തുത

കൃതിയെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചു ക്രൌ ഠം, അസത്യം, കൃത്രിമഭാവം, ദുർബ്ബോധനം എന്നിവയിൽ വൈരസ്യവും, പ്രേമം, അനുകമ്പ, ഔദാൎയ്യം എന്നിവയിൽ താല്പൎയ്യവും, അനാഥന്മാർ, ദരിദ്രന്മാർ, പരാധീനന്മാർ എന്നിവരിൽ അനുതാപവും ഫലിതമിശ്രിതമായ സാഹിത്യത്താൽ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ വളൎത്തുന്നതിൽ പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യകാരനായ താക്കറേ എന്ന മഹാശയനെ മലബാറി അനുഗമിക്കുന്നവനെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൽ ഒരംശത്തിന്റെ സൌന്ദൎയ്യ ലസിതമായ ചിത്രമാണ് ഗുജറാത്തും ഗുജറാത്തികളും എന്ന പുസ്തകം. വിവിധ ജീവിതാചാരങ്ങൾ അതിൽ അനുക്രമം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വിവിധസമുദായങ്ങളെ അതാതിനൊത്ത ഭാഷയിൽത്തന്നെ വിചേതസമക്ഷം പ്രദർശിക്കുവാൻ പ്രത്യേകവൈശദ്യമുള്ള റുഡിയാർഡ് കിപ്ലിംഗ് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരനോടു സദൃശനായിട്ടാണ് മനുഷ്യജീവിതാചാരവിവരണത്തിൽ മലബാറിയുടെ ഗതി. സ്വദേശീയരെക്കുറിച്ചു സ്വഭാഷയിൽത്തന്നെയാണ് കിപ്ലിംഗ് എഴുതീട്ടുള്ളത്. മലബാറിക്കാവട്ടെ, സ്വന്തം നാട്ടുകാൎയ്യങ്ങൾ വിദേശഭാഷയിൽ എഴുതേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഓരോ വൎഗ്ഗത്തെയും അതാതിനൊത്ത ഭാഷയിൽത്തന്നെ പ്രദർശിപ്പിക്ക

യോരം അതു വിദേശഭാഷാദ്വാരേണ ചെയ്യേണ്ടി വന്നാൽ, നൈസൎഗ്ഗികസൌന്ദൎയ്യം ചെല്ലാതെ കാത്തുപോരുകയും. ഈ സ്ഥിതിക്കു സ്വാഭാവികതയ്ക്കു് ഭംഗം വരാതെ, ജീവനാംശസത്വം ക്ഷീണിക്കാതെ സ്വദേശീയാചാരവിചാരങ്ങൾ അന്യഭാഷയിൽ പകൎത്തുകയാൽ രൂഡിയാർഡ്ഡു് കിപ്ലിംഗനെക്കാൾ മലബാറിക്കു് സാമൎത്ഥ്യം കൂടുമെന്നു പ്രശംസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവവൈചിത്ര്യത്തെ പല പല അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വൎണ്ണിക്കുവാൻ മലബാറി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിവിധകൃത്യങ്ങളിലും, വിവിധാസ്ഥിതികളിലും വൎത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ അവരുടെ ഭിന്നഭിന്നാചാരവിചാരങ്ങളോടുകൂടി ആ രൂപത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുജരാത്തികളിൽ ഓരോ വൎഗ്ഗത്തിന്റെയും ദൈനംദിനകൃത്യങ്ങൾ, പരമ്പരാചാരങ്ങൾ, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ, ദുൎബ്ബോധദൌഷ്ട്യങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചു അതാതിൽത്തന്നെ ലയിച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന വിവരണമാണു് പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ വിഷയം. മനുഷ്യമനോഭാവനിരീക്ഷണം അസാമാന്യബുദ്ധിമാന്മാൎക്കു തന്നെയും സുകരമായ കൃത്യ

മല്ല. നമ്മുടെ നിത്യപരിചിതന്മാരെക്കുറിച്ചുതന്നെ—അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം നാം ശരിയായി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും, നാം അവരുമായി പല കാൎയ്യങ്ങളിലും ഇടപെട്ടിരുന്നിട്ടും—മനോഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഏതാനുമെങ്കിലുമല്ലാതെ തികവായ അറിവും നമുക്കുണ്ടാകാറില്ല. പരസ്പരബോധം മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ഇത്രയേറെ വിഷമതകൾക്കു് ഹേതുവെന്തു്? തന്നെത്താനറിവാൻ പോലും കഴിവില്ലാത്തവനാണു് മനുഷ്യൻ. എന്നാൽ, ജാതിമതഭാഷാദേശഭേദങ്ങളാൽ അകന്നു കിടക്കുന്നവരെ നോക്കി, അവരുടെ ഹൃദയത്തെ അങ്ങിനെതന്നെ ഗ്രഹിക്കുന്നവൻ മഹാത്മന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനല്ലയോ!

ഇന്ത്യയിൽ ഭരണാധികാരികളായി വരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഈ നാട്ടുകാരുടെ സ്വഭാവാചാരങ്ങൾ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ വഴികാണാതെ പലപ്പോഴും വിഷമിച്ചുപോകാറുണ്ടു്. അവരുടെ ഭരണകൃത്യങ്ങൾ ചിലതു പിഴച്ചുപോകുന്നതും, ചിലതു ദുർവ്യാഖ്യാനവിഷയമാകുന്നതും അവർക്കു ഈ നാട്ടുകാർ എങ്ങനെയുള്ളവരെന്നു് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഭരണാധികാരികൾക്കു് നഗരവാസികളുമായി മാത്രമേ ഒട്ടൊട്ടെങ്കിലും സഹവസിക്കുന്നതിനു ഇടയാകുന്നുള്ളൂ. ആ നാഗരിക

ന്മാർ ശൈത്യത്തിൽ നിന്നകന്ന് പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ അനുകരണങ്ങളായിരിക്കയാൽ അവരെ നോക്കി നാട്ടുകാരുടെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയിച്ചാൽ അബദ്ധം പറവുകയേയുള്ളു. ഈ പൌരന്മാർ തന്നെ സ്വാർത്ഥതയാൽ സ്വാഭാവികത മറച്ച് സഭ്യമെന്ന ഭാവത്തിൽ കൃത്രിമമായ ചിലതു കൊണ്ടാണ്, സാധാരണമായി, അധികൃതസമക്ഷം പെരുമാറുന്നത്. നാട്ടിന്പുറങ്ങളിലാണ് അന്യാദൃശമാതീയപ്രകൃതി കണ്ടുകൊള്ളുന്നതെങ്കിൽ, അവിടങ്ങളിൽ ഓണം പോലെയോ, മാമാങ്കം പോലെയോ ആഘോഷങ്ങളിലോ, പന്തിയോടു കൂടെയോ അധികൃതന്മാരിലൊരാൾ വന്നുചേരുമ്പോൾ, അതിഥിസത്കാരാഡംബരങ്ങളും കൊണ്ട് നൈസർഗ്ഗികപ്രകൃതി തിരസ്കൃതയാകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്നതന്നെയല്ല, സാധാരണന്മാർ ഭീരുത്വം കൊണ്ടും കുലീനന്മാർ ആചാരബന്ധം കൊണ്ടും ഇംഗ്ലീഷ്കാരുമായി മുക്തഹൃദയം ഇടപെടുന്നതിനാവാതെ നിൽക്കയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവം ഇങ്ങനെയെല്ലാമിരിക്കെ, ഇംഗ്ലീഷധികാരികളുടെ ഭരണകൃത്യങ്ങളിൽ ബാധിച്ചുകാണുന്ന കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും അവർ ദുഷ്ടതകൊണ്ടോ, ഗർവ്വം കൊണ്ടോ ചെയ്യുന്നവയാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരെ മലബാറി നിർദ്ദയം ആക്ഷേപിക്കയും, ആ ഭരണദോഷങ്ങൾ ഭരണീയ

രെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയുടെ ഫലമാണെന്നു തെളിയിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമെഴുതിയ പുസ്തകം കൊണ്ടു ഗുജറാത്തിന്റെ വാസ്തവപ്രകൃതി ദൂരെ നിന്നുകൊണ്ടു വിദേശീയഭരണാധികാരികൾക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അവർ അടുത്തണഞ്ഞു പരിചയിക്കുന്നതായാൽ കൂടിയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായ പല വിചാരകർമ്മങ്ങളും മലബാറിയുടെ കൃതിയിൽ സുഗമമാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വാർത്ഥപരന്മാരായ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് വിദേശീയാധികാരികളുടെയും നാട്ടുകാരുടേയും നടുവിൽ പരസ്പരം കണ്ടറിയുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം ഒളിച്ചു തിരശ്ശീലയായി നില്ക്കുന്നതു്. ഇവരുടെ കൃത്രിമഭാവവും, ദുർബോധനങ്ങളും ഏറ്റവും രസകരമായ രീതിയിൽ തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ മലബാറി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം നാട്ടിനെയും നാട്ടുകാരെയും മറച്ചുവെച്ചു്, അതും സ്വഭാവമെല്ലാം തന്നിൽ കാണുന്ന ഭാവംപോലെ തന്നെയെന്നു് തോന്നിപ്പിക്കുവാനായി കൃത്രിമപ്രയോഗകുശലതയോടെ പലപല ഛായമണിഞ്ഞു് അധികൃതസമക്ഷം ചെന്നു നില്ക്കുന്ന സ്വാർത്ഥപരന്മാരായ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ദുർജ്ജീവിതം, ഗുജറാത്തിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, മലബാറിയുടെ വാഗ്മാ പ്രഹരത്താൽ തകർന്നു് ചിതറീട്ടുണ്ടു്.

ഞാൻ

പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന് വളരെ വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായി. അതിൽ നിന്ന് മലബാറിക്ക് പൊരുളും പുകഴും ധാരാളമായി നേടുവാനാകയും ചെയ്തു. ഗുജറാത്തിനെപ്പോലെ, മററു ദേശങ്ങളെയും ഇതേമട്ടിൽ ചിത്രവൽകരിക്കുവാൻ സ്നേഹിതന്മാർ പലരും നിർബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും, സ്വദേശത്തിലെന്നപോലെ അത്ര തികഞ്ഞു തെളിഞ്ഞ പരിചയം തനിക്ക് മററു ദേശങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നുകണ്ടതി മലബാറി ആ ഉദ്യമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചില്ല. പക്ഷെ, തുടർച്ചയായുള്ള ദേശസഞ്ചാരംകൊണ്ട്, ഇന്ത്യയിലെ നാനാപ്രദേശങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള അറിവു മലബാറിക്കു ഉള്ളേടത്തോളം അന്ന് മററാർക്കുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണ് പറയേണ്ടതു്. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനായി വിവിധദേശാവനിരീക്ഷണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ, ദേഹാരോഗ്യത്തിനോ താൽകാലികവിനോദത്തിനോ വേണ്ടിയുമല്ല, ബഹുജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിൽ കണ്ടറിഞ്ഞു്, അവരുടെ ആവശ്യനിവൃത്തിക്കും, അവകാശരക്ഷയ്ക്കും അധികൃതസമക്ഷം വാദിക്കേണ്ടതു് എങ്ങിനെയെല്ലാമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്, തദ്ദേഹം ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തുവന്നതു്. രാജ്യാഭിവൃദ്ധിയെ ധരിച്ചു നിൽക്കുന്ന ജനസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ഏകാവലംബമായുള്ള ബഹുജനാഭിപ്രായം, താൻ നിനയ്ക്കുന്നേടത്തെല്ലാം തനിയേവന്ന വീഴുമെ

ണ്ട് സ്വയംസന്നദ്ധപ്രവർത്തകന്മാർ ബോധിക്കേണ്ടതാം. ആത്മപരിത്യാഗധീരതയോടെ, നാട്ടുനാടായിനടന്ന് ബുദ്ധിപൂർവകം വിളിച്ചുണർത്തുകയും, വീടുവീടായിച്ചെന്ന് സ്നേഹപൂർവകം ഉപദേശിക്കയും, കക്ഷികൾതോറും സംബന്ധിച്ച് സാമർത്ഥ്യപൂർവം വശീകരിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ട് വീരദേശാഭിമാനികൾ ചെയ്യുന്ന നിരന്തരപ്രയത്നത്തിൽനിന്നാണ് ബഹുജനാഭിപ്രായം സംജാതമാകേണ്ടത്. അതിലേക്കുതന്നെയാണ്. അങ്ങിനെ തന്നെയാണ് മലബാറി ചെയ്ത ദേശസഞ്ചാരം. അദ്ദേഹം ക്ഷീണശരീരനാകയാൽ സഞ്ചാരത്തിലുണ്ടാകുന്ന കാലാവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ പലപ്പോഴും രോഗശയ്യയിൽ വീഴേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചിലപ്പോൾ പലനാളുകൾ തന്നെ ആ ശയ്യയിൽ നിന്ന് എഴുന്നേൽക്കുവാൻ ആവാതെയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാർത്ഥപരമായ ദൃഢവ്രതത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തമായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ചെയ്ത ദേശസഞ്ചാരം, തന്റെ ആപ്തമിത്രമായ മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ വുഡ്ഡിന്റെ പത്രത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. പിന്നീടുണ്ടായത്, പ്രഫസ്സർ മാക്സ്മുള്ളർ ഭാരതീയമതതത്വങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട് മതത്തിന്റെ സമുദയസമുൽകർഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചെയ്തിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടകൃതി ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാഭാഷകളിലും പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ചെയ്ത ദീർഘസഞ്ചാരമാണ്. പാ

ശ്ചാത്യരെയും ഭാരതീയരെയും പരസ്പരബോധത്താ
ൽ സ്നേഹബദ്ധരാക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാ
ണ് മലബാറി ഈ ഗ്രന്ഥം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ
തുനിഞ്ഞതു്. ഈ ഉദ്ദേശ്യം ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അ
ദ്ദേഹത്തിൽ അങ്കുരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എ
ല്ലാകൃതികളിലും, എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളിലും, ഈ ഉദ്ദേശ്യം ര
ക്തനാഡിപോലെ വൎത്തിക്കുന്നതായികാണാം. പാശ്ചാ
ത്യരുടെ വിചാരകൎമ്മസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ഭാരതീയരെ
പരിചിതരാക്കുവാൻവേണ്ടി, മാക്സ്മുള്ളരുടെ പ്ര
സ്തുതകൃതിയും, അതുപോലെയുള്ള മറ്റു പല പുസ്തക
ങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെ നാനാഭാഷകളിലും പരിഭാഷപ്പെ
ടുത്തുവാൻ പണ്ഡിതന്മാരെ അദ്ദേഹം പ്രേരിപ്പിച്ചു
കൊണ്ടാണ് അന്നു പലേടത്തും സഞ്ചരിച്ചതു്. കേശ
വ ചന്ദ്രസേനൻ, രാജേന്ദ്രലാലമിത്രൻ എന്നീ മഹാ
ശയന്മാർ അന്ന് ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിലും ഉദ്യോഗത്തിലും
മലബാറിയെ സഹകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു്. മതസംബ
ന്ധമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ നീങ്ങി, ലോകത്തിൽ
ഏകമതം പ്രബലപ്പെട്ട് മനുഷ്യവൎഗ്ഗം ഒരേ കുടുംബ
മാകുന്നതിനായി ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം മഹാകൃത്യം ഫല
സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നതിന് പലനൂറ്റാണ്ടുകൾ തന്നെ
വേണ്ടി വന്നേക്കാമെങ്കിലും, അതിലേക്കായി നിരന്തരം
പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ മതപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുള്ള ധ
ൎമ്മത്തെ ഇങ്ങിനെ ഇടയ്ക്കിടെയെങ്കിലും ഓൎമ്മപ്പെടുത്തു

വാൻ ചിലർ ജാതരാകുന്നതു് ഈശ്വര കാരുണ്യംതന്നെ എന്നു് സന്തോഷിക്കയും സമാധാനിക്കയും വേണ്ടതാണല്ലോ. മഹാമഹോദ്ദേശമൊന്നു് സാധിപ്പാൻ വേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നപരമ്പരയിൽ ഒരു പുസ്തകം തൎജ്ജമചെയ്തു് പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടു് മലബാറിക്കു് ഏററവും നിസ്സാരമായ ഫലം മാത്രമേ നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. അതു: ഇങ്ങിനെ പലതുള്ളിയായിത്തന്നെ വേണം ആ ഫലം പെരുവെള്ളംപോലെ വൎദ്ധിക്കുവാൻ. മാക്സ്മുള്ളരുടെ ആ കൃതിയോടുകൂടി മലബാറി ഇന്ത്യയിൽ പലപല ദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. തൽസംബന്ധമായി പലപല ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പലപല പൊതുയോഗങ്ങളിൽ ദീൎഘദീൎഘം പ്രസംഗിച്ചു. വിദ്വാന്മാർ, വിത്തവാന്മാർ; ജനപ്രമാണികൾ, നാട്ടുവാഴികൾ, എന്നിവരിൽ പലരെയും കണ്ടു് അഭിമുഖസംഭാഷണം ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി സിദ്ധിച്ചതു്, ആ പുസ്തകം ഗുജറാത്തി, മറാട്ടി, ബങ്കാളി, ഹിന്തി എന്നീ നാലുഭാഷകളിൽ മാത്രം പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതാണു്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആശയങ്ങൾ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നുവാദിച്ചു് സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ നിരാകരിച്ചുകളഞ്ഞു. തമിഴിൽ ചെയ്ത പരിഭാഷയെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ആൎക്കുമുണ്ടായില്ലാ ഉത്സാ

ഷം. സാധാരണന്മാരെക്കൊണ്ടുതന്നെ അധികം പണച്ചെലവുകൂടാതെ നടത്താവുന്ന ഈ കാൎയ്യം ക്രിയം, സമ്പന്നന്മാരായ ജന്മപ്രമാണികൾ മുൻകടന്നിട്ടും വേണ്ടുന്നത്ര പണം കിട്ടായ്കകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ അലസിപ്പോയതു്, പൊതുകാൎയ്യത്തിൽ ഭാരതീയൎക്കു് അന്നുണ്ടായിരുന്ന അശ്രദ്ധയ്ക്കു് മറെറാരുദാഹരണമാണു്.

ഐതിഹ്യപരമായ ഇത്തരം കൃതികൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ, സർ. വില്യം ഹണ്ടർ മലബാറിയെ സദാ സഹായിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പലതും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലബാറിയുടെ സുഹൃന്മണികളിൽ ഒരാളാണു് വില്യം ഹണ്ടർ. പ്രയത്നത്തിൽ നൈരാശ്യം ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹം മലബാറിയെ പലപ്പോഴും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലബാറിയുടെ ഉദ്ദേശ്യസാഫല്യത്തിനായുള്ള പ്രയത്നത്തെ തന്നാലാവുന്നേടത്തോളം ലഘൂകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം പല ലേഖനങ്ങളും പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കതന്നെയല്ലാ, മഹാസഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചു് അതിലെ അംഗങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. "ഈ മാന്യമഹാശയനുള്ള സ്നേഹാർദ്രമായ അനുതാപം ന

ല്ലാതെ പിന്തുണയായി എന്നെ സഹകരിച്ചില്ലെന്നി രിക്കിൽ എന്റെ പ്രയത്നം ഇടയ്ക്കു വെച്ചു മുറിഞ്ഞു വീണുപോയിയെന്നുവരുവാൻ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം സംഗതിയായിട്ടുണ്ടു്" എന്നാണു് മലബാറി വില്യം ഷെണ്ണരെപ്പററി ഒരിടത്തു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ആംഗ്ലേയരെയും ഭാരതീയരെയും പരസ്പര ബോധത്താൽ സ്നേഹബന്ധരാക്കുന്നതിനു് ഭാരതീയ വിചാരാചാരക്രമം ആംഗ്ലേയരെയന്നപോലെ, ആംഗ്ലേയ ജീവിതസമ്പ്രദായം ഭാരതീയരെയും ഗ്രഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. മലബാറി ഓരോ ആവശ്യത്തിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയപ്പോഴെല്ലാം ആ നാട്ടുകാരുടെ ആന്തരികവും, ശാരീരികവുമായ ജീവിതക്രമം സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്തറിഞ്ഞു് അനുക്രമം കുറിച്ചുവെച്ചിരുന്നതു്, പിന്നീടു് "ഭാരതീയദൃഷ്ട്യാ ആംഗ്ലേയ ജീവിതക്രമം" എന്ന പേരോടുകൂടി ഒരു പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ്കാരെയും ഇംഗ്ലീഷാചാരങ്ങളേയും കുറിച്ചു് കാര്യകാരണഗതിക്കൊത്തവണ്ണം ഒരു വിദേശീയനു് ഇത്രയും രസകരമായി എഴുതുവാൻ ഇതിനുമുമ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് അഭിജ്ഞന്മാർ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ വിചിന്തനങ്ങളിലും വിവരണങ്ങളിലും ചിലതു് ആംഗ്ലേയദൃഷ്ട്യാ പിഴച്ചു

മപായതായി കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിൽ മലബാറി യെ അപരാധിയാക്കുവാൻ ആരും ധൈൎയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിപുലാശയനും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ അദ്ദേഹം ആംഗ്ലേയജീവിതത്തിലെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു്, സത്യം തെളിഞ്ഞുകണ്ടു് സംശയമകന്ന സംഗതികളാണു് സദുദ്ദേശ്യപ്രേരിതനായി പുറത്തെടുത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പ്രകൃത്യാ, പരാക്ഷേപത്തിൽ വിമുഖനാണു് മലബാറി. അനിന്ദനീയ കൎമ്മമെന്നു് സ്വാനുഭവം സമ്മതിച്ചാൽ അതിനെ മുക്തകണ്ഠം സ്തുതിക്കാതിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വയ്യ. പൊതുജനത്തിൻവേണ്ടി സത്യം വിളിച്ചുപറയുമ്പോൾ അതിൽ ചിലതു് ചിലൎക്കു് അപ്രിയത്തിനിടയാക്കുമെന്നു കണ്ടാൽ, അവിടെ താൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഉദാരപ്രേമത്താൽ, ആ ചിലൎക്കു് തന്റെ ആ അപ്രിയകൎമ്മംതന്നെയും അസഹിതമായി തോന്നമാറാക്കുന്നതിന്നു് മലബാറിക്കുള്ള സാമൎത്ഥ്യം അന്യാദൃശമാണു്. അതുകൊണ്ടു്, ആംഗ്ലേയരുടെ ആചാരോപചാരങ്ങളിൽ ചിലതിനെപ്പററി അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവം ആംഗ്ലേയദൃഷ്ട്യാ അയുക്തമായിട്ടാണു് വന്നതെങ്കിലും, അവൎക്കുതന്നെയും അതിൽ അഹിതമുണ്ടായിട്ടില്ല.

മലബാറിയുടെ ഈ കൃതിയിൽ ആംഗ്ലേയരുടെ ഗാൎഹികവും, സാമുദായികവുമായ ജീവിത

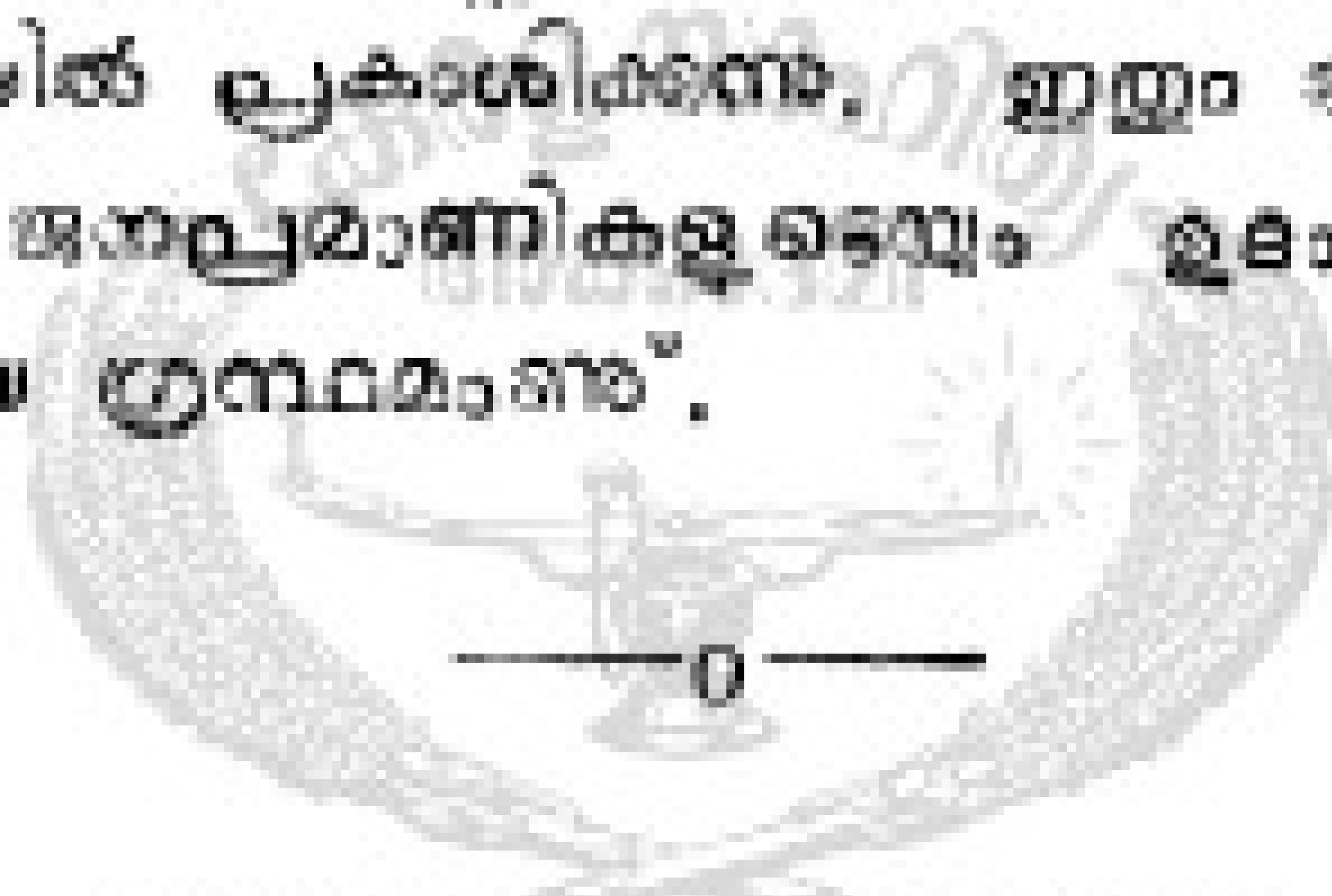
ക്രമം അങ്ങിനെതന്നെ ചിത്രവൽകൃതമായിട്ടുണ്ട്. സൂക്ഷ്മദൃക്കും, മഹാശയനുമായ ഒരു വിദേശിയൻ, തങ്ങളെ വീട്ടിലും വെളിയിലും ഏതുരീതിയിലാണ് കാണുന്നതെന്നറിവാൻ ഇംഗ്ലീഷ്കാൎക്ക് ഈ പുസ്തകം ഉപകരിക്കും. ഭാരതീയരടക്കമുള്ള വിദേശീയൎക്കാവട്ടെ, അകന്നിരുന്നുതന്നെ, ആംഗ്ലേയരുടെ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ എല്ലാ ജീവിതാവസ്ഥകളിലും നിർബാധം കടന്നുചെന്നു നോക്കുന്നതിന് ഈ കൃതികൊണ്ട് സാധിക്കയും ചെയ്യും. ഇത്രയും വൈശിഷ്ട്യമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഇന്ത്യയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഫ്റാൻസിലുമുള്ള പത്രങ്ങൾ ധാരാളമായി കൊണ്ടാടിയതും, അതിന് ആദ്യത്തെ കൊല്ലം തന്നെ മൂന്നു പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവന്നതും അതു ശരിയായി അർഹിക്കുന്ന അന്തസ്സു തന്നെയാണല്ലോ. ഫ്റാൻസിൽ ആംഗ്ലേയ ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ച് അക്കാലത്തു ആദരണീയമായി രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പരാക്ഷേപതല്പരനായ മിസ്റ്റർ വോൾട്ടയർ ആംഗ്ലേയ ജീവിതസൗധത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ, ബാഹ്യസൌന്ദര്യത്തിൽ മാത്രമേ തന്റെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധി ചെലുത്തീട്ടുള്ളു. മിസ്റ്റർ മോൺഷിയർ ടെയിൻ വെളിയിൽത്തന്നെ

നിൽക്കാതെ തനിക്കാവുന്നേടത്തോളം അകത്തേക്ക കടന്നു നോക്കീട്ടുണ്ടു്. സ്വദേശീയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഈ രണ്ടു കൃതികളേക്കാൾ ഫ്റഞ്ചുകാൎക്കു് അധികം രസകരമായിത്തീൎന്നതു മലബാറിയുടെ പുസ്തകമാണു്. ഇതിലാണു് വിചിത്രങ്ങളായുള്ള കാൎയ്യകാരണബന്ധവും, വിവരണങ്ങൾക്കുള്ള തന്മയത്വവും കൂടുതലായി കണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അനുതാപമല്ലാതെ, അപഹാസമല്ലാ മലബാറി ചെയ്തിട്ടുള്ള ദേശാചാര നിരൂപണത്തിലെ ജീവൻ. അദ്ധ്യാപന മാൎഗ്ഗേണ നോക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുതകൃതി ഗൗരവവും ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തെ അൎഹിക്കുന്നതു്. ഇതിലെ ഭാഷാരീതി സുഗമവും ലളിതവുമാണു്; ചിലേടത്തു പ്രൗഢഗംഭീരമായിരിക്കുന്നതുമുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ ഗുണങ്ങൾ പലതും വിളങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആംഗ്ലേയ ജീവിത സമ്പ്രദായത്തിലെ ശ്രദ്ധാൎഹമായ ചില ഭാഗങ്ങൾ പ്രമാദത്താൽ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അധികം കാണാവുന്ന പുഴുക്കുത്തായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ന്യൂനത മലബാറിയുടെ എല്ലാ കൃതികളിലും കാണാം. കാൎയ്യാലോചനയിലും, ഫലാനുഭവത്തിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അത്രയേറെ ക്ഷമ മററാൎക്കുമില്ലെന്നിരിക്കിലും, കൎമ്മത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ തന്റെ കാൎയ്യമാനുള്ള ദ്രുതഗതി കുറെയേറെയുള്ളതിനാൽ അതിൽ ചിലേടത്തു് താഴ്ചയോ വീഴ്ചയോ പ

റിപ്പോകുന്നതു സാരമാക്കാതെ തള്ളിക്കളയുന്നതു കൊണ്ടു് തൽകർമ്മഫലം, സുഖാസ്വാദ്യംതന്നെയെങ്കിലും, മധുര രസൈകപൂർണ്ണമായിരിക്കാതെ, എല്ലുമൊത്ത പുളിപ്പു് കലർന്നിരിക്കുന്നതായി പലതിലും കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യജീവിതഗതി അനിയന്ത്രിതമായിരുന്നതിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം ഇതു്.

മലബാറി പിന്നീടു് രചിച്ച കൃതി, സ്വാനുഭവസംഗ്രഹമായ "അനുഭവിക" എന്ന പദ്യകാവ്യമാണു്. കൃത്യാകൃത്യോപദേശം തന്നെയാണു് ഇതിലും നിറഞ്ഞു കാണുന്നതു്. മാതൃദേശത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു നിസ്സീമമായ ബഹുമാനവും അഭിമാനവുമുള്ളതു ഈ കൃതിയിലും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെച്ചു ഭാരതീയ ഭരണരീതിയെക്കുറിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു പുസ്തകം. ബ്രിട്ടീഷധികാരികളിൽ ചിലരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തു് അവരിൽ നിന്നു പകർത്തെടുത്ത ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഇതിൽ അദ്ദേഹം സഗൌരവം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആംഗ്ലേയ വിദ്യാഭ്യാസക്രമവും ആംഗ്ലേയാചാരരീതിയും ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പാകുന്നതുകൊണ്ടു് ഭരണഗതിയിൽ വിഷമതകൾ വർദ്ധിക്കയേയുള്ളൂവെന്നും, ഭാരതീയ ജീവിതം എന്നും അങ്ങിനെതന്നെ കലർപ്പില്ലാതെ നിൽക്കയാണു

വേണ്ടതെന്നും, പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരവ്യാപ്തിയാൽ നാട്ടുകാർ തമ്മിൽത്തന്നെയും, ഇന്ത്യാക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിലും അവിശ്വാസവും അകൽച്ചയും വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും, അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്മാരോടും പരസ്പരം മൈത്രിയോടെ വർത്തിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന സ്നേഹപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇതും അധികൃതന്മാരുടെയും ജനപ്രമാണികളുടെയും ഉദാരാദരത്തിന് വിഷയമായ ഗ്രന്ഥമാണ്.

---o---

അഞ്ചാമദ്ധ്യായം

സമുദായപരിഷ്കർത്താവ്

പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യാത്രയിൽ എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ നേരിട്ടാലും പിന്തിരിയാതെ തന്നെ മുന്നോട്ടു ചെല്ലുന്നതിൽ മലബാറിക്കുള്ള മനഃസ്ഥൈര്യമാണ് അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ ജീവിതത്തെ വിജയപൂർണ്ണമാക്കിയത്. കവിയെന്നാളും, പത്രപ്രവർത്തകനെന്നാളും, ഗ്രന്ഥകാരനെന്നാളും, അദ്ദേഹം സമുദായപരിഷ്കർത്താവിന്റെ നിലയിലാണ് സ്വരാജ്യത്തിന് ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹത്തായ ഗുണം. ആ ഗുണം, അകന്നിരുന്ന് കേൾക്കുന്നവർക്ക് പക്ഷേ, നിസ്സാരമായി തോന്നിയേക്കാം. ഇവിടത്തെ ആചാരബന്ധമാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടെങ്കിലും ബോധമുള്ളവർക്കുമാത്രമേ, പൂർവികാചാരവ്യൂഹത്തെ പിളർക്കുവാൻ മലബാറി എത്ര ഘോരതരമായ യുദ്ധമാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നും, അതിൽ അദ്ദേഹം നേടിയ വിജയം എത്ര മഹത്തരമാണെന്നും മനസ്സിലാകയുള്ളു. പൂർവികസമുദായബന്ധം അമൂല്യമാണെന്ന മൂഢവിശ്വാസത്തെ പാടെ പറിച്ചുകളഞ്ഞ്, സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനായി ആക്രമം കടന്നുചെല്ലുത്തക്ക സുഗമമായ മാർഗ്ഗം നിർമ്മിച്ചുതന്നതു മലബാറിയാണ്. അകത്തേക്ക് കടക്കുവാൻ ആരുവരേയും ആക്രാന്തമെന്ന ആപാതിരുന്ന കോട്ടയെ ഒന്നാമതാം ഇടിച്ചുതകർത്ത് തുറന്നിട്ടാൽ, അതിലധികം മഹാകൃത്യമാണോ, പിന്നിൽ നിൽക്കുന്നവർ ആ പാതയിൽക്കൂടി ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു? മലബാറിയുടെ കാലത്തിനു മുമ്പ് സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം തീരെ അപജയപ്പെട്ട് പി

ന്നാകുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. അവക്ക് നേടിവെക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത് കുറെ പ്രസംഗങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. ആചാരമുമുക്ഷുക്കൾക്ക് വിശ്രമാവസരത്തിൽ മനോരാജ്യസഞ്ചാരം ചെയ്ത് രസിക്കുന്നതിനു മാത്രം ആ പ്രസംഗപരമ്പര ഉപകരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. സമുദായപരിഷ്കാരശ്രമമെന്നത് കേവലം പ്രസംഗവർഷമാകുന്നതും, അതിൽ കാണുന്നത് അപജയത്തിന്റെയും നൈരാശ്യത്തിന്റെയും വികൃതിമാത്രമാണെന്നും ഇന്ത്യയിൽ ശ്രദ്ധമൂലമായിക്കൊണ്ടു വന്ന ബോധശൂന്യത നിശ്ശേഷം പ്രമാർജ്ജനം ചെയ്യാനായി മലബാറി ശ്രദ്ധവ്രതനായി സ്വജീവിതത്തെ ഉഴിഞ്ഞുവിട്ടു. ഏതെങ്കിലും ഒന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതു സാധിക്കുന്നതുവരെക്കും അദ്ദേഹം അടങ്ങിയിരിക്കയില്ല. എത്രയെത്ര ഉത്സാഹഭംഗങ്ങൾ വന്നിട്ടെന്ത്; അദ്ദേഹം കൂസുകയില്ല. മനുഷ്യജന്മത്തിന് അപ്രാപ്യമായ സ്ഥാനമല്ലെന്നിരിക്കിൽ, അവിടെ അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും ചെന്നെത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. ദൈവഹതനായിപ്പോയാൽ മാത്രമല്ലാതെ അദ്ദേഹം നൈരാശ്യപ്പെടുകയില്ല. സാധാരണമായുള്ള വിഘ്നങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമത്തിന് ഊക്കും ഉണർച്ചയും കൊടുക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളായിട്ടാണ് പരിണമിക്കുക. ശ്രമത്തിൽ കൈവെച്ചാൽ ഫലമനുഭവിച്ചല്ലാതെ വിടുകയില്ല. ഈ ധീരതകൊണ്ടുത

ണേയാണ് അസാദ്ധ്യമെന്ന് അഭിജ്ഞന്മാർപോലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നകാര്യം അദ്ദേഹത്തിന് സുസാദ്ധ്യമായതും, വിജയവീരനായി അദ്ദേഹം മാതൃഭൂമിയെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചതും.

മലബാറി ആദ്യമായി സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന് ബുദ്ധിഭ്രമമുണ്ടോ എന്നുതന്നെയും ചിലർ സംശയിക്കയുണ്ടായി. പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം സർവ്വത്ര പ്രചരിച്ച്, മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള മഹാത്മാക്കന്മാരുടെ പ്രയത്നഫലത്താൽ ഏതു സമുദായവും കാലോചിതം പരിഷ്കരണീയം തന്നെയെന്ന് സിദ്ധിച്ച് പല പല ഭേദങ്ങളും സമുദായത്തിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തുകൂടിയും പൂർവ്വികാചാരദോഷപരിഹാരത്തിനായി മുന്നിടുമ്പോഴേക്കും എത്രയെത്ര വിഘ്നങ്ങളും വിഷമതകളും വന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവർ ഏതൽപരിഷ്കാരോദ്യമത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും ദുർല്ലഭം ചിലരിൽ മാത്രം അടങ്ങിയിരുന്ന ആ കാലത്ത്, സമുദായ പരിഷ്കാരമെന്ന വാക്കുതന്നെ പുത്തരിയായിരുന്ന അന്ന് ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയായിരുന്നിരിക്കാമെന്ന് തെല്ലൊന്നു ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ, നിശ്ചയമായും, ഭയപ്പെടുകതന്നെ

ചെയ്യപ്പെടാം. നിർഭയനായ മലബാറി അതുകൊ ണ്ടൊന്നും വകവെക്കാതെ, പ്രതിബന്ധങ്ങ ളെല്ലാം തകർത്തുതള്ളി മുന്നോട്ട് കടക്കുകയാൽ, അല്പകാലത്തെ സേവനത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ ഫലമേ കിട്ടിയുള്ളുവെന്നതല്ല, അതുവരെയും അനിതരമായി രുന്ന പൂർവികാചാരങ്ങൾക്കും ഉഗ്രപരിശ്രമത്തിന് അ ഗമ്യമല്ലെന്ന് സാധിച്ചതാണ് ഗണനീയമായുള്ളത്. സമുദായ കാര്യത്തിലോ മതവിഷയത്തിലോ തീരു മാനം പ്രവേശിക്കയില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് മാറി നി ന്നിരുന്ന ഗവർമ്മെണ്ടിനെ, അതു നില്പ് നീതിവൽക്കൃത മല്ലെന്ന് വാദിച്ചിട്ട് സാമർത്ഥ്യപൂർവം നിലയിളക്കി വിട്ട്, അതു ഭരണലക്ഷ്യം ആദ്യമായി കാൽ വെപ്പി ച്ച മലബാറിയെ ഇന്നത്തെ സമുദായപരിഷ്കാരകാം ക്ഷികൾ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം നാളിൽ നാളിൽ സ്മരിക്കേണ്ടത ല്ലയോ?

മലബാറി സാധിച്ച ആചാരപരിഷ്കാരം, ഭാ രതീയ സമുദായ ഘടനയുടെ ദൃഢദൃഢതയും, പുരാതന ത്വവും എത്രമാത്രമറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മൈറിഗേൽ എന്ന മഹാമനസ്വിനി, ലോകത്തിലുണ്ടായ സാമുദായിക സംഭവങ്ങളിൽ വെച്ച് മഹത്തരമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ആചാര പരിഷ്കാരോദ്യമ ത്തിനായി സ്വജീവിതത്തെ സമർപ്പിച്ച് അതിലേക്കാ

യി മരിക്കുവാൻ തന്നെയും സന്നദ്ധനായി, തനിക്കുള്ള സുഖവും കീർത്തിയും തൽസിദ്ധിയിലാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു് നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണു് മലബാറി ബദ്ധകങ്കണനായി ഇറങ്ങിയതു്. ഭാരതീയാചാര നിബന്ധനകളുടെ കാഠിന്യത്തെയോ, തൽപരിഷ്കാര ശ്രമത്തിൽ നേരിടുന്ന വിഷമതകളെയോ കുറിച്ചു് ഇന്നും വിദേശീയർക്കു് അധികമായൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭാരതീയർ തന്നെയും. പക്ഷേ, അതിൽത്തന്നെ ലയിച്ചു കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, അതിന്റെ ഭയങ്കരതയെ സംബന്ധിച്ചു് ഇങ്ങനെ അജ്ഞരായിരിക്കുന്നതു്. കേരളത്തിലാവട്ടെ, ആചാരബന്ധം അത്രകഠിനമോ, സാർവ്വത്രികമോ അല്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം — ഈ നാട്ടുകാർ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പല കോടി ജനങ്ങൾ കൂട്ടത്തോടെ അനുഭവിക്കുന്ന ദൌർഭാഗ്യത്തിൽ അജ്ഞരോ അശ്രദ്ധരോ ആയിത്തന്നെ കഴികയാണു്. സങ്കല്പത്തിനു തന്നെയും വിദൂരമായ അത്ര പുരാതന കാലംമുതൽക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വിശ്വാസപൂർവ്വം അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന സമുദായാചാരങ്ങൾ കാലദേശാവസ്ഥാഭേദത്താൽ ദുഷിച്ചുവിഷമയമായിത്തീർന്നിട്ടും, അതിൽനിന്നു് ഒട്ടിടെങ്കിലും മാറിനിൽക്കുന്നതു് ജനങ്ങൾക്കാർക്കും സമ്മതമല്ല. ഏററവും ഇഷ്ടമായ കാര്യങ്ങളിൽ കൂടിയും, അതു് ജീവിതത്തെ എത്രതന്നെ ദുഃഖപൂർണ്ണമാക്കിയാലും, ഒട്ടൊന്നു ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ ആരാനും കയ്യാ

ലയത്തിയാൽ, ജനങ്ങൾ അവനെ കൂട്ടത്തോടെ വന്നു നിന്നു ശപിക്കും. പൂർവ്വാചാരവിശ്വാസം ഇത്രയധികം ഇന്ത്യയിലെന്നപോലെ ലോകത്തിൽ മറ്റെങ്ങും തന്നെയില്ല. ഇത്ര പഴകിച്ചീഞ്ഞ ആചാരങ്ങൾ ആനിഖയിൽ തന്നെ ഇത്ര സന്തൃപ്തരായി അനുഭവിക്കുന്ന ജനതയും ലോകത്തിൽ വേറെയില്ല. സമുദായാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രത്യക്ഷമായി പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ആചാരങ്ങൾ തന്നെ ആദ്യമെന്തിനെയോ നടപ്പായിപ്പോയാൽ, അതിന്നടിയിൽ ചില കല്പിതപ്രമാണങ്ങളും കുത്തിക്കേറ്റിയുറപ്പിച്ചുവെച്ച് സമുദായാഭിമാനധ്വജമെന്നപോലെ പ്രതിഷ്ഠ നല്കിക്കഴിയും. വഴിയെ തന്നെ, അതിന്മേൽ മതമുദ്ര പതിച്ച്, ആർക്കും തൊട്ടുകൂടാത്ത ദിവ്യപരിശുദ്ധ വസ്തുവാക്കി വെക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്ത്യയിലെ ഏതൊരാചാരവും, ഏതൊരു വിശ്വാസവും, സാധാരണമായുള്ള ദിനകൃത്യങ്ങൾ തന്നെയും മതാധികാരത്തിന്നധീനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മതമാവട്ടെ. സർവ്വേശ്വരകൃതവുമാണ്. ആചാരലംഘനത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കപോലും ചെയ്താൽ ഈശ്വരനിന്ദയെന്ന മഹാപാപത്തിന് അവർ അർഹരായി! പാശ്ചാത്യമതപുരോഹിതന്മാർക്ക് രാജ്യഭരണാധികാരമുണ്ടായിരുന്ന പഴയകാലത്ത്. അവർക്കുതന്നെയും വിസ്മയിച്ചുപോകാവുന്ന അത്ര അധികാരശക്തി ഇവിടത്തെ വൈദികന്മാർക്കുണ്ട്. ആചാരങ്ങളെയെല്ലാം സൃഷ്ടി

സ്ഥിതികത്തുക്കന്മാരായ അവർ സ്വാതന്ത്ര്യദ്ധ്വജോന്നമമൊട്ടുകണ്ടാൽ അതിനെ മുളയിൽത്തന്നെ നുള്ളിയെടുത്തെറിഞ്ഞുകളയുമ്പോഴും, അതിൽ അവരോട്ട് മറുത്തൊരു വാക്കു പറവാൻപോലും ധൈര്യമുള്ളവരാരുമില്ല. അക്ഷരാജ്ഞരായ സ്ത്രീജനത്തെ കല്പിതകഥാപ്രസംഗങ്ങളാൽ വശീകരിച്ചു്, ആചാരലംഘനത്താൽ കുടുംബത്തിൽ നേരിടാവുന്ന ഭയങ്കരമായ സുഖാസുഖമായുള്ള ഹാനിയെ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു കൊണ്ടാണു് ഇവർ വിദ്യാസമ്പന്നരായ പുരുഷന്മാരെ തലപൊക്കുവാൻവിടാതെ അമർത്തിക്കളയുന്നതു്, അംഗങ്ങളെയും, കുടുംബങ്ങളെയും, അവാന്തരവർഗ്ഗങ്ങളെയും ഉപസമുദായങ്ങളെയും കർമ്മനിയമങ്ങളാൽ കെട്ടിമുറുക്കി ക്രൂട്ടിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ആചാരഭ്രാന്തിന്റെ ആനിശ്ചല സ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ, സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണുവായ സാധുമനുഷ്യൻ, ഈ ബന്ധത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ടാൽ, താൻ പതിച്ചു പോകാവുന്ന ആ വിവിക്തതയും ഘോരവുമായ പാതാളത്തെ കണ്ടു ഭയപ്പെടുന്നതിനാൽ ആവലാതിയൊന്നും കൂടാതെ സമുദായത്തിനടിമപ്പെട്ടു കഴികയെ ശരണീകരണീയമായി അവനു തോന്നുകയുള്ളു. ജാതിഭ്രംശം എന്ന കഠിനദണ്ഡം ആക്കാലത്തു തന്നെ സുസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇങ്ങിനെ പലതുകൊണ്ടും, സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ഏററവും വിപൽക്കരമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇടച്ചുവായി വ

ന്നുമൊക്കെ വിവിധദ്രോഹങ്ങളെല്ലാമൊന്നും സഹിക്ക വയ്യാതെയായി എത്രയെത്രയോ പരിഷ്കൃതാശയന്മാർ ഭഗ്നാശയരായി പിന്മാറിപ്പോകുന്നുണ്ടു്. ഉപദ്രവം തനിക്കു മാത്രമേ ബാധകമാകയുള്ളൂവെങ്കിൽ, അതു് സഹിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മുന്നോട്ടു ചെല്ലുവാൻ പരിഷ്കാരതല്പരൻ ധൈര്യപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ, തന്റെ കൃത്യം നിമിത്തം കുടുംബം മുഴുവൻ സമുദായത്തിൽ നിന്നു് ഭ്രംശിച്ചുപോകയും, അവർക്കു് ഗാർഹസ്ഥ്യ വൃത്തിയിൽ ബന്ധുമിത്രങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നതിനു് കഴിയാതാകയും ചെയ്തു് ജീവിതയാത്രയിൽ വിഷമിക്കുന്നതു കാണുമ്പോഴും ആ ദുഃഖക്കൂട്ടിയും സഹിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ എത്ര വിശിഷ്ടനായ മഹാമനസ്കനായിരിക്കണം! ഇത്തരം മഹാമനസ്കത ലോകത്തിൽ എല്ലാ കാലത്തും ദുർല്ലഭമായിട്ടേ കാണാറുള്ളുവല്ലോ. ഗുജറാത്തിൽത്തന്നെ, കൃഷ്ണദാസ മൂലജി ആചാരപരിഷ്കൃതിയിൽ ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം വകവെക്കാതെ മുന്നോട്ടു കടന്നു ചെല്ലുവാൻ ധീരതയോടെ പുറപ്പെട്ട മാന്യന്മാരിൽ ഒരാളാണു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അന്ത്യനിമിഷംവരെക്കും ദുഃഖമയമായിട്ടാണു് കഴിഞ്ഞതു്. ജാത്യാചാര സ്ഥാപനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സ്വ സ്വാതന്ത്ര്യജീവിതം തുച്ഛവും ദുർബ്ബലവുമാണെന്നു് അദ്ദേഹം, ഒടുവിൽ, ഗ്രഹിക്കയും, വിഷാദിക്കയുംചെയ്തു. ജാതിഭ്രംശംകൊണ്ടു് നിരാ

ധാരമായി കിടക്കുന്ന തന്റെ കുടുംബത്തെനോക്കി, കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യശ്വാസം. ഈ ഘോരമൌഢ്യം ആ കുടുംബത്തിന്ന് അധികകാലം അനുഭവിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അവർ ദയനീയമാംവണ്ണം പ്രായശ്ചിത്തംചെയ്തു, ജാത്യാചാരവ്യവസ്ഥയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ടപ്പോൾ, പതിത്വത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധൃതരായി. ഈ സംഭവത്താൽ, അന്ധവിശ്വാസ പാരമ്പര്യവും, മൂഢാചാര ബന്ധവും ഒന്നുകൂടി വിജയഹർഷം ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. ഇതെല്ലാം കണ്ടതിൽപ്പിന്നെ, കൃഷ്ണമേനവനെ അനുകരിപ്പാനോ, അനുസരിപ്പാനോ ആരാണൊരുങ്ങുക! സ്വന്തം സമുദായത്തിന്ന് ഗുണോദയമുളവാക്കി ചെയ്ത ആചാരവിരുദ്ധമായ പാപം, അദ്ദേഹം കപ്പൽ കയറി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് പോയി എന്നതാണ്. ഒരു ഹിന്ദുവിന്ന് ആഫ്രിക്കയിലേക്കുകൂടിയും കപ്പൽ കയറിച്ചെല്ലുവാൻ ആചാരാനുമതിയുണ്ട്; യൂറോപ്പിൽ പോയി വന്നാലാണ് ആയാൾ ഭ്രഷ്ടനാകുക. കപ്പൽയാത്ര ചെയ്യുന്നതാണ് ആചാരവിരോധമെങ്കിൽ, ആഫ്രിക്കായാത്രയെ അതു് എന്തുകൊണ്ട് ബാധിക്കുന്നില്ല? അഥവാ അഹിന്ദുരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ് പാപകർമ്മമെങ്കിൽ ഒരു ഹിന്ദുവിന്ന് യൂറോപ്പും ആഫ്രിക്കയും, ഒരുപോലെയല്ലയോ? കഷ്ടം! ഇത്രയേറെ യുക്തിഹീന

വും മൂഢമൂഢവുമായ ഒരു നീചാചാരം എത്രയെത്ര ഭാരതീയ സന്താനങ്ങളുടെ സ്ത്രീജീവിതത്തെ ദുഃഖമഗ്നമാക്കിയിരിക്കുന്നു! കുത്സിതവും നിസ്സാരവുമായ ഈ ആചാരത്തോടുതന്നെ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർ എല്ലാവരും ചേൎന്നു് ഒന്നിലധികം നൂററാണ്ടായി തുടൎന്നു് പൊരുതീട്ടും പൂൎത്തിയായ വിജയം ഇതുവരെ നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കപ്പൽ യാത്രകൊണ്ടുള്ള ജാതിഭ്രംശത്തെ മലബാറി തുച്ഛമായിട്ടാണു് പരിഗണിച്ചതു്. യൂറോപ്പിൽ ചെന്നു് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാസമ്പന്നരായിത്തീൎന്നു് ഇന്ത്യയിൽ വന്നു് ഉയൎന്നനിലയിൽ പലരും പ്രശോഭിക്കുമാറാകുമ്പോൾ, അവിടെ ജാതിഭ്രംശത്തിനു് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഉപദ്രവത്തെ അത്ര സാരമാക്കുവാനില്ലെന്നാണു് മലബാറിയുടെ അഭിപ്രായം. സ്ത്രീജനാഭിവൃദ്ധിയെ അതിക്രൂരമായി പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന പൂൎവ്വാചാരങ്ങളുടെ നേരെയാണു് അദ്ദേഹം എതിൎത്തുചെന്നതു്. കൎമ്മമാൎഗ്ഗം ദുൎഘടവും, ഫലലാഭം സന്ദിഗ്ദ്ധവുമായ ആചാരപരിഷ്കാരത്തിൽ, അതിൽ കുടികൊള്ളുന്ന നിരവധി ക്ലേശങ്ങളെയെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ, അദ്ദേഹം നിൎഭയം പ്രവേശിച്ചു. സമുദായാഭിവൃദ്ധിക്കു് സ്ത്രീജീവിതപരിഷ്കാരമാണു് മുഖ്യാവലംബം. സമുദായത്തിന്റെ ഉച്ചനീചഭാവങ്ങൾ അതിലെ സ്ത്രീജനാവസ്ഥയൊത്തിരിക്കും. സ്ത്രീജീവിതം പരിഷ്കൃതമായി, സ്ത്രീഹൃദയം വികസിതമാവാതിരിക്കെ

ന്നേടത്തോളംകാലം സമുദായശ്രേയസ്സിന് നിലകിട്ടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മലബാറി ആചാരപരിഷ്കൃതിയിൽ സ്ത്രീജനവിഷയത്തിൽത്തന്നെ പ്രവേശിച്ചതു്. പുരുഷന്മാക്കിടയിൽ പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങീട്ടും പൂർവ്വാചാരങ്ങളൊന്നും നിലയിളകാതെതന്നെ നിൽക്കുന്നതു് അവയ്ക്കു് സ്ത്രീഹൃദയത്തിൽ സുരക്ഷിതസ്ഥാനം സിദ്ധിക്കുകൊണ്ടാണു്. അവയെ അവിടെ നിന്നുകൂടിയും അകററാതിരുന്നാൽ, പുരുഷന്മാരുടെ ഈ വക പരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു് സമുദായം നിർമ്മലമാകുമെന്നു് ആരും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതല്ല. പലപല കുടുംബങ്ങൾ കൂടിയതാണല്ലോ സമുദായം. അമ്മ, ഭാര്യ എന്നീ സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടാണു് കുടുംബം സുഘടമായിരിക്കുന്നതു്. അവർതന്നെയാണു് അതാതുകുടുംബത്തിൽ സർവ്വാധികാരശക്തിയോടെ പരാനധീനകളായി വിജൃംഭിക്കുന്നതും. തങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ശക്തി ആചാരബദ്ധരായ ഇവർ ദുഷ്പഥത്തിൽ വിനിയോഗിച്ചുകളയുന്നു. ദുരധികാരപ്രമത്തതയും, ദുരാചാരതല്പരതയും, രണ്ടും ചേർന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ളവരെ വശീകരിക്കുവാൻ പരിഷ്കാരാഭിനിവേശത്തിനുണ്ടോ ശക്തി? “ചക്രവർത്തിമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ പ്രതിപുരുഷനായ വൈസ്രായിയെ കൂടിയും ചിലകാര്യങ്ങളിൽ പരിഗണിക്കാതെ നില്പാൻ എനിക്കു് ധൈര്യമുണ്ടു്, എന്നാൽ, ഏതുകാ

ത്തിലും എനിക്ക് എന്റെ മാതൃമാതാവിനെ പരിഭവിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല" എന്നൊരു സമുദായപ്രമാണി ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. കുടുംബാകലിതമായ സമുദായത്തിൽ സ്ത്രീജനാധികാരത്തിന് പരിവ്യാപ്തമായുള്ള ശക്തിയെക്കുറിച്ച് ഏതാണ്ടെങ്കിലും അറിയുന്നവർ ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ അതിശയോക്തിയൊട്ടുംതന്നെ കാണുന്നതല്ല. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു വികസിതമതികളായി, തങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ശക്തി സൽപഥത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ അവർ ശക്തരാകുന്നതുവരെക്കും, സമുദായപരിഷ്കാരശ്രമം, തട്ടിൻപുറത്തു താമരനട്ടതുപോലെ മാത്രമേ കലാശിക്കയുള്ളു. "ഇന്ത്യയിലെ സ്ത്രീകൾ, കുടിലിലോ കൊട്ടാരത്തിലോ എവിടെപാർക്കുന്നവരെങ്കിലുമാവട്ടെ, അവർക്ക് വീട്ടിൽ നിന്ന് വെളിയിലിറങ്ങുവാൻപോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെങ്കിലും, ലോകത്തിലെ മറെറല്ലാസ്ത്രീജനത്തെക്കാളും, ആത്യന്തികമായ ശക്തിയോടുകൂടി സ്വകുടുംബത്തിൽ അവർ പൂർവ്വാചാരങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്നു" വെന്ന് മിസ്സ് ഫ്ലാറൻസ് നൈററിംഗേൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ഓരോ അക്ഷരവും സത്യംതന്നെയാണ്. ഇതെല്ലാമോർക്കുമ്പോഴാണ്, സമുദായപരിഷ്കാരം സാധിക്കുന്നതിനായി, സ്ത്രീകളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും മൂഢാചാരങ്ങളെയും വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് ദൂരീകരിക്കുവാൻ എ

ത്രയേറെ പ്രയത്നിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നു തെളിയുക. എന്നാൽ, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസകാൎയ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, അവിടെയും കാണാം അഭേദ്യമായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ. ഇക്കാലത്തുകൂടിയും പലേടത്തും പല സമുദായങ്ങളിലും പൂൎവ്വാചാരങ്ങളാൽ പ്രതിബദ്ധമായി കിടക്കുന്ന സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം, മലബാറിയുടെ കാലത്തു് ഏതുനിലയിലായിരിക്കാമെന്നു് ആൎക്കും ഊഹ്യമാണല്ലോ. കുടുംബത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള അധികാരം എത്ര കവിഞ്ഞിരുന്നാലും സമുദായദൃഷ്ട്യാ അവർ പുരുഷന്മാരുടെ അടിമകളാണ്. സഹധൎമ്മചാരിണിത്വം പുരുഷന്മാരുടെ സുഖസൌകൎയ്യങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളടത്തോളംമാത്രമേ അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ളു. മനുമതം അതിനെതന്നെ അനുവൎത്തിക്കയല്ലാതെ ശരീരത്തിനാവട്ടെ മനസ്സിനാവട്ടെ സ്വാതന്ത്ര്യമൊട്ടുംതന്നെ സ്ത്രീകൾക്കില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം കുലീനകളായ സ്ത്രീകൾക്കു ഭൂഷണമല്ലെന്നാണ് വിധി. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നു് അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും അവൎക്കു നുകൎന്നെടുക്കാം; അതു പുണ്യകൎമ്മംതന്നെ, എന്നാൽ, ലോകപരിചയംകൊണ്ടു് മനോവികാസമുണ്ടാകുന്നതിനായി അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ, ആ മഹാപാപം പ്രായശ്ചിത്തംകൊണ്ടുപോലും പരിഹരണീയമല്ലാതാകും! വൈദികവിധിക്കു് വിരോധമാണത്രെ സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസം. ഇതി

എല്ലാററിലുംവെച്ച് കൂടുതൽ അന്തുളളതും, ഈവക ഗൂഢ നിബന്ധനകളിൽ, അത് തങ്ങളുടെ നന്മയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നിട്ടും, സ്ത്രീകൾക്ക് പുരുഷന്മാരെക്കാളധികം മക്കട ആസ്ഥയുള്ളതായി കാണുന്നതിലാണ്.

ഇങ്ങിനെ, ആചാരപരിഷ്കാരത്തിന് വേറെ മാർഗ്ഗം കാണാതെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോഴും, അവിടെ നിന്നും നാം ബഹിഷ്കൃതരാകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ദുരാചാരബന്ധമായ സ്ത്രീകളെ ആ ടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിന് മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ദുരാചാര ദൂരീകരണം സാധിക്കണമെങ്കിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ വേണം താനും. ഇപ്രകാരം കാര്യവും കാരണവും ഏതേതെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുവാൻ വിഷമമായി കൂടിക്കലർന്നു കിടക്കുന്ന വിഷയമാണ് സ്ത്രീ ജന പരിഷ്കാരം. ഒന്ന് നിശ്ചയം തന്നെ; സ്ത്രീ ജനാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ദുരാചാരങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ശൈശവവിവാഹവും വൈധവ്യാചരണവുമാണ്. ഇവ രണ്ടും തന്നെയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഹിന്ദുമതപ്രകാരം, വൈദികമായ വിശിഷ്ടകർമ്മമാണല്ലോ വിവാഹം. ജീവിതത്തിൽ അതിന്നിത്ര പ്രാ

ധാന്യമുള്ള മറെറാരാചാരമില്ല. പിതൃജനധൎമ്മത്തിൽ സൎവ്വോപരിയായി നില്ക്കുന്നാളു്, സ്വന്തം പെൺകുട്ടികളെ സ്മൃതി വിധിക്കൊത്തവണ്ണം വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയെന്നതാണു്. വൈവാഹിക പ്രായം പിഴച്ചുപോയ ഒരു യുവതി പിതൃകുടുംബത്തിൽ പാൎക്കുന്നതായാൽ, ആ കുടുംബം ഘോരപാപത്തിൽ പതിച്ചു പോകുമത്രെ. ആ കന്യകയെ ചണ്ഡാലികയെപ്പോലെയും, ആ കുടുംബത്തെ നരകം പോലെയുമാണു്, പിന്നീടു്, ബന്ധുജനങ്ങൾ കരുതുക. മകൾ യഥാകാലം പരിണീതയായി, അവളിൽ സന്താനമുണ്ടാകാതിരുന്നാൽ, അച്ഛന്നു ഇഹത്തിൽ മാത്രമല്ലാ പരത്തിലുമില്ലാ സ്വൈരം. ഈ സ്ഥിതിക്കു്, സ്വപുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ പിതൃജനം അക്ഷമരായി പ്രവൎത്തിച്ചുകാണുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. ഈ വഴിക്കു നോക്കുന്നതായാൽ, ശൈശവ വിവാഹം ഇന്ത്യയിൽ ഇത്ര ദൃഢമൂലമാകുവാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നു് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അധികം ദൂരെയെങ്ങാനും ചെല്ലേണ്ടി വരികയില്ല. വിവാഹത്തിന്റെ വൈദികതത്വവും ഫലവും അതിർ കടത്തി വെച്ചപ്പോൾ, സ്വന്തം പുത്രികൾ മാതൃപദസ്ഥിതരാകുവാൻ പ്രാപ്തരാകും മുമ്പെ തന്നെ വിവാഹത്തിന്നു് ചട്ടം കൂട്ടുവാൻ പിതൃജനം ബദ്ധശ്രദ്ധരായി. ജാത്യാചാരനി

ബന്ധനകളാൽ വരലാം ഇവിടെ സുലഭമല്ലല്ലൊ. അതും പിതൃജനങ്ങളെ പുത്രീവിവാഹകൃത്യത്തിന്നു ബദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഹേതുവായി. പെൺകുട്ടിയുണ്ടായ നാൾ മുതൽ വരാന്വേഷണം തന്നെയായി പിതൃജനോദ്യമം. ഈ നടപ്പിൽ നിന്നായിരിക്കണം ശൈശവവിവാഹത്തെ ഒരാചാരമായി സ്മൃതികളിൽ അംഗീകൃതമായിരിക്കുന്നത്. വൈദികകാലത്തില്ലാതിരുന്നാലും, ഇടക്കാലത്ത് ചില നിസ്സാര സംഗതികളാൽ വന്നുചേർന്നുള്ളതായ ഒരു നടപടി, പിന്നീട്, ഒന്നുകൊണ്ടും ലംഘിച്ചുകൂടാത്ത ഒരാചാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഒന്നുകൊണ്ടും വേർപെടുത്തുവാൻ വയ്യാത്ത അത്ര ദൃഢവും സ്ഥിരവുമായ ജീവിത ബന്ധമാണല്ലൊ വിവാഹം. എന്നാൽ, സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമെ ഈ ബന്ധം അതിന്റെ പൂർണ്ണ ശക്തിയോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുള്ളു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് പിറേറന്നാൾ തന്നെ ഭർത്താവു് മരിച്ചുപോയാലും സ്ത്രീക്കു് പരഭർത്തനം പോലും വയ്യ തന്നെ. പുരുഷന്നാവട്ടെ, പുനർവിവാഹത്തിന്നു, ചിലേടത്തു് അനേക ഭാര്യാത്വത്തിന്നും അവകാശമുണ്ടുതാനും. ഇങ്ങിനെ, സ്ത്രീയിലും പുരുഷനിലും വിവാഹബന്ധം ഭിന്നഭിന്നമായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അ

വിടെ ശൈശവ വിവാഹത്തിന്ന കൂടിയും സ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ അതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന അളവിട്ടുവാനാവാത്ത ആപത്തുകൾ കൊണ്ട് ഹിന്ദു സമുദായം ഇങ്ങിനെ ക്ഷീണവും ഛിന്നവുമായി കിടക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? പത്തു വയസ്സിന്ന താഴെയുള്ള ഒരു ബാലികയെ അമ്പതോ അതിലധികമോ വയസ്സായ ഒരു വൃദ്ധൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ട്, അതിൽ ദാമ്പത്യസുഖം പോലും! ഇത്തരം ശൈശവ വിവാഹം തന്നെയാണ് വിധവകളുടെ സംഖ്യ ഇത്രയേറെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. യൌവനത്തിന്ന ശേഷമുള്ള വൈധവ്യം അത്ര ദോഷാസ്പദമല്ലെന്ന സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ബാല്യത്തിൽത്തന്നെയും, യൌവ്വനാരംഭത്തിലും വൈധവ്യം ഭവിക്കുന്ന ദുർഗ്ഗതികളാൽ സമുദായഭാവം എത്രയേറെയാണ ബീഭത്സമായിത്തീരുന്നതു. ഒരു വിധവയെ സമുദായത്തിലെ ഒരംഗമായിത്തന്നെ ഗണിക്കുന്നില്ല. അവളെ എങ്ങാനുമൊന്ന കണ്ടു പോയാൽത്തന്നെ അശുഭമായി. ലൌകികസുഖമൊന്നുംതന്നെ അവൾ അനുഭവിച്ചുകൂടാ. പ്രകൃതിദത്തമായ ശരീരത്തെക്കൂടിയും അവൾ വികൃതമാക്കി വെക്കണം. സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾ പോലും അവൾ വർജ്ജിക്കണം. ദേശത്തിലെയോ കുടുംബത്തിലെയോ മംഗളകർമ്മങ്ങളിലൊന്നും അവൾ സംബന്ധിച്ചുകൂടാ. കഷ്ടം! ഈ ദുർജ്ജീവിതത്തിന് അ

വർ എന്തപരാധം ചെയ്തു! ഇത്തരം നിഷ്ഫലവും, ദുഃഖമയവുമായ ജീവിതങ്ങൾ സംഖ്യയില്ലാതെ ചുമന്ന് വിഷമിക്കുന്നതിന് സമുദായം എന്തപരാധം ചെയ്തു!

ബാല്യവൈധവ്യത്തിൽ നിന്ന് ദുർവികാരങ്ങളും ദുഷ്ക്രിയകളും ഗൂഢമാർഗ്ഗേണ പരന്നു നിറഞ്ഞ് സമുദായത്തെ പല രീതിയിലും ദുഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ശൈശവവിവാഹമാകട്ടെ സമുദായത്തെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാല്യയിൽ ജാതനാകുന്ന സന്താനം എങ്ങിനെ ആരോഗ്യവാനാകും! അച്ഛനമ്മമാർ ഉടലിണങ്ങിയവരും പ്രായപൂർത്തിയുള്ളവരുമല്ലെങ്കിൽ, അമ്മ ശിശുസംരക്ഷണത്തിൽ സമർത്ഥയല്ലെങ്കിൽ, മക്കളെല്ലാം, ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ബലവും ഉറപ്പില്ലാത്തവരായിട്ടേ തീരുകയുള്ളൂ. ഭാരതഭൂമിയിൽ ധൈര്യവും ഓജസ്സും ക്ഷയിച്ചുപോയതും, ഭീരുക്കളും ദുർബ്ബലന്മാരും ഇത്രയും നിറഞ്ഞതും ഈ ശൈശവവിവാഹംകൊണ്ടാണ്. ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ അതിപരാക്രമികളായ ഭടന്മാർ കൂടിയും കുടുംബഭരണത്തിൽ തോറ്റുപോകാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, ലോകമെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ബാലികാ ബാലന്മാർ ദാമ്പത്യബദ്ധരായി കുടുംബഭാരം വഹിക്കേണ്ടവരായാൽ അവരിൽ നിന്ന് സമുദായം എന്തുഗുണമാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുവാനുള്ളത്!

മലബാറിയുടെ കാലത്തും അതിനുമുമ്പായിത്തന്നെയും, ബാല്യവിവാഹം, ബാല്യവൈധവ്യം എന്നീ രണ്ടു ഭയങ്കരദോഷങ്ങളിൽ നിന്ന് സമുദായത്തെ മുക്തമാക്കുവാൻ വിദ്യാസമ്പന്നരായ ഹിന്ദുപ്രമാണികൾ ശ്രമിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ വക ആചാരങ്ങൾ വേദോക്തമല്ലെന്നും, സ്മൃതികളിൽ ചിലതുതന്നെയും ഇവയെ അനാദരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കാലോചിതം ആചാരങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കാവുന്നതാണെന്ന് ശ്രുതിയും സ്മൃതിയും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ യുക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ ശ്രമം, വൈദികന്മാരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ച് ആചാരങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി മുറുകെപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ അക്കാലത്തു ഉതകിയുള്ളു. വിധവാ വിവാഹം ശാസ്ത്രോക്തം തന്നെയെന്ന് വാദിച്ച് അതിൽ ഒട്ടെങ്കിലും ഫലം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞത് ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരനാണ്. അദ്ദേഹം അന്നുചെയ്ത മഹോപകാരം ഭാരതഭൂമി ഏതുകാലത്തും വിസ്മരിക്കുന്നതല്ല. പലനാൾ പാടുപെട്ട് പണിയെടുത്തിട്ട് വിധവാ വിവാഹം നിഷിദ്ധകർമ്മമല്ലെന്ന ബോധം അദ്ദേഹം വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരിൽ പരത്തുകയാലാണ് ഇന്നു ദുർല്ലഭമായിട്ടെങ്കിലും അങ്ങുമിങ്ങുമായി അത്തരം വിവാഹം നടന്നു കാണുന്നത്. ആ മഹാപുരുഷൻ ഇന്ത്യയിലെ സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കളിൽ അഗ്രഗണ്യ

നായിത്തന്നെ അനാരോഗ്യശ്ശരീരനായി ശോഭിക്കുന്നു.

ഹിന്ദുജന സമുദായത്തിൽ രൂഢമൂലമായി ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ദോഷങ്ങൾ കണ്ട്, മലബാറി ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അന്തശ്ശോചിക്കാറുണ്ട്. ദേശാഭിമാന പൂർണ്ണനായ ആ പാർസിവീരൻ ഹിന്ദുസമുദായം സ്വസമുദായത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണെന്ന് കരുതീട്ടില്ല. ഗുജറാത്തിഭാഷ ഹിന്ദു ഗുജറാത്തിയെന്നും, പാർസി ഗുജറാത്തിയെന്നും രണ്ടു ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലബാറിയുടെ കൃതികളെല്ലാം ഹിന്ദുഗുജറാത്തിയിലാണെന്നുള്ളതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് ഹിന്ദുസമുദായത്തോടു പ്രത്യേകമെന്തോ പ്രതിപത്തിയുണ്ടെന്നതിന് നല്ലൊരു ലക്ഷണമാണല്ലോ. അഥവാ, ഹിന്ദു സമുദായ പരിഷ്കാരത്തിനായി ഹിന്ദുക്കളിലാരാനും മുന്നിട്ടപ്പോഴും അവർ വൈദികന്മാരുടെ ഘോരതരമായ കോപത്തിനും ശാപത്തിനും പാത്രമായി ജാതിഭ്രഷ്ടരാകുന്നതുകൊണ്ട്, പിന്നീട് സമുദായത്തിൽ കടന്ന് അതിന്റെ ഉദ്യമം തുടരുവാൻ ശക്തരല്ലാതായി പോകുന്നതുകൊണ്ട്, വൈദികാധികാരത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ പരിശ്രമിച്ച് ഹിന്ദുസമുദായ പരിഷ്കാര ഭാരം ആദ്യം തുറന്നിടേണ്ടതിലേക്ക് അന്യ സമുദായത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ധീര പുരുഷൻ തന്നെ മുന്നിടേണ്ടതായിരിക്കുന്നുവെന്നു വേ

ച്ചു് ഭാരത മാതാവുതന്നെ തെല്ലൊന്നനുഗ്രഹിച്ചു് വിട്ട വീരസന്താനമായിരിക്കാം മലബാറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയായ ബിക്കിബായിക്ക് ഹിന്ദുക്കളുമായി സഹവസിക്കുന്നതിലാണ് അധികം താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നതു്. ആ സാധ്വി ഹിന്ദുവിധവകളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധയായിരുന്നു. പുറമെയുള്ള ഹിന്ദുകുടുംബങ്ങളെല്ലാം ബിക്കിബായിയെ ആപ്തമിത്രം ഭാവത്തിലായാണ് ആദരിച്ചും സ്നേഹിച്ചുവന്നതു്. അമ്മയുടെ ഈ സ്വഭാവംതന്നെ മകനിലും പകർന്നു. ഹിന്ദുവിധവകളുടെ ദുർജ്ജീവിതം മലബാറിയെ അത്യധികം പരിതപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതിയിൽത്തന്നെ ഈ അനുതാപം ഹൃദയംഗമമായി പ്രകടിതമായിട്ടുണ്ട്. പൂർവ്വികവീരന്മാരെപ്പോലെ, സമുദായത്തെ ഈ ഭയങ്കരമായ ആപത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുവാൻ താൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണെന്നു സത്യവ്രതനായ അദ്ദേഹം ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ആ കൃതിയിൽ ഭീഷ്മശപഥം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായും കാണാം. ശൈശവവിവാഹംകൊണ്ടും, ബാല്യവൈധവ്യംകൊണ്ടുമുണ്ടാകുന്ന മർമ്മഭേദകമായ ദുഃഖാനുഭവങ്ങളിൽ ഒന്നെങ്കിലും പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭാരതീയനാരി, സ്വജീവിതത്തെ ആ ദുഃഖത്തിൽ നിന്ന് അബലകളെ മുക്തരാക്കുവാനുള്ള തീവ്രപ്രയത്നപരമ്പരയിലേക്കായി സമർപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ,

അതാണത്ഭുതജനകം. ഈ വിധവകളെ ഓൎത്ത് ഉലബോറി രാപ്പകലൊഴിയാതെ ഖേദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "ഈ അനുഭവം എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഭസ്മീകരിക്കുന്നു" എന്നും; "വൈധവ്യദുഃഖം എത്ര ഘോരമാണെന്നു ഞാനറിയുന്നുണ്ടെന്നോ, അതിൽ ഞാൻ അനുതപിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ പറഞ്ഞാൽ എന്റെ മനോഭാവം ആ പ്രസ്താവത്തിൽ നിഴലിച്ചിട്ടുപോലുമുണ്ടാകയില്ല; ആ ദുഃഖം അതിന്റെ പൂൎണ്ണരൂപത്തിൽത്തന്നെ ഞാൻ അനുഭവിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്; ആ സമയത്തെല്ലാം എന്റെ തോന്നൽ ഞാനും ഒരു വിധവയാണെന്നാണു" എന്നും അദ്ദേഹം ഓരോ അവസരത്തിൽ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടു തുറന്നുപറകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഉദ്യതകൎമ്മത്തിൽ മനസ്സു മുഴുവൻ സ്വശ്രദ്ധം ചെലുത്തുന്ന ആ മഹാത്മാവിന്റെ അവ്യാജഭാവം ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ മറിച്ചായി വരുന്നതല്ലല്ലോ. പരഗുണത്തിനായി ഈ രീതിയിൽ പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള മനോദാൎഢ്യംകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം വീരപുരുഷനായി പ്രകീൎത്തിതനായതു്. ധൎമ്മനിഷ്ഠയിൽ അദ്ദേഹം അദ്വിതീയൻതന്നെയായിരുന്നു. ആ ധൎമ്മം പ്രഭുക്കന്മാർ ആൎക്കാനുമെപ്പോഴെങ്കിലും വല്ലതുമൊട്ടു ദാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെയല്ല. ദുഃഖാകുലന്മാൎക്കായി തന്റെ സുഖവും തന്റെ പണവും-അതു മാത്രമല്ല, തന്റെ അറിവും, തന്റെ കഴിവും

നിശ്ശേഷം ദാനം ചെയ്യുതിലാണ് മലബാറിയുടെ ധർമ്മനിഷ്ഠ നിലകൊള്ളുന്നതു്. ബാലകുടുംബിനികളുടെയും ബാലവിധവകളുടെയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ കൃത്യം പരസമുദായത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്ന താൽക്കാലികാവിചാരം അന്നായും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ ക്രീഡിക്കുന്ന അനുഗ്രഹീതപുരുഷന്മാൎക്ക്, മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ ശക്തിയുടെ സന്താനങ്ങളാകയാൽ സൎവ്വരും സഹോദരന്മാർ തന്നെയെന്ന കാരണശരീരപരമായ ആത്മികബന്ധമല്ലാതെ, സൂക്ഷ്മശരീരപരമായ മനോബന്ധത്തെക്കാളും താണുകിടക്കുന്ന സ്ഥൂലശരീരപരമായ രക്തബന്ധമോ, മതബന്ധമോ ആദരണീയമാകുന്നതാണോ? സാക്ഷാൽ ധർമ്മസഹസ്രകിരണന്റെ മുമ്പിൽ മതബന്ധം, സമുദായബന്ധം, രക്തബന്ധം എന്നിവയെല്ലാം തീരെ നിഷ്പ്രഭങ്ങളാണ്. സ്വബന്ധുവിനോ, സ്വസമുദായാംഗത്തിനോ ഒരു മഹാപുരുഷന്റെ സ്വധർമ്മകൃത്യത്തിൽ അന്യരേവാവകാശം പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും തന്നെയില്ല. "ആ ധർമ്മം ആവശ്യപ്പെടുന്നവരാരോ, ആരുടെ സ്ഥിതി തദ്ധർമ്മകൃത്യത്തിൽ പ്രേരകമായിരുന്നുവോ അവർതന്നെയാണ് അതിനവകാശികൾ" എന്ന് മലബാറി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദുവോ, പാർസിയോ, മുസ്ലീമോ, ക്രിസ്ത്യനോ ആരോ

ആവട്ടെ, ദുഃഖം കാണുന്നേടത്തെല്ലാം അനുതാപം പ്രവേശിക്കതന്നെ ചെയ്യും. ദുഃഖനിവാരണോദ്യമത്തിൽ മതഭേദമെന്ത്, സമുദായഭേദമെന്ത്?

വിത്തം, കീർത്തി, സുഖസമ്പത്ത്, അധികാരശക്തി എന്നിതെല്ലാം തന്റെ മുമ്പിൽത്തന്നെ വർഷിക്കുന്ന വിധം ആത്മസ്വാധീനവും പരിപക്വവുമായിരുന്ന സാഹിത്യപരിശ്രമത്തെയും രാജ്യകാര്യ വ്യവഹാരത്തെയും സന്തുഷ്ടിയോടെ പരിത്യജിച്ച്, ശാപവും താപവും നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതായ സമുദായ പരിഷ്കരണമാർഗ്ഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ധീരതയോടെ പ്രവേശിച്ചു. സാഹിത്യപരിശ്രമം അദ്ദേഹം കൈവിടാതിരുന്നുവെന്നിരിക്കിൽ പ്രഖ്യാതപണ്ഡിതനായി വന്ദ്യയശമാനനായി അദ്ദേഹത്തിന് സുഖിക്കാമായിരുന്നു. രാജ്യകാര്യത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചുനിന്നുവെങ്കിലാവട്ടെ, അധികാരപ്രതാപങ്ങളാൽ കീർത്തനീയജനനേതാവായി അദ്ദേഹം ശോഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. അനുതാപാകുലനായ അദ്ദേഹം, അതുകൊണ്ടും വേണ്ടെന്നുവെച്ച് ദുരാചാരബദ്ധർക്കുള്ള ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം മുഴുവൻതന്നെ കൈയേറ്റ് തൽപരിഹാരത്തിനായി മരണംവരെ ക്ലേശിക്കുവാനാണ് പുറപ്പെട്ടത്. ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിലേക്ക് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒന്നാന്തരം ഏററവും വിലയേറിയതായ മൂവായിരത്തി അഞ്ഞൂററിയറുപത്തിദിവസങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ ത

ണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന് ചെലവിടേണ്ടിവന്നു. ഹ്യൂവർ-ലാണ്ട് ബാല്യവിവാഹത്തെയും നിർബന്ധവൈധവ്യത്തെയും കുറിച്ച് ആക്ഷേപിച്ചു കൊണ്ടു അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ഒരുപന്യാസം എഴുതിയതു്. ഈ ദുരാചാരശൃംഖലയിൽ നിന്ന് സമുദായത്തെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേം ആദ്യമായി തന്നെ ഗവർമെണ്ടിനോടാവശ്യപ്പെടുകയല്ലാ ചെയ്തതു്. ബഹുജനാഭിപ്രായം രൂപവൽകൃതമാകുന്നതിനു മുമ്പ് ഈ വിഷയത്തിൽ ഗവർമെണ്ടിന് ഒന്നും തന്നെ ചെയ്വാൻ കഴികയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ആ ലഘുലേഖ അദ്ദേഹം സർക്കാരധികൃതന്മാർക്കും, ജനപ്രമാണികൾക്കും അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചു കൊടുത്തു. അന്നത്തെ വൈസറോയിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണസഭാംഗങ്ങളും, ഗവർണ്ണർമാരും മററും മലബാറിയെ അഭിനന്ദിക്കയും ആചാരപരിഷ്കാരത്തിനായുള്ള ഈ ഉദ്യമം അനുമോദനാർഹമാണെന്ന് സമ്മതിക്കയും, എന്നാൽ തൽക്കാലം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവർമെണ്ടിന് പ്രവേശിക്കുവാൻ വയ്യെന്ന് വിഷാദിക്കയും ചെയ്തു. ബഹുജനാഭിപ്രായത്തിനനുസരിച്ച് വിവിധകക്ഷി പ്രതിനിധികൾ ഏകോപിച്ചു നിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതായാലല്ലാതെ, ഗവർമെണ്ടിന് ഒന്നും ചെയ്യുക്കൂടായ്കയാൽ, ജനസാമാന്യത്തിൽ പരിഷ്കാരാഭിനിവേശം വളർത്തുന്നതാണ് കാര്യസിദ്ധിക്ക് ശരിയായ മാർഗ്ഗമെന്നു

ന്നവർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുമുണ്ടായി. അതിനനുസരിച്ചു തന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ പിന്നീടുള്ള ശ്രമം. അദ്ദേഹം പല പത്രങ്ങളിലും തുടർച്ചയായി എഴുതുവാനും, പലേടത്തും ഇടവിടാതെ സഞ്ചരിച്ചു പ്രസംഗിക്കുവാനും തുടങ്ങി. പൊതുയോഗങ്ങൾ നാനാഭാഗങ്ങളിലും വിളിച്ചു കൂട്ടി, പ്രസംഗം കൊണ്ടു സകലരെയും വശീകരിച്ചു. പരിഷ്കാരം അത്യാവശ്യം തന്നെയെന്നു സമ്മതിച്ചു ഗവർമ്മെണ്ടിനെക്കൊണ്ടു ഫർമിറക്കിപ്പിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞു. അതിനാലാണു് സാമുദായികമായി ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ ഉൽക്കർഷവും ഉയർച്ചയും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുവരെയും പ്രയത്നമാർഗ്ഗം കാണാതെയും, വൈദികന്മാരെ ഭയപ്പെട്ടും മാളങ്ങളിലൊതുങ്ങിയിരുന്ന പരിഷ്കരണപ്രേമന്മാർ അവസരോചിതം മലബാറിയെ പിന്തുടരുകയുണ്ടായി. നക്ഷത്രസമൂഹങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചന്ദ്രനെന്നതു പോലെയാണു് അന്ന സമുദായ പരിഷ്കർത്താക്കന്മാരുടെയിടയിൽ മലബാറി ശോഭിച്ചിരുന്നതു്. പഞ്ചാബ് മുതൽ മദ്രാസ് വരെ സർവ്വത്ര സഞ്ചരിച്ചു് അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ ഉണർത്തിവിട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയുമായതിൽ പിന്നെയാണു് സഹചരന്മാരായ മഹാപ്രമാണികളോടുകൂടി ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ നേരെ മലബാറി ചെന്നതു്. ഇതിൻമുമ്പു് അന്നത്തെ

പം മാത്രം കാണിച്ചു്, കഴിഞ്ഞുനിന്ന ഗവർമ്മെണ്ടിന്നു്, ഇപ്രകാരം എന്തിനെയുമെന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന ബോധമുണ്ടായി. എന്നാൽ ബഹുജനാഭിപ്രായം ഉച്ചൈസ്തരം മുഴങ്ങിനിന്നിട്ടും ഗവർമ്മെണ്ടു് പിന്നെയും സംശയിച്ചു നിൽക്കയാണുണ്ടായതു്. ഇതിലിടയ്ക്കു് പരിഷ്കാരവിമുഖമായ ഒരു പ്രതിക്രിയാശക്തി യഥാക്രമം രൂപവൽകൃതമായി. ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെയും ഉൽപതിഷ്ണുക്കളുടെയും നേരെ പരസ്യമായിത്തന്നെ ഇതൊരു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വിധവാവിവാഹം മുതലായ പാതകങ്ങൾ മതസംബന്ധമായ ലൗകികകൃത്യങ്ങളാണെന്നും, അതിൽ വല്ല മാറ്റവും ചെയ്യുന്നതു് ഈശ്വരകോപത്തിനർഹമായ അപരാധമാണെന്നും, ഹിന്ദുമതത്തെ നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു് അവിടെ പരമതം സ്ഥാപിക്കവാൻ വേണ്ടി ചില കുടിലാശയന്മാർ സ്വാതന്ത്ര്യപരന്മാരായ ഏതാനും ഹിന്ദുപ്രമാണിമാരെ വശീകരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ദുഷ്കൃത്യങ്ങളാണിവയെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു് യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ ജനങ്ങളെയെല്ലാം ദുർബോധനത്താൽ മയക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നു തന്നെയല്ല മതസംബന്ധമായ വിധികളിൽ ഗവർമ്മെണ്ടു് കൈകടത്തിയാൽ തീർച്ചയായും ലഹളയുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞു് അവർ ഗവർമ്മെണ്ടിനെ ഭയപ്പെടുത്തുവാനും മടിച്ചില്ല. വിശ്വാസത്തിനു് പഴമട്ടുപണി

പ്പെട്ടു കിട്ടിയ ജലം ചുണ്ടോളമെത്തിയതു് പൊടുന്നനെ താഴെ വീണുപോയാലുണ്ടാകാവുന്നേടത്തോളം മനോവേദന ഈ ഘട്ടത്തിൽ മലബാറിക്കുമുണ്ടായി. ലെട്ടോട്ടിണ്ടായി വന്നിരുന്ന ഗവർമെണ്ടു്, ജനക്ഷോഭം കണ്ടു് തീരെ പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുകതന്നെ ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ധൈര്യം വിടാതെ മലബാറി മുമ്പോട്ടു് തന്നെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാജ്യാസ്ഥിതിക ശൈഥില്യം ഏറ്റവും വമ്പിച്ചതായിരുന്നിട്ടും അവയുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം ഒരടി പോലും മാറിക്കൊടുത്തില്ല. അവരുടെ അന്ധവിശ്വാസപൂർവമായ ആചാരങ്ങളും, ന്യായരഹിതമായ ശിക്ഷണരീതികളുമെല്ലാം അദ്ദേഹം ബഹിഷ്കരിക്കാതെ അടങ്ങിയില്ല. ആ ധീരന്റെ ആവശ്യങ്ങളൊക്കെ നിരന്തര ശ്രമത്താൽ, ശുഷ്കവാദ സമരത്തിൽ ആചാരമർദ്ദിതന്മാർക്കു് ഒരിക്കലും നിലകിട്ടുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിൽ, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചെന്നു പരിശ്രമിച്ചു് അവിടത്തെ ധീമാന്മാരെക്കൊണ്ടു് നിർബന്ധിപ്പിച്ചു് ഇന്ത്യാഗവർമെണ്ടിനെ ഉണർത്തിവിടുകയാണു് വേണ്ടതെന്നറിഞ്ഞു്, അദ്ദേഹം ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, മുഖ്യമായി സ്ത്രീജനങ്ങളെയാണു് കൂട്ടുപിടിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു്. തന്റെ ശ്രമം സ്ത്രീവിഷയകമായ പരിഷ്കാരത്തിലാകകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷ് മഹിളാമണികൾ ഇതിൽ സഹകരിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്ന വിശ്വാസം

അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ലാ, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണവിഭാഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സ്ത്രീ ജനത്തിനുള്ള സ്വാധീനശക്തി ഗണനാതീതമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറികയും ചെയ്യാം. ആ ശക്തിയെ ഗവർമെൻറിൻെറ നേരെ തിരിച്ചുവിടുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ വിജയസിദ്ധി തീർച്ചതന്നെയെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു. ഇതിലേക്കായി മാത്രം അദ്ദേഹം മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ട്. പല പല ആംഗ്ലേയമഹതികളെ കണ്ട് സംഭാഷണം ചെയ്യുകയും, പരസ്യമായും പ്രസംഗിക്കയും, ലേഖനങ്ങൾ പലതും പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്തെങ്കിലും ഇംഗ്ലണ്ടിനെ ഉണർത്തിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിന്നു മഹതികളും തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിധം ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളൊന്നൊഴിയാതെ ഈ ഇന്ത്യൻ കാര്യത്തിൽ മലബാറിക്കനുകൂലമായി വാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടെ ചില മഹാന്മാർ ഇതിൽ ആദ്യം വിരോധിച്ചു നില്ക്കയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, വാദത്തിൽ ഒടുക്കം മലബാറിയുടെ പക്ഷത്തിലേക്കുതന്നെ അവർക്ക് പോരേണ്ടിവന്നു. ഇവരിലൊരാളുണ് മഹാപുരുഷനായ ഹെർബർട്ട് സ്പെൻസർ. ഇത്രയുമായതിൽപ്പിന്നെ, ആചാര പരിഷ്കാരത്തിനനുസരിച്ചു നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്യാനായി ഇന്ത്യാഗവർമ്മേണ്ടിനെ നിർബന്ധിക്കേണ്ടതിലേക്ക് ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ ഒരു സമാജം സ്ഥാപിതമായി. ഇംഗ്ലണ്ടി

ൽ ഇവരെയും ഇന്ത്യയിൽ പല പരി സമാജങ്ങളുടെ
യും ശ്രമത്താൽ ലാൻഡ്സ് ഡൌൺ പ്രഭുവിൻെറ
കാലത്ത് ൧൮൯൧-ൽ വൈവാഹിക നിശ്ചിതപ്രാ
യം ൧൦ വയസ്സിൽനിന്ന് ൧൨ വയസ്സിലേക്ക് മാററു
ന്നതായ ഒരു നിയമം ഗവർമ്മെണ്ടിനാൽ നിർമ്മിതമാ
കുകയും ചെയ്തു. ആംഗ്ലേയ മഹാശയന്മാരുടെ അ
ഭിപ്രായം, ഇതര നിസ്വാർത്ഥരായ പരിഷ്കാരികളുടേത് ഇ
ച്ഛിപ്പോട്ടെ ശൂദ്രനാം, നിശ്ചിതപ്രായം, മുതലായത്
൧൮ വയസ്സുകളിലുള്ള ഭർത്താക്കന്മാരുടെ പരിതാപത്തിലും
മനക്ഷോഭത്തിലും ഉള്ളതെന്ന, ഇപ്പോഴത്തെ ഉൾക്ക
മ്പനം ഉണ്ടായാൽ മതിയായതെന്ന് മലബാറി സമ്മ
തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ഐക്യവാദിപ്രായം അ
ങ്ങിനെയായിരുന്നുകൊണ്ട്, അതിനപ്പുറം വൈകല്യ
ലം കടക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതിരുന്ന മലബാറിക്ക്
ഷഷ്ടിപ്പൂർത്തി ചാട്ടത്തിൽ നിന്ന് തൻെറ ഇംഗ്ലീഷ് സ്നേ
ഹിതന്മാരെ പിടിച്ചുമാറ്റി നിറുത്തുന്നതിന്, അവരെ
ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നവൻ മലബാറി തന്നെ
തിലധികം ശ്രമമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തൻെറ പരിശ്രമകാ
ലത്ത്, ഗവർമ്മെണ്ടിൻെറ ഔദാസീന്യം, തന്നെ പല
പ്പോഴും വിഷാദമഗ്നനാക്കിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ അ
ദ്ദേഹം ഗവർമ്മെണ്ടിനെ നിന്ദിക്കയോ വിഷമിപ്പിക്ക
യോ ഒരിക്കലും ചെയ്തിട്ടില്ല. സമുദായ പരിഷ്കാരസം
ബന്ധമായ നിയമ നിർമ്മാണത്തിൽ ഗവർമ്മെണ്ടിൻെറ

ഔദാസീന്യം സഹായകമാകുന്നതും, സമുദായം തന്നെ
യാണ് ഇതിൽ അത്യന്തം പ്രയത്നിക്കുവാൻ ചുമതല
പ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം.

മലബാറിയുടെ കാലത്തിന്ന മുമ്പ്, പത്തു വയസ്സു
തികയുമ്പോഴേക്കും ബാലികകളെ വിവാഹം ചെയ്യു
കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്ന ആചാരവിധി. ആ നി
ശ്ചിതപ്രായമാണ് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുവരെ ഇപ്പോൾ
നീട്ടിക്കിട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ആരോഗ്യ സംബന്ധമായി
നോക്കുന്നതായാൽ, ഭാരതീയ സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തി
ൽ പത്തും പന്ത്രണ്ടും വയസ്സിന്നിടയ്ക്കുള്ള കാലം കുറേ
അപകടകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആക്കാലത്തും ആ ബാ
ലികയിലുണ്ടാകുന്ന സന്താനത്തിന്റെ ജീവിതം
സന്ദിഗ്ദ്ധമായിട്ടേ കലാശിക്കാറുള്ളൂ. എന്നുതന്നെയ
ല്ലാ, ആക്കാലത്തു് ആ ഇളം മനസ്സിന്ന് ദാമ്പത്യ ജീവി
തം ദുർഭരമായിത്തീരുന്നതിനാൽ ആ ബാലികയുടെ
മാനസികമായ വളർച്ച നിലച്ചുപോകയും ചെയ്യു
ന്നു. ഇത്രയധികം ദോഷം പന്ത്രണ്ടും പതിന്നാലും വ
യസ്സിന്നിടയ്ക്കുണ്ടാകാറില്ല. ആക്കാലത്തു് ശാരീരികമായ
വളർച്ച പുതിയൊരു ഘട്ടത്തിലേക്ക തിരിഞ്ഞുകഴി
യും. മനസ്സിന്ന് ഒട്ടൊട്ടു നിലയുറപ്പ് കിട്ടീട്ടുമുണ്ടാകും.
ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും, ഭാര്യാഭർത്തൃ ബന്ധമെന്നാൽ
എന്തെന്നുള്ള ബോധം ആ ബാലികയിൽ സൂക്ഷ്മ

തരമാണെങ്കിലും അക്കാലത്തു് അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് നിശ്ചിതവയസ്സു് പത്തിൽ നിന്നു് പന്ത്രണ്ടിലേക്കു് നീട്ടിക്കിട്ടിയതു് പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിലും ഗണനീയമായ പരിഷ്കാരം തന്നെയാണു്. ഈ സിദ്ധിയുടെ മഹത്വം മുഴുവനും പരോക്ഷമായിട്ടാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമനുസരിച്ചു് നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്യാൻ ഗവർമ്മെണ്ടിനു് അധികാരവും ചുമതലയുമുണ്ടെന്നു് ഈ പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു് സിദ്ധിച്ചിരിക്കയാൽ, ശ്രമത്തിനു് അതിരറ്റോ കാണാതെ പരിഭ്രമിച്ചു നിന്നിരുന്ന പരിഷ്കർത്താക്കന്മാർക്കു് ഫലലാഭത്തിൽ ആശയോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കാമെന്നായിട്ടുണ്ടു്. പൂർവാചാരങ്ങൾ മതസംബന്ധമാകയാൽ അതെല്ലാം അലംഘനീയമാണെന്ന ദുർബോധം ഈ പരിഷ്കാരത്താൽ നീങ്ങിപ്പോയതോടുകൂടി സമുദായപരിഷ്കാരങ്ങളിൽ പരക്കെ ഉത്സാഹം വർദ്ധിക്കയുമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. എത്രയെത്രയോ കാലം മുമ്പു മുതൽക്കേ സുസ്ഥിരം നടന്നു വരുന്ന ആചാരങ്ങളും മുഴുവൻ തന്റെ ചുരുങ്ങിയ ജീവകാലം കൊണ്ടു് മാററി മറിച്ചിടണമെന്ന ദുർമ്മോഹം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. പലർ കൂടി പലകാലം പരിശ്രമിച്ചാൽ മാത്രമേ ഇതിൽ ഏതാനുമെങ്കിലും ഫലം നേടുവാൻ കഴികയുള്ളുവെന്നു്

അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതു്, ദുരാചാരധ്വംസനത്തിനു് മാർഗ്ഗവും സ്ഥാനവും നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്തു് അനന്തരകാലീനന്മാർക്കു് ഉത്സാഹം വളർത്തുക എന്നതായിരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കയും ആ യത്നത്തിൽ പൂർണ്ണവിജയം നേടുകയും ചെയ്തു. ശ്രമഫലം എത്രയെന്നു് അളന്നു നോക്കിയല്ലാ, അത്രയും ഫലം നേടുന്നതിലേക്കു് എത്രയേറെ കഷ്ടതകളും അനുഭവിക്കണം, എത്ര വലിയ പ്രതിബന്ധങ്ങളും തകർത്തു കളകയും ചെയ്യേണ്ടിരിക്കുമെന്നു് ഗണിച്ചു നോക്കിയാണു് ലോകത്തിൽ മഹത്തായ ശ്രമങ്ങളെത്തിർത്, സമുദായ പരിഷ്കാരികളിൽ പ്രധാനിയും പ്രമാണിയുമായ മലബാറി തീർച്ചയായും ഒരു ദിവ്യപുരുഷൻ തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. സ്ഥിരോത്സാഹം കൊണ്ടും, നിരന്തരപരിശ്രമം കൊണ്ടും ഒരു മനുഷ്യനു എത്രത്തോളം വിജയം നേടുവാൻ കഴിയുമെന്നു മലബാറിയുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണാം.

ഉപസംഹാരം

ലോകോപകാരാൎത്ഥം സംജാതരാകുന്ന മഹാ പുരുഷന്മാർ, അവർ ഉദ്ദേശിച്ചുവന്ന മഹാകാൎയ്യം സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീട് മറ്റൊന്നിലും ശ്രദ്ധം ചെലുത്താതെ, ലോകരംഗത്തിൽ നിന്നു മറയുകയാണ് സാധാരണമായി കണ്ടുവരാറുള്ളത്. സമുദായ പരിഷ്കാരത്തെ മുൻനിറുത്തി വെച്ചു മലബാറിയാവട്ടു തമ്മനം തത്ത്വഭായ പുതിയ കൎമ്മമേഖലകളിലൊന്നും പ്രവേശിക്കയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹം നിൎവ്വാഹം സമ്പാദിക്കാവുന്നവരുടെ അതിൎത്തിയെ വളരെ ദൂരം വിസ്തൃതമാക്കുകകൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിശ്ചിത വിവാഹപ്രായത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമം കൊണ്ടു ഉപകാരവൃക്ഷത്തിന്റെ ആസ്വാദകർ തന്നെ അദ്ദേഹം കഴിയുന്ന കാലത്തു മലബാറിക്ക ൩൮ വയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളു. പിന്നെയുള്ള ശ്രമം മുഴുവൻ, സമുദായപരിഷ്കരണോദ്യമം നാട്ടിലെങ്ങും പരത്തുന്നതിനായിരുന്നു. വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ, ലഘുലേഖകൾ, പ്രസംഗങ്ങൾ എന്നീ വഴിക്ക പുതിയ പുതിയ വിചാരകൎമ്മങ്ങൾ സൎവ്വത്ര അങ്കുരിപ്പിച്ചു. സമുദായ പരിഷ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സംഘങ്ങൾ പലേടത്തും സ്ഥാപിതമായി. പ്ര

ു ജനങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി, ഇത്തരം പരിശ്ര
മങ്ങൾക്കായി പണം ശേഖരിക്കയും, അതു അതാ
തു സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക ആവശ്യം പോലെ വീതിച്ചു
കൊടുക്കയും ചെയ്തു വന്നു. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സിനു അ
ധികം മൂപ്പായി ബാലികകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊ
ടുക്കരുതെന്നു അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കയും,
പ്രായം കൂടുന്നതുകൊണ്ടു പാവപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾ
ക്ക ആപത്തുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ തന്റെ തന്നെ ധന
നൽകുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു, ശൈശവ വിവാഹ
ത്തിൽ, കഴിയുന്നതും, വൈരസ്യം പരത്തുവാനും അദ്ദേ
ഹം ശ്രമിച്ചു. പാവപ്പെട്ട എത്രയെത്രയോ വിധവകൾ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമത്താൽ സധവകളായിട്ടു
ണ്ട്. തന്മൂലമുണ്ടായ ജാതിഭ്രംശത്താൽ കഷ്ടപ്പെ
ട്ടിരുന്നവരെ അദ്ദേഹം യഥോചിതം സഹായി
ച്ചു് സംതൃപ്തരാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പിന്നിൽ
താങ്ങുണ്ടെന്നു വന്നപ്പോൾ, ഉദാചാരലംഘനം സർ
വ്വത്ര സാധാരണമായി തീർന്നതു് സംഗതം തന്നെ
യാണല്ലോ. ഈ ക്രമത്തിൽ ശൈശവവിവാഹത്തി
ൽ വിമുഖതയും, വിധവാ വിവാഹത്തിൽ ഉന്മുഖത
യും രാജ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. മലബാറി
യുടെ പ്രോത്സാഹനത്താൽ സാമുദായിക സംഘ
ങ്ങൾ കിളിർത്തു തളിർത്തു വളർന്നു തുടങ്ങി. പൂർവ്വികാചാ
രങ്ങൾ കാലോചിതം പരിഷ്കരിക്കാമെന്നും, അതിൽ

വൈദികന്മാർ കോപിച്ചു പിണങ്ങിനിന്നാലും ഗവർമെന്റിന് ഇഷ്ടപ്രകാരമെന്തും സാധിക്കണമെന്നു മാത്രം കരുതിയാണല്ലോ; അവരാധിക നിശ്ചിതപ്രായം നിയമനിർമ്മാണം കൊണ്ട് പത്രത്തിൽനിന്ന് പത്രങ്ങളെ ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പത്രകോളങ്ങളിലും നിരന്തരപ്രയത്നം ചെയ്തു. അതിൽ വിജയിയായപ്പോൾ, ആ വിജയം തന്നെ, അപരിഷ്കൃതാചാരധ്വംസനത്തിന്നുള്ള ദിവ്യശക്തിയൊത്ത മഹായുധമായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് മുമ്പത്തേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടസ്വഭാവമായ സമാചാരങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുവാനായി, ഔദ്യോഗിക പ്രമാണങ്ങളോടെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ദുരാചാരസമ്പ്രദായങ്ങളോട് അദ്ദേഹം ധീരധീരനായി, വാഗ്വാദം പടവെട്ടിനിന്നത് ഇന്ത്യാരാജ്യം ഏതുകാലത്തും മറക്കുന്നതാവുന്ന സംഗതിയല്ല. ഇന്ന് ഇക്കാണായ സമുദായപരിഷ്കാരശ്രമങ്ങൾക്കെല്ലാം മുഖ്യകാരണഭൂതൻ മലബാറിയാണ്. ഇന്നും ഇനിമേലുമുള്ള സമുദായപരിഷ്കാരങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണഭൂതമാണ് അദ്ദേഹമെന്ന ഖ്യാതിയും നമുക്ക് നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ഒരോ സദസ്സപ്രസംഗങ്ങൾ എടുത്തുയായി ചെയ്യുന്നവരെ നാം അഭിനന്ദനീയനായ സമുദായാഭിമാനിയായി ഗണിക്കാറുണ്ട്. പ്രസംഗത്തിനൊത്തവണ്ണം പൂർവ്വികാചാരമൊന്നെങ്കിലും ലംഘിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നവരെ നാം മാതൃകാപുരുഷനായി ഉയർത്ത

മെക്കരെ. സമുദായഗണത്തിന് സാർവ്വത്രികവിജ്ഞ ത്തിൽ ചെറിയൊരംശം ചെലവു ചെയ്യുന്നവരായാ ലത്തെ, നാം പരോപകാരികളിൽ അഗ്രഗണ്യരെന്ന് പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, മുപ്പതിലധികം കൊല്ലം, ഒരു നിമിഷം പോലും ഒഴിവില്ലാതെ, സമു ദായക്ഷേമത്തിന് തീവ്രമായി യത്നിച്ചുകൊണ്ടി രിക്കയും, പൂർവ്വാചാരവ്യവസ്ഥ ലംഘനീയം തന്നെ യെന്ന് സാധിക്കയും, സമുദായ പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗം വിസ്തൃതമായി വെട്ടിത്തുറന്നിടുകയും, സ്വപ്രയത്ന അല്ലാൽ സമ്പൂർണ്ണമായി, ശാരദാസദനങ്ങളായി വ ളർന്ന് പടർന്ന്, അക്ഷരശ്രീ വിളങ്ങി നിൽക്കുമാറ് ഇതുപോലെ നവീകരണങ്ങൾക്കായി ഒട്ടു വളർത്തുകയും സ്വന്തം സുഖവും, സ്വന്തം ഗുണവും, സ്വന്തം പ ണവുമെല്ലാം സമുദായം— അല്ല, ജനസമുദായം— അല്ലെങ്കിൽ, രാജ്യശ്രേയസ്സിനായി നിശ്ശേഷം സമ ർപ്പിക്കയും, അനാഥകളായി അശരണർക്ക് കണ്ണീർ കൊഴിച്ചു കിടന്നിരുന്ന അനേകായിരം വിധവക ളെ സനാഥകളായി, സുമംഗലികളായി ആക്കിച്ചെയ്യുന്ന കളങ്കരഹിതം, സുഖങ്ങളും ഫലങ്ങളും നശ്വരമോ, ദുഷ്ടി മോ ആകുമാറ്-അഥവാ, നീചകർമ്മം, ക്ഷീണവിചാ രം, ഹീനസന്താനം എന്നിവയ്ക്കെല്ലാമാസ്പദമാകുമാ റ്, ബാലികാജീവിതലതികയെ ശൈശവവിവാഹ ത്തിലൂടെ ദൃഢതരം ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ദുരാചാരങ്ങളോ

ഖലരായ സാവിത്രികമാരി ഒട്ടനവധിയുണ്ടായിട്ടതിന്റെ പുറമേ, പരമ്പരയും മുറിപ്പുകളുടുക്കതെന്നെയും ചെയ്ത് ലക്ഷോപലക്ഷം കുടുംബങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകുകയും, ദൂരവ്യാപകലംഘനം നിമിത്തം വെളിപ്പെടാ പോതൽ ഗ്രന്ഥസ്ഥായിത്തിന് വിഷമിക്കുന്ന ക്ലേശ അർത്ഥപ്രദമായി പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു വരുമാറി ലയം സമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്കനുസരിച്ച വർത്തമാന ഏതെങ്കിലും പട്ടാളക്കാരനാണ് പ്രയോഷി പ്പിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഞാൻ, ഈ ജീവിതചരിത്രം ഇതിലധികം ദീർഘിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നു. ഒരു മല. മലബാറി ബഹുമുഖപ്രവർത്തനം ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങളിൽ എത്രയെങ്കിലും എണ്ണം എന്റെ കാഴ്ചയിലും കേൾവിയിലും പെടാതെ വിട്ടുപോയിരിക്കാം. അതെല്ലാം തേടിപ്പിടിച്ച്, എന്റെ അറിവിൽ പെടുന്നതെല്ലാം സംഗതികൾ മാത്രം, വ്യാഖ്യാനമോ വിമർശനമോ ഒന്നും കൂടാതെ സമാഹരിച്ചു തന്നെ ഇവിടെ നിരത്തുന്നതായാൽ, ഒന്നൊരു "മഹാഭാരത"മായി പരിണമിക്കും. അതു ഉദ്ദേശ്യകർമ്മത്തിൽ പ്രകാശിക്കാതെ മലബാറിയുടെ സാധാരണ ജവിതരീതിയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടൊന്നു വിവരിച്ചിട്ട് ഈ കൃതി ഉപസംഹരിക്കയാണുചിതം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം കേവലം ആഡംബരരഹിതമായിരുന്നു. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളിലും വ്യക്തമായി പ്രതിബിംബിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. വിശിഷ്ടാശയനും വിക്രാന്തചരിതനുമായ അദ്ദേഹം വിനതനും വിനീതനുമായിട്ടാണു് മാതൃഭൂമിയെ ഉപാസിച്ചതു്. മരണംവരെയും അദ്ദേഹം ഏററവും ഒതുങ്ങിയ ചുററിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. അഹങ്കാരം നിശ്ശേഷമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലാ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചതു്. സാധുത്വമെന്നതു് ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളിലൊന്നാണെങ്കിൽ, മഹാത്മാക്കന്മാരിൽ സാധാരണ കാണാറുള്ള ആ ഗുണം മലബാരിയിലും മുഴുവൻതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, മനോനിയന്ത്രണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യസാമർത്ഥ്യത്താൽ ആ ലോകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യങ്ങളിലൊന്നും പുറമേ ഉയർന്നു പൊങ്ങിനിൽക്കയാണു് ചെയ്തതു്. സമുദായസേവനത്തിനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ മലബാറിയുടെ ജീവിതചരിത്രത്തിൽ നിന്നു് ഈ ഒരു ഗുണം മാത്രം ഗ്രഹിച്ചാൽ മതി, അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ഫലവത്താകുവാൻ. പരോപകാരികളെന്നു ഭാവിക്കുന്നവരിൽ അധികം പേരും ജനങ്ങളെ ചതിച്ചു് സ്വന്തം ധനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള കാപട്യത്താലോ, ചുരുങ്ങിയ ചെലവിൽ കീർത്തിസമ്പാദനമെന്ന ദുർമ്മോഹത്താലോ പ്രേരിതരായിരിക്കും. അവർക്കു് തങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങളെ നോക്കി, പുറമേയുള്ളവർ അത്ഭുതപ്പെടണ

ന്ത്രരായി പ്രശംസിക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നതിനീതെ അദ്ധ് ളൗകികമായി മറ്റൊന്നില്ല. മലബാറിയാവട്ടെ, അന്തരം സ്തുതികളിൽ നിന്ന് ദൂരെയകന്നുമാറിപ്പോയാണ് ചെയ്തു. ക്ലേശമൊട്ടുമില്ലാത്ത നിർബ്ബാധ സ്ഥിതിയിൽ വിശ്രമിച്ചു കഴിയേണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിട്ടെയില്ല. തന്റെ ഉത്തമകർമ്മങ്ങളാൽ സ്വയമേ ചാരിതാർത്ഥ്യ കീർത്തിപതാകയേന്തിയ ഗ്രാമീണത്തിന് ശത്രുതയെ പ്പാറ്റുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന വലിയ പ്രാതികളെന്നോ ള്ളൂ. സ്വന്തം (ഭാര്യ) കൃഷ്ണബീവിയുടെ സംഭാവനയായ ഒരു സിദ്ധിയാണെന്ന് സ്വപക്ഷക്കാരുൾപ്പെടെ താരാതരം കണക്കാക്കിയിരിക്കെ, നിഷ്കാമ കർമ്മയോഗിയായ മലബാറിക്ക് (അദ്ദേഹ)ത്തിന്റെ ആത്മാവിന് കീർത്തിക്കുഴരിച്ചു, പ്രത്യക്ഷമായി ഒന്നുമാകാതിരിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടുമല്ലാതെപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. അധികാരപ്രതാപവും വിത്ത വൈഭവവുമെല്ലാം അഭ്യുദയത്തിന്, ക്ഷുദ്രങ്ങളായ പാഴ്വേലയാണെന്ന് തോന്നിയത്. തന്റെ മുമ്പിൽ സ്വയം വന്നുചേർന്ന ഒരു സുഖ ഭോഗവസ്തുക്കളെയെല്ലാം തള്ളിനീക്കി, വെറും സാധാരണനായെപ്പോലെ ജീവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. സ്വന്തം പുസ്തകങ്ങളും വഴിയായും മറ്റും ഒട്ടൊട്ടു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പണംതന്നെ പൊതുകാര്യത്തിലേക്കാണ് അധികവും ചെലവുചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സമ്പാദ്യം തുച്ഛമായിരുന്നിട്ടും, തികഞ്ഞ പരിതൃപ്തിയോടുകൂടി അ

ള്ളവരാം ജീവിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട. അതിൻെറ രഹസ്യമറിയാതെ പലരും അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെപ്പററി ചോദ്യമുണ്ടായപ്പോഠം, തൻെറ ഒരു സ്നേഹിതനോടു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി ഇങ്ങനെയാണു "ആ രഹസ്യമെന്തെന്നു് ഞാൻ പറയട്ടെയോ? ധരിക്കുവാനായി ആദ്യം കിട്ടിയ വിലകുറഞ്ഞ ഒരേ വസ്ത്രം തന്നെ, മററാരു പുതിയതിനാഗ്രഹിക്കാതെ, പലകൊല്ലങ്ങഠംക്കു് ഞാൻ ഉപയോഗിക്കും. ഇതുപോലെ തന്നെ മറെറല്ലാകാര്യത്തിലും, കൈയ്യിലുള്ളതുകൊണ്ടു് കഴിയുന്നേടത്തോളം നീണ്ട കാലങ്ങഠംക്കു് ഞാൻ കഴിച്ചു കൂട്ടും. മാളികയും, വണ്ടിയും, ഭൃത്യവർഗ്ഗവുമൊന്നും എനിക്കു വേണ്ട. ആഡംബരപ്രിയന്മാരുമായുള്ള സഹവാസവും എനിക്കു വേണ്ട. വിത്താധികാരവിഭ്രമം വന്നവരായാലും, അവരുമായി കേവലം താൽക്കാലിക സുഖത്തിനായി സോല്ലാസം സമ്മേളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം എനിക്കെപ്പോഴുമില്ല. വെറും സാധാരണക്കാരെപ്പോലെ ഇങ്ങിനെ ജീവിക്കുമ്പോഠം, മററാഡിൽക്കൂടി ആരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കാതെ താണമട്ടിൽ ഞെങ്ങിനടക്കവെ, ഒരു ആഡംബര രസികൻെറ വണ്ടി എന്നെ തൃണാവൽഗണിച്ചു് എൻെറ ശരീരത്തിൽ കയറുവാൻ വന്നെന്നും, അവൻെറ കുററത്തിനു് എന്നെ ഉത്തരവാദിയാക്കി, കതിർച്ചുമട്ടിക്കൊണ്ടു് എനിക്കു ഒന്നുരണ്ടു തന്നുവെന്നും വരാം. ഇങ്ങി

ന്നു പല സംഭവങ്ങളിലും, ദിവസേനയെന്നതന്നെയ ല്ലാ, മുഹൂർത്തം തോറും തന്നെ ഭോഗിമനാപരിത്യാ ഗത്തിന്നിടയായേക്കാം. ആത്മമാല്യം ദുസ്സഹമായി തോ ന്നിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ ത്യാഗം ഇപ്പോൾ സംതൃപ്തി യും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ വിജയമായി പരിണ മിച്ചിരിക്കുന്നു. രഹസ്യം ഇത്രതന്നെ".

യൌവനകാലത്ത് സർവ്വസമ്മതനായി, പ്രഖ്യാ തനായി ഉയർന്നുനിൽക്കുമ്പോഴും, ബാല്യത്തിൽ തന്നോ ടൊന്നിച്ചു വളർന്നുവന്ന കർത്തവ്യകർമ്മത്തെ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല. സമ്പൽ പൂർണ്ണ മായ ഉന്നതസ്ഥാനം തനിക്കായി ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിട്ടും, തന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പായ ദാരിദ്ര്യം തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രിയതരമായിരുന്നത്. സ്വന്തം സ ന്താനങ്ങൾ, അവർ തന്റെ ആത്മജന്മാരാണെങ്കി ൽ, തന്നോടൊന്നിച്ച് കഷ്ടപ്പെടുവാൻ കടപ്പെട്ടവർ തന്നെയെന്ന് നിശ്ചയിച്ച്, അവർക്കായിട്ടു കുടി യും വകയൊന്നും കരുതാതെ, തനിക്കു സുലഭമായി സിദ്ധിച്ചിരുന്ന സുഖം, മാനം, പണം എന്നിതെല്ലാം അദ്ദേഹം ബഹുജനഗുണത്തിനായി പരിത്യജിച്ചിരി ക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ സ്വാർത്ഥവിചാരകർമ്മങ്ങളിൽ ഒരു കണികം പോലും സ്വപ്നത്തിൽക്കൂടിയും അനരവി

ച്ചിട്ടില്ല. രാജാക്കന്മാർ തുടങ്ങി താണതരം വിദ്യാ
ൎത്ഥികൾവരെ എത്രയെത്രയോ പേർ അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ ഉപദേശസഹായങ്ങളാൽ സുരക്ഷിതരായി സു
ഖാവസ്ഥയിലെത്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം, പണം നേടു
വാനുതകുന്ന ഓരോവക ജോലികളിൽ പ്രവേശിപ്പി
ച്ചും, അപ്പോഴപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളകററി
ക്കൊടുത്തും പരിരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യ എത്ര
യെന്ന് നിൎണ്ണയിക്കുവാൻ ആൎക്കും വയ്യ. ഇവരിൽ
തന്നെ ചിലർ ശുദ്ധാശയനായ അദ്ദേഹത്തിൽ നി
ന്ന് വ്യാജഭാവത്താൽ പണമപഹരിക്കയും, അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വിശ്വാസ്യരെന്ന് നടിച്ചുനിന്ന്
ഒടുക്കം വഞ്ചിക്കയും, അസത്യപ്രസ്താവങ്ങളാൽ അപ
കടത്തിൽ ചാടിക്കയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാ
വാഹകനെന്ന് മററുള്ളവരെ ധരിപ്പിച്ച് കപടകൃത്യ
ങ്ങളെ ചെയ്തിട്ട് അദ്ദേഹത്തെ അപകീൎത്തിപ്പെടുത്തുക
യും മററും പലപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ എ
ന്തെല്ലാം ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ആരെല്ലാം പ്രവൎത്തിച്ചാലും,
ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനുതാ
പകലിതമായ മനോഭാവം ഒരിക്കലും ചലിച്ചിട്ടില്ല.
ദൈന്യവും ക്ലേശവും സാധാരണമായിരുന്നിട്ടും, അ
തു് പലപ്പോഴും ദുസ്സഹമായിത്തീൎന്നിട്ടും അദ്ദേഹം
പരോപകാര തൽപരതയെയല്ലാ, സ്വമനസ്ഥൈൎയ്യ
ത്തെയാണ് പഴിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിൽ ഇത്രയും മ

നേതൃഗുണം തികഞ്ഞു കണ്ടിട്ട് സന്തുഷ്ടനായ ഒരു ഭരണാധികാരി ആത്മത്യാഗികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ബുദ്ധമഹർഷിയെ സ്മരിക്കയുണ്ടായിരിപ്പാൻ. വിദ്യാഭ്യാസവും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും അല്പമായുള്ള പക്ഷേപോലും ആ ത്യാഗമെന്നിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ച്, നിസ്സംശയം ശ്രേയസ്സു നേടാവുന്നതായ രാജ്യകാര്യ വ്യവഹാര വിഷയത്തിൽ നിന്ന് വിശ്വാസഭാജനവും വയോധികനുമായ മലബാറി തീരെ ഒഴിഞ്ഞു മാറിയതിൽ പ്രകടിതമായ ആത്മനിയന്ത്രണ ശക്തിയിൽ ബുദ്ധമഹാത്യാഗത്തിന്റെ നേർപകർപ്പല്ലാ തിളങ്ങിക്കാണുന്നതെന്ന് ആർക്ക് വാദിപ്പാൻ കഴിയും? ഭാരതചരിത്രസന്താനങ്ങളിൽ ശ്രീശങ്കരൻ, ബുദ്ധൻ എന്നീ രണ്ടുപേർ കഴിഞ്ഞാൽ, കീർത്തിയിൽ നിശ്ശേഷം വിരക്തനായ മൂന്നാമത്തെ മഹാൻ മലബാറിയാണ്. എത്രയെത്രയോ കോടി ജനങ്ങൾ എത്രയെത്രയോ കാലം പലപല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളനുഭവിച്ച് നിരന്തരം ചെയ്തു തീവ്രയത്നപരമ്പരയാൽ സിദ്ധമായ സുഖസൗകര്യങ്ങളാണല്ലോ ഇന്ന് നമുക്ക് ചുറ്റും കാണുന്നവ. പൊതുസ്വത്തായ ഈ സുഖവും സൗകര്യവും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു വളർന്നിട്ടുള്ളതാണ് നമ്മുടെ ജീവിതം. പൊതുപ്രയത്നത്താൽ സംരക്ഷിതമായ നമ്മുടെ ജീവിതം പൊതുജനങ്ങൾക്കല്ലാതെ, മററാർക്കാണവകാശപ്പെടുക? പൂർവികന്മാരുപകാരത്തിൽ നിന്ന്, സഹജീവികളാൽ സംരക്ഷി

തമായിക്കൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാമൊന്നടങ്കം സംജാതമാകുന്നതു്. ബഹുജനങ്ങളുടേതായ തൽകർമ്മഫലങ്ങൾ, നാം കാപട്യത്താൽ സ്വന്തമാക്കി അടക്കിവെച്ചു, ആവശ്യമുള്ളവർക്കൊത്തും കൂടുതൽ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന വെറും കച്ചവടമാണു് നമ്മുടെ ജീവിതം കൊണ്ടു നിർവഹിക്കാനുള്ളതു്. ഒരാൾ കുടുംബത്തിലെ പൊതുവകയിൽ നിന്നു ചിലതെല്ലാം മോഷ്ടിച്ചെടുത്തു്, ഒട്ടൊട്ടു രൂപഭേദപ്പെടുത്തിയതിൽപ്പിന്നെ സ്വന്തമാക്കിവെച്ചു് അതു തന്റെ സമ്പാദ്യമെന്നുതന്നെ വിലയ്ക്കു കൊടുത്തു പണം നേടുന്നതുപോലെ, പൂർവ്വികന്മാർ പരമ്പരാപ്രയത്നത്തെ അവലംബിച്ചു്, ആധുനിക ജനസാമാന്യമധ്യത്തിൽ സംരക്ഷിതമായി, നമ്മളിൽ ഉത്ഭൂതങ്ങളാകുന്ന കർമ്മങ്ങൾ അവനവന്റേതാക്കിവെച്ചു്, ബഹുജനസമക്ഷം നിരത്തി, ഒന്നൊന്നായി എടുത്തുകൊടുത്തു് കീർത്തിധനം പ്രതിഫലമായി പറ്റുന്നതും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾപോലും ചെയ്യാത്ത അത്ര ഭയങ്കരവും ക്രൂരവുമായ വഞ്ചനയാണ്. എന്നിട്ടു്, ഈ മനുഷ്യരാണുപോൽ ഉത്കൃഷ്ടാശയന്മാർ! ഉണ്ണുന്നതിലും ഉടുക്കുന്നതിലും നമുക്ക് ആരെയെങ്കിലും സ്തുതിക്കുവാനുണ്ടോ? അതുപോലെയുള്ള ദിനകൃത്യം തന്നെയാണ് പരോപകൃതിയുമെന്നും, കടം മേടിച്ച പണത്തിനു് പലിശകൊടുക്കുന്നതു് കീർത്തനീയമായ ദാനധർമ്മമല്ലെങ്കിൽ പൊതുസ്വത്തനുഭവിച്ചു ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ന

ന്റെ കടമപ്രകാരം പരാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായി ഒന്നുമില്ലെന്നാണ് മലബാറിയുടെ സിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ, സ്വന്തം കടമയെക്കുറിച്ചു ഒട്ടും തന്നെ ബോധമില്ലാതെ പാപഗ്രസ്തമായ നികൃഷ്ടജീവിതം നയിക്കുന്ന നാം, പണ്ടു കടം വാങ്ങിക്കൂട്ടിപ്പോയവൻ അതിന്റെ പലിശ കൊടുക്കുന്ന തരത്തിലെങ്കിലുമാണ്, മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള മഹാശയന്മാർ ചെയ്യുന്ന സമുദായസേവനമെന്ന് അത്രയെങ്കിലും ഗണിക്കുവാൻ തന്നെ അത്ര മനോവികാസമുള്ളവരല്ലല്ലോ.

ഒതുങ്ങിയിരുന്നതുകൊണ്ട്— ആരുമൊന്നുമറിയാതെയെന്നുതന്നെ പറയാം—അങ്ങിനെയാണ് മലബാറി ജീവകാലമത്രയും പരോപകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങൾ സ്തുതിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മഗതിക്ക് ഇളക്കമുണ്ടായിട്ടില്ല. രാജ്യകാര്യവ്യവഹാരത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം പിന്നെയും ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് വരികിൽ, "ജനനാ ജനനേതാവു" എന്ന് കണ്ണൻ ഭാരതക്കോട്ടിനാൽ പ്രകീർത്തിതനായ മലബാറി ലൗകിക സുഖാവസ്ഥയിൽ അത്ര വളരെ ഉയർന്നവനുമായിരുന്നു! സാഹിത്യവീരനാവേണമെന്നാണ് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചതെങ്കിൽ, വി

ത്തെയും കീർത്തിയും നേടി ഐശ്വര്യപൂർണ്ണനായി വിളങ്ങുവാൻ ആ മാർഗ്ഗവും അദ്ദേഹത്തിന് തുറന്നുകിടന്നിരുന്നു. അതെല്ലാം കൈവിട്ടുകളഞ്ഞ്, പാവങ്ങൾക്കിടയിൽ കടന്ന് അവരെ സംരക്ഷിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം മുതിർന്നത്. അനാഥരും നിസ്സ്വരുമായ ദീനന്മാർക്ക് വേണ്ടി തന്റെ സർവ്വസ്വങ്ങളെയും, തന്റെ ബന്ധുജനങ്ങളെത്തന്നെയും അദ്ദേഹം പരിത്യജിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരെയും പരിഭവിപ്പിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് ശത്രുക്കൾ വളരെയധികമുണ്ടായിരുന്നു. വൈദികാചാരപ്രതിപന്നന്മാർക്ക് ഈ ആചാരപരിഷ്കർത്താവിൽ വിദ്വേഷമുണ്ടാകുന്നത് സംഭാവ്യം തന്നെയാണല്ലോ. അദ്ദേഹമാവട്ടെ, തനിക്ക് കുടുംബകാര്യത്തിലും പൊതുകാര്യത്തിലും മറവുള്ളവർ പലതും പലതായിച്ചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം അപ്പോഴപ്പോൾ തന്നെ ക്ഷമിച്ച് വിസ്മരിച്ചുകളകയാണ് ചെയ്തത്. കീർത്തിമോഹത്താൽ പ്രേരിതനായ താന്തോന്നിയാണെന്നും മററും പറഞ്ഞ് മലബാറിയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ ഒട്ടല്ലാതെ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ സുഖസൗകര്യങ്ങളെയെല്ലാം പരിത്യജിച്ച്, സമുദായത്തിനായി ഒരുങ്ങിവന്ന സ്നേഹിതന്മാരെക്കൂടിയും മുഷിപ്പിച്ചുവച്ച്, ബഹുജനങ്ങ

ത്തിൽ നിന്നുള്ള പ്രശംസയിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞതു ന്ന്, രാജകീയ ബഹുമതികൾ കൂടിയും ഇന്ത്യക്കാർക്കെല്ലാം വിസ്മയജനകമാംവണ്ണം നിരാകരിച്ച്, പുസ്തകമോ ലേഖനമോ എഴുതുന്നതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ദ്രവ്യമായ പ്രതിഫലത്തിൽനിന്ന് കയ്യയച്ചു ചെയ്യുന്ന ദാനധർമ്മം കഴിച്ച് ബാക്കിവരുന്ന സംഖ്യകൊണ്ടു ദരിദ്രന്മാരോളം കഷ്ടപ്പെട്ടുജീവിച്ച്, ലക്ഷോപലക്ഷം പാവങ്ങൾ പട്ടിണിപ്പെട്ടു വാഴുന്ന ബാഷ്പപൂരം ഒട്ടെങ്കിലും തോർന്നുകാണുന്നതിനായി ആയുഷ്കാലമൊഴിയാതെ അദ്ധ്വാനിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനെ "കീർത്തിമോഹത്താൽ പ്രേരിതനായ താന്തോന്നി"യെന്ന് അഭിസംബോധനം ചെയ്യുമെങ്കിൽ, ഈ ലോകത്തിൽ ആർക്ക് ആരെ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞുകൂടാ! ദോഷരഹിതമായ ഗുണങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ഒന്നും തന്നെയില്ലല്ലോ. സ്വതന്ത്ര വിചാര സമീരണസമ്പർക്കത്താൽ അതുലസുന്ദരമായി, വികസിതകമലാരവിന്ദസമ്പൂർണ്ണതയാൽ ഏറെയാകർഷകമായി വിലസുന്ന മലബാറിയുടെ നിർമ്മലജീവിത സരോവരത്തിൽ അടിമുങ്ങിത്തപ്പുന്നവർക്ക് ചേറും ചെളിയും ഒട്ടധികം തന്നെ കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ, തന്നിലുള്ള ദോഷങ്ങളും അദ്ദേഹം മറച്ചുവെക്കയല്ല, ആർക്കും കാണത്തക്കവണ്ണം തുറന്നുവെക്കയാണു ചെയ്തതു്.

ഇങ്ങിനെ, മലബാറിയുടെ ജീവിതചരിത്രത്തിൽ അലംകൃതമായിരിക്കുന്ന വിശിഷ്ടരത്നങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി എടുത്തു നോക്കിത്തുടങ്ങിയാൽ അതിനൊരവസാനമുണ്ടാകയില്ല, ദാരിദ്ര്യത്തിന് ഒരു വക്കുപോലും കടിച്ചെടുത്തു വിഴുങ്ങുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അത്ര മഹത്തരമാണ് മലബാറിയുടെ ജീവിതം. പാവങ്ങൾക്കിടയിൽ കടന്ന് പാവപ്പെട്ടവനെന്നപോലെ തന്നെ നടമാടി അവരെ സഹായിക്കയും സമാശ്വസിപ്പിക്കയും ചെയ്യുവാനുതകുന്ന ആഡംബരഹീനമായ വേഷചമയത്തിലേക്ക് മലബാറിയുടെ ജീവിതത്തെ ഗംഭീരാശയനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയാൽ വിനതയായി, വൈവിധ്യപരമായിത്തീർന്ന ദാരിദ്ര്യം നീക്കപ്പോകില്ലാതെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുനിൽക്കുമാത്രമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതുപോലെതന്നെ, കീർത്തികുടുംബിനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് അന്തഃപുരത്തിൽ അടങ്ങിപ്പാർക്കയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. മലബാറി മരിച്ചതിൽപ്പിന്നെയാണ്, സ്വതന്ത്രയായിത്തീർന്ന ആ കീർത്തി ലോകമെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മലബാറി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ദേശാഭിമാനികളിൽത്തന്നെ ചിലർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ കേട്ടിട്ടുകൂടിയില്ലായിരുന്നു. പരോപകൃതിമയമാണെന്നും, അതിന്റെ ഏതൊരംശമാവതിലും തേജോമയം തന്നെയാകയാൽ പരമാർത്ഥജീവിതധനനായി

ബഹുജനസേവനമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്ക് ഇത്രയും അപ്രസിദ്ധനായി ഒതുങ്ങിയനിലയിൽ ജീവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതുതന്നെ മററു ദേശാഭിമാനികൾക്കെല്ലാം ഇതുവരെയും ദുഷ്പ്രാപമായി കിടക്കുന്ന സിദ്ധിവിശേഷമാണ്. അതേ: എന്തിനാണ് കീർത്തി! എന്തിനാണ് ധനം! മനസ്സമാധാന സംപൂർണ്ണനായിത്തന്നെ മലബാറി ജീവിച്ചു. മനസ്സമാധാ സമ്പൂർണ്ണനായിത്തന്നെ അദ്ദേഹം സ്വധർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു. മനസ്സമാധാനസമ്പൂർണ്ണനായിത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ ചെല്ലുകയും ചെയ്തു.

